MILLENNIUM EPIC

PREDATOR

TEROARE ÎN JUNGLĂ

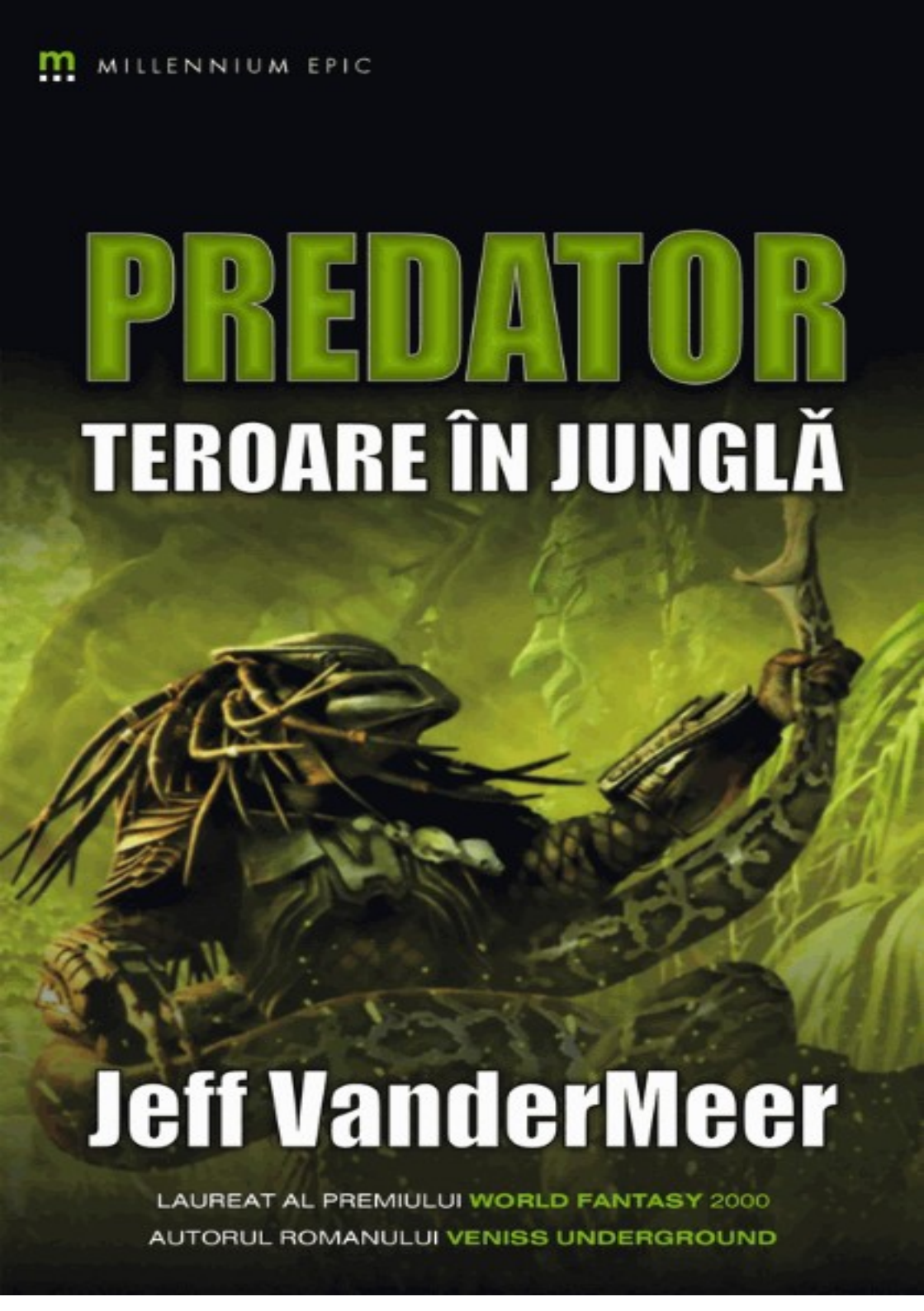

Jeff VanderMeer

LAUREAT AL PREMIULUI **WORLD FANTASY** 2000

AUTORUL ROMANULUI **VENISS UNDERGROUND**

JEFF VANDERMEER

Predator

Teroare În Junglă

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, locurile şi întâmplările descrise în această carte sunt produsul imaginaţiei autorului sau sunt întrebuinţate în sens ficţional.

Dedicată soţiei mele Ann, lui Dave Larsen, Matt Staggs, Brian Evensen şi lui Horia Ursu cel real, care m-a ajutat să pătrund în esenţa multor lucruri infame.

Prolog.

Undeva în Marea Chinei de Sud.

O formă monstruoasă umbla prin măruntaiele cargobotului, mişcându-se invizibil şi rapid în timp ce urmărea micile pete roşii ale umanoizilor pe ecranul montat în cască. Le distruse într-o clipită.

Armura de luptă era albă spre gri, cu sute şi sute de cicatrice. Casca fusese lovită de arme cu plasmă şi de lasere de atâtea ori încât amestecul de pete, îndoituri şi puncte părea să descrie nebuloase pierdute ale morţii şi ale distrugerii.

De-a lungul bustului erau înşirate tatuajele de la zeci de lame de cuţit linii palide şi subţiri, confirmând nu neapărat tăria armurii, ci mai degrabă capacitatea posesorului de a-şi reveni în urma rănilor. Găuri adânci, negre şi gri, subliniau modelele aleatorii aflate de-a lungul plăcilor de pe piept şi abdomen: urmele nenumăratelor proiectile, unele mai eficiente decât altele.

Nenumărate războaie. Nenumărate vânători. Nenumărate trofee.

O parte a sângelui de pe armura Predatorului nu era vechi; era proaspăt şi aprins. În timp ce trecea pe coridor, ignorând ţipetele şi zgomotul oaselor şi cărnii care se despărţeau, formele roşii deveneau gri, iar armura se păta din ce în ce mai mult.

De-a lungul braţelor şi picioarelor, unde mai mult de zece teci purtau tot atâtea lame, se găseau şi mai multe semne de luptă, de bătălii disperate pe viaţă şi pe moarte pe sute de lumi. Sub un singur soare şi sub doi. Sub luni purpurii. În deşerturi. În jungle. Pe câmpuri de lavă şi râuri de gheaţă. Pe mormane aride de piatră fără atmosferă, sub ochiul posomorât al câte unei pitice albe.

Veşnic reparată. Veşnic aceeaşi armură. Amintiri, cuceriri şi intimidări, toate la un loc. În cei doi metri ai săi. În toate cele o sută optzeci de kilograme ce trăiau înăuntrul ei.

Pe unii Predatorul îi ucisese cu tunul cu plasmă înainte de a putea fugi. Pe alţii îi atrăsese în apropiere şi îi sfâşiase cu ghearele şi cuţitele. Unii se luptaseră bine. Alţii se luptaseră prost. Dar cu toţii muriseră.

Toţi, până la ultimul, aveau să moară până în zori.

Nu exista îndoială. Nu existase niciodată îndoială.

***

Vocea şoptise şi hârâise cât fusese noaptea de lungă, peste ocean şi prin staţia radio portabilă ţinută de Sukhon Dithakar la bordul navei Shady Lady, pentru moment înregistrată sub numele unei companii-fantomă din Liberia.

— Toată lumea e moartă, Sukhon, dar lucrul ăla e încă aici. E încă aici…

Sukhon răspundea pe o voce cât mai calmă; după o pauză, vocea surorii ei revenea, spunând „Grăbeşte-te. Grăbeşte-te. Te rog. Vino cât mai curând”. Într-un ton atât de mort şi de uscat încât o făcea pe Sukhon să se înfioare.

Pe tot parcursul nopţii urmăriseră cargobotul singaporean Faransii Five, pe care sora lui Sukhon, împreună cu douăzeci de oameni şi cea mai rapidă barcă pe care o aveau, ar fi trebuit să-l jefuiască. Virote, secundul ei când Suchin nu era pe navă, stătea alături de Sukhon – un om musculos şi îndesat, cu păr negru ca al lui Bruce Lee şi cu coapse enorme dobândite în urma unei vieţi petrecute balansându-se pe punţi. Călătoreau prin întuneric şi mări agitate, iar Sukhon nu îşi putea găsi o altă ocupaţie în afară de a urmări cum grijile i se transformau într-o durere fizică. Navele ar fi trebuit să fie mai aproape, dar vremea, care începuse să se mai domolească, îi îndepărtase.

Acum veniseră zorile – la optzeci de kilometri sau chiar mai mult de coasta Thailandei, la jumătatea drumului către Indonezia – şi soarele zăcea la orizont ca o perlă mată prin care se ridica o spirală subţire de fum negru de pe puntea navei. În timp ce Shady Lazy se scutura, lovită de valuri, mirosul de petrol şi apă de mare îngreuna aerul. Motorul lui Shady Lady se văita şi tremura undeva sub ei, parcă protestând în timp ce trimitea vibraţii prin grilajele de fier.

Înspre zori, vocea surorii ei se pierduse şi nu se mai auziseră decât ţipete înainte ca Sukhon să întrerupă recepţia.

Mâinile lui Sukhon se încordară pe balustrada de la prova navei în timp ce Virote privea încremenit prin binoclu. Acum îşi dorea să-şi fi ascultat instinctele şi să fi pornit după o altă ţintă. Prin aceste ape se afla şi o insulă izolată cu o cabană de vânătoare pentru oameni de afaceri şi infractori bogaţi, condusă de Rath Preap, un fost colonel al Khmerilor Roşii. Ajunseseră

odată la o înţelegere cu Preap pentru a reaproviziona Shady Lady, aşa că văzuse cabana şi notase posibilităţile oferite. Dar cum bărbatul avea o mică armată pe insulă, nava Faransii Five păruse o ţintă mai uşoară. Acum nu mai era atât de sigură de asta.

Cargobotul era o masă neagră ce plutea fără ţintă şi creştea treptat în faţa lor. Dedesubt, echipajul era ocupat să lupte cu valurile, să îşi verifice şi să îşi încarce Kalaşnikovurile şi să se înarmeze cu o colecţie întreagă de cuţite de toate dimensiunile şi vechimile. În încăperile înghesuite de sub punţi, trasul cu puşca devenea imposibil, aşa că luptele corp la corp erau aproape o certitudine. În funcţie de inamic, Sukhon trebuia să pară puternică. Ultimul lor atac fusese aproape un eşec total: ţinta lor opusese o rezistenţă nebănuită, iar cuterele marinei thailandeze se apropiaseră rapid. Pierduse patru oameni. Fără ajutorul lui Suchin şi Virote era foarte posibil să se fi trezit cu un glonţ în creier.

— Uite barca, spuse Virote către Sukhon în thailandeză. Uite-o! Exact unde ar trebui să fie.

Acum o putea vedea cu ochiul liber, legată de marginea cargobotului, dar goală. Nici un semn de viaţă, deşi unghiul nu le permitea să vadă mai departe de balustrada punţii superioare. Un stol de pescăruşi se învârtea deasupra.

Aveau la dispoziţie doar câteva ore până când marina thailandeză avea să le dea târcoale, şi asta în cel mai bun caz. Pirateria era pedepsită mult mai dur acum, când începuse să lovească şi rutele comerciale din Vest.

Sukhon schimbă încărcătorul de la AK-47 şi setă mitraliera pe foc semiautomat. Personalizase mânerul, adăugând un simbol budist ce însemna „linişte sufletească”. Arma era foarte zgomotoasă. Îi înspăimânta pe cei din jur. Asta îi făcea plăcere.

— Pregătiţi barca, spuse.

Avea o senzaţie de greaţă în stomac. Sora ei era acolo, undeva pe navă, în pericol. Cu toate astea, nu putea decât să aştepte până ce aveau să se apropie îndeajuns de mult.

Ultimul apel de rutină de la Suchin confirmase că reuşiseră să adune echipajul şi că nava era sub controlul lor. Din acest motiv nu se îngrijorase prea mult când vremea îi îndepărtase de cargobot, deturnându-i de la curs. La scurt timp după aceea începuseră strigătele ciudate de ajutor, în vreme ce ei încă se

străduiau să înainteze împotriva valurilor.

Acum că se apropiaseră la câteva sute de metri, Virote urlă un ordin şi echipajul întoarse Shady Lady în aşa fel încât erau aproape paraleli cu cargobotul. Nava se ridica în faţa lor ca un zid impenetrabil, numai că de obicei puteai sparge zidul dacă aveai o barcă plină de oameni disperaţi, înarmaţi cu AK-47. Aici, în urma cargobotului, valurile erau şi mai violente, aşa că trebuiau să fie atenţi să nu se apropie prea mult. Nimic nu ar fi transformat un posibil dezastru într-o catastrofă ca un impact cu Faransii Five.

— N-ar fi transmis un semnal către ţărm dacă ar fi avut loc vreun accident? întrebă ea.

Virote lăsă jos binoclul.

— Nu şi dacă Suchin a ajuns acolo prima.

Sukhon observă îngrijorarea din ciudaţii lui ochi albaştri-verzui. Virote pusese mâna pe lentilele de contact la un magazin de imitaţii din Bangkok; cu excepţia vopselei de păr, erau singurele lui fasoane.

Nu şi dacă ceva a pus mâna pe Suchin după aceea.

— Intrăm, spuse ea deodată.

Ochii lui Virote se lărgiră dintr-o dată.

— Dar nu ştim…

— Nu-mi pasă, spuse ea. Mă duc, împreună cu cât de mulţi oameni pot înghesui în a doua barcă. Să o pregătească şi pe a treia, pentru orice eventualitate. Tu vei rămâne aici.

— Ar trebui să vin cu tine, spuse Virote.

Uneori se culcau unul cu altul. Asta nu-i dădea însă dreptul să o contrazică în faţa echipajului.

— Nu, răspunse Sukhon. Pheakdai va veni cu mine.

O situaţie delicată, căci Pheakdai era un fost amant – cu ten mai închis, ochi mari şi căprui dar nu putea să-l pună în pericol pe Virote la bordul lui Faransii Five. Avea nevoie de cineva loial şi ferm pe Shady Lady în permanenţă.

— Nu cred…

— E un ordin!

Cu toţii ştiau modul dur în care devenise căpitan; Virote se conformă imediat.

Căţărarea pe scara care atârna pe marginea navei Farensii Five era printre cele mai lungi din viaţa lui Sukhon. Semăna mai mult cu urcuşul printr-un tunel ruginit ce se balansa în toate

direcţiile şi care mirosea a ulei de motor, transpiraţie, vomă şi peşte. Doar nava se mişca în bătaia valurilor, dar ei i se părea că scara avea o voinţă proprie.

În tot acest timp, Sukhon se gândea la ce trebuise să îndure împreună cu Suchin în vremea copilăriei, pe străzile din Bangkok. Vândute de părinţi într-un fel de ucenicie ce aducea a sclavie în Cambodgia, evadaseră şi trecuseră graniţa cu prima ocazie. Toţi oamenii pe care trebuiseră să-i mituiască, cu care trebuiseră să se culce şi pe care trebuiseră să-i omoare doar pentru a ajunge la lumină. Ca lumina de deasupra ei ce marca vârful carenei cargobotului.

În acel moment, pe scară, cu picăturile sărate bătându-i în faţă, Sukhon realiză că ştia deja că Suchin murise. Ştiuse încă de dinainte să se termine prima dintre transmisiunile ciudate prin radio. Ştiuse încă de când prima geană de lumină trecuse prin fereastra micii ei cabine, în timp ce privea orizontul şi încerca să gonească haosul şi întunericul din minte prin meditaţie.

Deasupra ei, Pheakdai, agil ca o felină, atinse vârful, strigă şi încercă să se întoarcă. Sukhon apucă pumnalul de la cingătoare şi-l împunse cu vârful.

— Mergi, idiotule, sau vom cădea!

Picioarele începuseră să-i tremure, fie din cauza efortului, fie a stresului.

Pheakdai căzu peste margine, iar Sukhon se prăvăli lângă el – direct într-o scenă de coşmar.

— Acoperiţi-vă unul pe altul! strigă Sukhon când se ridică şi văzu ce văzuse şi Pheakdai.

Pe măsură ce ajungeau sus, cu armele pregătite, membrii echipajului se împrăştiau unul câte unul, ascunzându-se în spatele pereţilor blindaţi, al lăzilor şi al bărcilor de salvare. Cu toţii vedeau ce se întindea de-a lungul punţii: rămăşiţele a peste douăzeci de oameni. Arăta ca o scenă dintr-un abator. Lângă ea, Pheakdai dădu drumul unui şir de înjurături în thailandeză, apoi urlă un ordin către echipajul care părea gata să fugă înapoi pe scară. Mirosul care lovea puternic, o lăsă pe Sukhon fără răsuflare. Respiră cu greutate şi îşi puse mâna la gură, luptând împotriva senzaţiei de greaţă. Chiar şi Pheakdai părea gata să vomite.

Puntea era lipicioasă şi părea neagră în contrast cu griul

navei. Sângele se împrăştiase şi pătase întreaga suprafaţă. Punctase. Pulverizase. Recipientele de carne din care provenise stăteau pe punte, arse într-un mod straniu, cu urme negre de-a lungul corpurilor sfâşiate şi spintecate. Feţele de pe capetele mutilate erau surprinse în mijlocul strigătelor de agonie şi îndurare. Câteva busturi erau aşezate ca statuile din ruinele khmere, doar abdomene, piepturi şi gâturi, fără capete. Unele corpuri se amestecaseră din cauza convulsiilor, astfel încât Sukhon nu se putea lămuri care parte aparţinea cui. Carnea începuse să miroasă, iar muştele se aşezau pe ea.

Ce ciudat. Acum că văzuse tot ce era mai rău, un soi de pace interioară pusese stăpânire pe ea, sunetele înconjurătoare slăbind în intensitate faţă de bătăile inimii. Au murit oameni. Oamenii întotdeauna mureau. Venea cu fişa postului. Nu moartea o deranja, ci sentimentul de necunoscut.

Preţ de câteva clipe se plimbă printre cadavre, căutând pe cineva de negăsit. Pe cineva care nu se afla acolo.

— Preia conducerea, Pheakdai, spuse pe o voce ce ştia că era prea calmă, făcând echipajul să se uite la ea într-un mod ciudat. Eu mă duc să-mi caut sora. Voi! Veniţi cu mine, gesticulă spre doi oameni. Cei doi ezitară puţin, apoi făcură câţiva paşi înainte.

— Şi dacă lucrul acela încă se mai află la bord? o întrebă Pheakdai, şoptindu-i în ureche.

Lucrul acela? De ce nu ei? Cu toate astea şi ea se gândise la fel, chiar dacă nu-şi putea imagina ce putea fi acel ceva. Pentru câteva clipe avu vaga imagine a unui urs sau lup sau a unei fiinţe umane sălbatice.

— Au avut cu toţii arme, Sukhon, spuse Pheakdai. Ştia că îi cere să nu plece de pe punte şi această formă de ocrotire începea s-o enerveze.

Răspunse un singur lucru:

— Ne vedem sub punte.

Sub punte, la capătul unui coridor metalic ce ducea spre popotă, Sukhon o găsi pe Suchin ghemuită lângă un perete, încă ţinând strâns în mâini un AK-47, cu faţa desfigurată de ceea ce păreau a fi urme de gheare. Urmaseră o dâră de sânge şi cadavre până la ea.

Alături se afla o femeie îmbrăcată într-un sarong însângerat care îşi ţinea în braţe copilul şi murmura înnebunită.

— A venit un demon. A venit un demon şi i-a luat. A venit un

demon. Un demon.

Sukhon nu mai văzuse pe altcineva în viaţă, dar nu avea ochi decât pentru sora ei. Privind încremenită la Suchin, rosti către oamenii ei:

— Lăsaţi-mă. Şi luaţi-o pe nebună cu voi. Protejaţi-o. Ştie cine a făcut asta.

Tremurând de teamă, cei doi plecară, luând-o pe supravieţuitoare cu ei.

Nu conta prea mult dacă era cineva cu ea sau nu, îşi dădu seama Sukhon. Dacă responsabilul pentru acel masacru mai era încă acolo, două gărzi de corp n-aveau s-o ajute.

Când plânsetele femeii nu mai erau decât un ecou îndepărtat răsunând pe coridoare împreună cu sunetele ciudate comune tuturor navelor, Sukhon se cutremură şi începu să plângă. Se sprijini de perete şi se aşeză lângă sora ei, alunecând pe sânge.

Se aşteptaseră deseori la asta, în trecut, pe străzi, în mâinile bărbaţilor agresivi, la ţară, înfometate. De atâtea ori. Doar că nu şi acum, când abia recăpătaseră ceva control asupra vieţilor lor.

— Într-o bună zi, Suchin, îi tot spusese Sukhon surorii ei mai mici când situaţia părea deznădăjduită. Într-o bună zi vom avea o casă a noastră. Vom fi propriile noastre stăpâne. Nimeni nu ne va spune ce să facem. Ne vom elibera… de toate astea.

Acum Suchin era liberă, la fel cum şi Sukhon era liberă să păşească în sus şi-n jos pe puntea navei de piraţi ca un animal într-o cuşcă, trăind de pe urma corporaţiilor ce-şi trimiteau produsele la vânzare în Vest, peste mările întinse şi periculoase.

Sukhon şterse cu mâneca sângele de pe faţa lui Suchin şi-i deschise uşor ochii, pentru a vedea drumul spre viaţa de apoi. Apoi îi luă mâna dreaptă, ignorând mirosul. Era încleştată şi rece. Dar se afla ceva ascuns în acel pumn, ceva curios de fierbinte. Sukhon se retrase instinctiv, deschizând în acelaşi timp mâna surorii ei. Obiectul se desprinse, lovind puntea cu un zornăit umed.

Sukhon se aplecă în lumina palidă ca să-l privească. Era o bucată de metal alb-roşiatic. Nedesluşită când privea la ea direct, dar clară urmărită cu colţul ochiului. O bucată din demon? Sau din îmbrăcămintea demonului?

Se puse în genunchi şi-o acoperi cu ambele palme, de parcă ar fi fost o mică reptilă pe care încerca s-o prindă.

Căldura degajată era suportabilă acum. Ridică bucata de

metal şi simţi cât de uşoară era. Oricât de mică ar fi fost, arăta mult mai grea decât era cu adevărat.

Sukhon se uită la rănile de pe mâinile şi braţele surorii ei, se întrebă în trecere unde îi dispăruse aparatul de emisie-recepţie, apoi privi din nou bucata strălucitoare şi pulsândă de metal. Era dureros s-o ţină, dar Suchin nu-i dăduse drumul nici chiar în timp ce murea. Suchin considerase că era importantă. Deoarece provenea de la atacatorul ei, un atacator care mutilase sălbatic mai mult de patruzeci de oameni deasupra şi dedesubtul punţii… dar lăsase în viaţă o mamă şi copilul ei. Nu avea logică. Sukhon o auzi din nou pe femeia nebună strigând „Un demon!”.

— Îmi pare rău că te-am trimis pe tine. Îmi pare rău că nu m-am dus eu, spuse Sukhon. Ştia că sora ei n-o putea auzi, nu ştia dacă crede în viaţa de apoi sau în reîncarnare sau doar în viermi care se târăsc încet prin pământ, şi totuşi era încredinţată că există o diferenţă între moarte şi uitare.

Un sunet nou îşi făcu drum pe culoare. Cineva sau ceva se apropia de ele. Sukhon puse bucata de metal în buzunarul bluzei. Bâzâia fierbinte în tandem cu bătăile rapide ale inimii ei. Închise fermoarul şi se aşeză lângă sora ei, cu Kalaşnikovul pregătit şi cu o pereche de pistoale Colt 1911 vârâte prin cingătoare.

Sunetul se transformă într-o umbră, ce deveni la rândul ei o siluetă şi care luă în final forma lui Pheakdai. Stătu acolo, privind-o, cu arma aţintită spre podea.

— Îmi pare rău, Sukhon, spuse, şi era convinsă că Pheakdai vorbise din inimă.

Nu putea să-l privească în ochi, nu voia să-i vadă mila.

— Ce se întâmplă pe punte? îl întrebă.

Pentru o clipă, tânărul Pheakdai arătă ca un suflet bătrân.

— Multora dintre cadavre le lipseşte coloana vertebrală şi craniul.

Sukhon putea simţi în oase vechile poveşti populare. Demoni vorace, veniţi după cei slabi. Poveştile de pe lespezile a mii de temple prinzând viaţă. Erau mai degrabă credinţe hinduse decât budiste, dar prin acele părţi ale lumii oamenii credeau într-o mulţime de lucruri.

Staţia radio prinse viaţă. Sukhon se uită la Pheakdai. Acesta îi răspunse la privire, îngheţat. Controlă canalul.

— E Suchin, şopti.

— Nu răspunde, spuse Pheakdai.

Dar ea deja apăsase pe buton.

Printre interferenţe se auzi sunetul rugător al cuiva, apoi o serie de ţipete, urlete şi respiraţii sufocate. Încetul cu încetul, Sukhon realiză că o auzea pe Suchin murind.

Sunetele fură urmate de un fel de mârâit ciudat şi înfricoşător care îi îngheţă sângele, apoi auzi o dublare a acestuia, ca un ecou.

— E încă aici, spuse Pheakdai, arătând cu degetul spre coridor.

O siluetă întunecată stătea în faţa lor, încadrată de uşa ce ducea spre popota din capăt.

Silueta absurd de masivă şi înaltă purta o mască înspăimântătoare şi inexpresivă. Tentacule sau poate funii sclipeau pe fiecare parte a măştii.

Staţia mârâi şi la fel făcu şi silueta, începând să se îndrepte cu viteză spre ei.

Sukhon puse staţia în buzunar şi trase o rafală de mitralieră ce sună înfundat în interiorul acelui spaţiu strâmt, apoi o rupse la fugă.

Ea deschidea drumul în timp ce fugeau de-a lungul coridoarelor nesfârşite. Îl puteau auzi în spatele lor, câştigând teren, apropiindu-se, în ciuda manevrelor disperate prin măruntaiele navei.

— Ai idee încotro mergem? întrebă Pheakdai gâfâind.

— Da, ai încredere în mine, îi răspunse Sukhon.

El se întoarse şi deschise focul, mitraliera răpăind chiar în dreptul capului ei, asurzind-o. Cu toate acestea, nu întoarse capul.

După o cotitură găsiră o scară, auzind în continuare creatura în spatele lor. Urcară până într-un loc de unde se întindeau patru coridoare şi urcau alte trei scări. Cei doi bărbaţi care coborâseră cu Sukhon erau trântiţi acolo, aproape de nerecunoscut, arşi şi înnegriţi de o armă necunoscută. Nici urmă de femeie şi copil, iar Sukhon nu intenţiona să-i caute.

— Pe unde o luăm, întrebă Pheakdai, pe unde?

Sukhon arăta hotărâtă.

— Nu ştiu. Poate în sus. Poate nu.

Zgomotul surd al paşilor creaturii, în spatele lor, aproape.

Pheakdai o împinse pe scara din mijloc.

— Hai, hai!

Urcă, gonind cât se poate de repede. Îl auzi pe Pheakdai înjurând undeva sub ea. Mitraliera AK-47 reuşise imposibilul şi se blocase.

— Dă-mi un pistol, strigă Pheakdai, iar Sukhon se opri în loc doar cât să îi arunce unul din Colturile 1911. Pheakdai îl prinse şi începu să tragă spre ceva nevăzut.

Peste câteva secunde se auzi un sunet înfiorător ce-i făcu sângele să îngheţe; se uită în jos şi-l văzu pe Pheakdai urlând în timp ce o rază albastră de lumină îi trecea prin piept şi-l dobora.

Pheakdai. Mort. Din cauza vitezei cu care se întâmplase totul, nu realiză imediat că bărbatul murise; în schimb, nu se putea gândi decât la acea creatură care îl ucisese şi care acum venea spre ea.

Descoperi o rezervă ascunsă de energie, un impuls de viteză, cu gândul doar la acel cerc luminos de deasupra ei. Sukhon respira atât de greu încât avea impresia că inima o să-i cedeze. Apoi ajunse la lumină. Încă un avânt şi reuşi să se ridice, ajungând din nou pe puntea plină de sânge şi rămăşiţe umane, printre care şi cele ale echipajului care venise cu ea.

O rază albastră de lumină sau de foc erupse din spaţiul pe care tocmai îl ocupase, mistuind metalul din jur. Se înălţă spre cer, trecând prin zeci de pescăruşi. Unii se evaporară, iar alţii căzură pe punte cu un sunet între un geamăt şi un chicotit înecat. Sunetul o înspăimântă mai mult decât orice altceva auzise pe navă.

În spatele ei, creatura ieşea la lumină de sub punţile inferioare, folosindu-şi mâinile imposibil de musculoase pentru a se ridica. Casca enormă se înălţă, apoi îi apărură şi braţele protejate de un fel de armură pătată de sânge. Creatura se tot ridica de parcă avea să înghită întreg pământul.

Sukhon alergă spre balustrada navei. O rază albastră se întinse spre ea, îi ciupi o bucată din gulerul cămăşii şi apoi se opri în ocean, îi simţea greutatea şi dogoarea în spate.

Dedesubt, apa, la mai mult de şaizeci de metri sub ea; Shady Lady doar o formă neclară în bătaia valurilor. Dacă nu sărea destul de puternic, vântul ar fi suflat-o înapoi în carena navei, omorând-o instantaneu. Nu stătu pe gânduri nici o clipă, aruncă arma şi sări peste balustradă, zbierându-şi durerea.

Plonjă, încercând să se ghemuiască pentru a-şi proteja capul.

Apa o lovea încontinuu. Rece şi adâncă, părea o mână puternică ce o strângea, sufocând-o în tăcere. Bucata de metal continua totuşi să-i pulseze în buzunar, încolăcindu-se ca un semn de întrebare.

Se ridică la suprafaţă cu o bătaie puternică din picioare, luă o gură de aer şi deschise ochii. Se simţea lovită, dar nu înfrântă; o dâră subţire de sânge îi curgea pe faţă. Sunetele veneau spre Sukhon în valuri: plânsetul pescăruşilor, strigătele oamenilor ei, apa lovindu-se de carenă. Călcă apa, luptându-se pentru fiecare gură de aer.

Ieşise la suprafaţă cam la zece metri de marginea cargobotului şi la vreo douăzeci de Shady Lady. Încercă să se uite în sus, să verifice dacă monstrul mai era acolo, dar unghiul nu-i permise.

Când ajunse la ea echipajul navei, Faransii Five deja ardea de undeva din interior.

Tremurând în prosoape pe puntea lui Shady Lady, cu Virote alături de ea, Sukhon văzu un obiect imens ridicându-se în spirale de foc de pe puntea din spate a cargobotului, ceva ce fusese ascuns sau camuflat până în acel moment. Continuă să se ridice cu un vuiet puternic, topind metalul sub el. Prin aburii de căldură degajaţi se vedea ca un bombardier experimental american, dar Sukhon ştia bine că nu era american. Nici chinezesc. Nici thailandez. Nici de oriunde de pe această planetă.

Epuizată, Sukhon urmări obiectul în timp ce se îndepărta în viteză spre sud, simţind că lua o bună bucată a vieţii ei cu el.

Putere în unitate, tovarăşe.

1.

Horia Ursu, fost luptător profesionist şi actual gangster de origine română – o carieră în care alunecase la fel de uşor cum aluneca şi cădea în ring – stătea ascuns la marginea fâneţei insulei. Urmărea un rinocer prin deschizătura largă a unui bordei de pândă, împreună cu cei trei însoţitori ai săi. Plătiseră o mulţime de bani ca să vină şi să urmărească rinocerul şi alte animale. Ei bine, nu doar pentru a-l privi – şi pentru a-l împuşca, dar nu prea făcuseră asta în dimineaţa respectivă. Toate armele

erau înşirate pe o masă, lângă scaunele lor joase.

Horia îl privea pe John Gustat cu interes deosebit. Pe ceilalţi doi, Jimmy Tău, un contrabandist alb de arme din Johannesburg, şi Nathan Colquhoun, baron al băuturilor spirtoase din Washington D.C. Transformat în contrabandist, îi cunoştea prin intermediul e-mailului de câţiva ani. Nu existau foarte mulţi negri în România şi Horia se găsea în repetate rânduri invidiind tenul cafeniu cu tente purpurii al lui Colquhoun şi chiar nuanţa maronie de cartof dulce a lui Tău, victima a ceea ce părea a fi cel mai îngrozitor bronz din lume. Horia era palid ca un vierme şi fugea de lumina soarelui pe cât posibil deoarece se ardea repede.

Alb, cafeniu sau mov, Gustat era cu totul altceva. Pretindea a fi şeful unei întregi industrii, un miliardar ce-şi asuma riscuri, cu un trecut în Forţele Speciale ale Armatei Statelor Unite, care acum, la peste 60 de ani, se apucase de vânat. Motiv pentru care, la fel ca şi ceilalţi, decisese să vină la această cabană clandestină de vânătoare ruptă de restul lumii.

Dar Horia nu era atât de sigur. Văzuse destui prefăcuţi în ring ca să-şi dea seama când ceva nu era în regulă. Sub exteriorul sănătos şi musculos – Gustat trebuia să ia hormoni de creştere ca să arate atât de bine la o asemenea vârstă – se ascundea un secret şi o anume tristeţe. Ascundea ceva profesional sau personal?

Cu toate acestea, Horia nu voia să-l condamne dintr-o singură privire. Îl aduseseră aici ca să-l testeze, ca să vadă dacă putea fi convins să intre într-o alianţă cu ei – iar Jimmy Tău făcea exact asta acum, în vreme ce rinocerul păştea liniştit, fără ca nimeni să vrea să-l împuşte.

Cu toate că era abia unsprezece dimineaţa, băuseră whisky McClellan vechi de treizeci de ani şi fumaseră trabucuri Partagas premium, în ediţie limitată. Acest lucru tindea să-i facă mai puţin dornici să omoare, cel puţin momentan, cu toate că, slavă Domnului, adunaseră un arsenal impresionant. Gustat adusese băutura, dar nu prea se atingea de ea, alt fapt pe care Horia îl găsea ciudat. Fumul dulce şi aspru al trabucurilor se încolăcea în interiorul adăpostului. Oare cât timp avea să treacă până ce rinocerul îl va simţi? Sau, naiba ştie, îi va auzi vorbind.

— Întotdeauna există metode de a face mai mulţi bani, spunea Tău. Depinde doar de voinţa ta. Tocmai de aceea unor

lei le merge bine pe când alţii rămân fără dinţi şi pier de foame, nu-i aşa, Colquhoun?

Acesta era semnalul lui Colquhoun pentru a da din cap în semn că e de acord. Băuse whisky-ul ca pe suc aşa că mişcarea fusese cam întâmplătoare.

Uite că vine... Horia termină paharul de whisky dintr-o singură înghiţitură. De fiecare dată când Colquhoun deschidea gura, lui Horia îi venea să o taie din refugiu şi să se întoarcă la cabana aflată la cinci kilometri distanţă. Ăsta era unul dintre dezavantajele ocupaţiei de infractor – o mare parte din oamenii cu care te învârţi te plictisesc de moarte, mai ales cei cu care nu te-ai mai întâlnit în persoană vreodată. Felul lui de a fi online era mult mai puţin enervant. Fără a menţiona faptul că, din câte îşi dădea seama Horia, Tău şi Colquhoun căzuseră fiecare într-un fel de dragoste masculină scârboasă pentru realizările infame ale celuilalt.

— Vedeţi voi, spuse Colquhoun, întotdeauna am considerat acest lucru ca fiind adevărat, pentru că ce-i adevărat e adevărat, ce zice Jimmy e o regulă de bază: multimiliardar e mai bine decât miliardar, Gustat.

Era ciudat că toţi îi spuneau Gustat, fără să se gândească la el ca la un „John”. Un fost luptător de wrestling pe care chiar şi Colquhoun şi Tău îl recunoscuseră încă de la prima lor întâlnire, acum cinci zile, nu avea acest noroc. Toată lumea folosea „Horia”, indiferent de context. Chiar şi dacă angaja un asasin plătit.

Gustat se uită la Colquhoun şi la Jimmy Tău şi în final, mult mai adânc, la Horia.

Horia trebui să zâmbească, chiar dacă se dădea puţin de gol. În mod evident şi Gustat observase că Horia nu prea băuse, cu excepţia momentelor în care vorbise Colquhoun.

— Am făcut câţi bani am vrut şi nu mai mult, spuse Gustat. Îşi scosese pistolul Smith Wesson de calibrul 40, un Walther P99, cea mai frumoasă armă pe care o văzuse Horia, şi începuse s-o cureţe.

Carevasăzică, Gustat nu voia să bea. Nu părea foarte interesat de ce se discuta şi nici de vânătoare. Poate că Horia era pur şi simplu plictisit, dar îl găsea pe omul acesta cu adevărat fascinant. Ai plătit atâţia bani pentru o vânătoare ilegală în mijlocul pustietăţii, la capătul lumii, şi aşa te comporţi?

Era adevărat, poate că Gustat nu venise aici pentru afaceri sau pentru pradă, ci pentru că îi făcea plăcere compania hoţilor şi a gangsterilor. Horia mai văzuse genul şi îi storsese de bani făcându-i să plătească pentru dependenţa lor.

— Săracul rinocer de acolo pur şi simplu cere să fie împuşcat, spuse Horia pentru a testa apele. Ar arăta bine pe zidul cuiva.

— Nu pleacă nicăieri, spuse Jimmy Tău. Dacă nu cumva l-ai speriat, Gustat, cu toată vorbăria aia ciudată despre a avea destui bani.

— Da, ce prostii, ăsta e adevărul, şi am tot auzit destule prostii, spuse şi Colquhoun.

Horia se uită la Gustat şi acesta îi întoarse privirea. Horia îşi dădu seama că se gândeau la acelaşi lucru: Colquhoun chiar auzise multe prostii, mai ales dacă se ascultase pe sine vorbind.

Gustat puse pistolul deoparte şi spuse:

— Bine, ce-ar fi să-mi spuneţi la ce anume vă gândeaţi. Ne va scuti pe toţi de probleme.

Asta chiar era un şoc.

Horia rânji, trase un fum din trabuc şi spuse:

— Americanii sunt la fel ca şi românii: înflăcăraţi, direcţi, scurt şi la obiect. Îmi place asta.

— Da, păi şi eu sunt american, spuse Colquhoun, dar prefer ca lucrurile să fie ceva mai indirecte, în caz că ascultă cineva.

În iarba înaltă, rinocerul îşi ridică capul şi fornăi, brusc tulburat.

— Ascultă, spuse Jimmy Tău. Vrea să fie şi el partener, prietene.

Dar Horia simţi un ghimpe de nelinişte. Acum avea atenţia împărţită între conversaţie şi rinocer. În România, a fi cu ochii în patru, cum îi spunea bunicul, te salva deseori de o împuşcătură, un pahar cu otravă sau o coardă de pian în jurul gâtului.

Observă că şi Gustat devenise mai interesat de rinocer decât de conversaţie.

— Acum, afacerea stă în felul următor, spuse Jimmy Tău în timp ce o adiere dinspre fâneaţă purta înspre ei mirosul excrementelor de rinocer. Există luptători pentru libertate de-a lungul şi de-a latul Africii care au nevoie de arme bune, pe care să se poată bizui – ca cele pe care le avem noi aici.

Horia purta un pistol Beretta 93R şi, special pentru expediţia de astăzi, o puşcă de vânătoare Ruger M77, în timp ce

Colquhoun nu împrumutase decât nişte rebuturi de la Rath Preap, proprietarul cabanei. Tău luase un ridicol QBZ-95 chinezesc modificat ca să arate mai mult a puşcă de vânătoare deoarece nu părea să îi pese dacă mai rămânea ceva din ţinta lui pe post de trofeu… sau măcar nişte carne.

— Horia dispune de forţa brută în caz că lucrurile merg prost, dar avem nevoie de un paravan legal. Camioane cu nume de firmă pe ele. Avioane care nu vor fi inspectate prea minuţios. Da, ne-am descurca şi fără ele, dar…

În realitate, Horia sperase că această călătorie să fie una de plăcere, dar în această branşă nu existau vacanţe, aşa că ştia că nu făcuse decât să se amăgească. La cei patruzeci şi patru de ani ai săi chiar nu ar fi trebuit să se simtă atât de obosit; cu toate acestea, era obosit – sătul de afaceri, de înşelăciuni, de bătăile de cap permanente necesare pentru a rămâne în ilegalitate.

Privind în urmă, acesta fusese probabil motivul pentru care, în momentul critic, nu dădea prea mare importanţă celorlalţi şi se uita împreună cu Gustat afară, la rinocerul liniştit, care încă avea capul ridicat, ferindu-se de insecte cu ajutorul urechilor.

2.

Fostul colonel al Khmerilor Roşii urmărea oamenii care se uitau după rinocer prin monitoarele camerei lui secrete din cabana de vânătoare. Era înghesuită şi încinsă, aşa cum îi plăcea lui Rath, cu ochii sticloşi ai monitoarelor înconjurând masa ce se întindea până în pereţi.

Cele şaizeci de monitoare ofereau privelişti de pe toată insula. Şaizeci şi cinci de kilometri pătraţi de plaje, mlaştini şi, în interior, o pată îngustă de savană, mărginită la est de mici dealuri împădurite şi la vest de şi mai multă junglă. Fiecare bucăţică de insulă fusese prevăzută cu vânat de mari dimensiuni – de la leoparzi, lei, mistreţi şi elani până la… ei bine, un singur rinocer bătrân. Rath instalase camere de filmat în fiecare parte a insulei, garduri de siguranţă şi chiar, în câteva locuri, capcane. Nu putea fi la curent cu tot ce se întâmpla pe insulă, dar îi plăcea să încerce. Era în propriul interes să urmărească mişcările oaspeţilor săi, dacă nu chiar mai mult.

Rath îşi concentră atenţia asupra telefonului prin satelit, uitând de oamenii din ascunzătoare. Telefonul nu avea semnal.

Era picat de mult timp şi nu putea înţelege de ce.

Puse mâna pe aparatul de emisie-recepţie, apăsă butonul şi spuse:

— Ary. Recepţionează, Ary.

— Aici Ary, veni răspunsul plin de interferenţe.

— Aici Rath. Ne-au picat încă două garduri în mlaştină. Sectoarele 12B şi 12C. Trimite nişte oameni să le repare.

— Da, domnule, se auzi vocea subţire a lui Ary. Rath îl folosea pe post de ajutor pentru că petrecuse doi ani la un colegiu de stat din America şi pentru că ceva din personalitatea sa inducea un anume sentiment de calm subordonaţilor.

Rath avea cam o sută optzeci de oameni împrăştiaţi pe insulă, îi considera pe toţi ca fiind foşti khmeri, dar adevărul era că nu toţi fuseseră în KR. Unii erau mercenari dintotdeauna. Unii se luptaseră împotriva khmerilor, dar toţi erau cambodgieni – principala cerinţă a lui Rath.

Lui Rath îi veni o idee şi se întoarse la aparat.

— Ah, Ary – şi întoarce-te la cabană. Nu-mi place faptul că telefoanele sunt picate. Dacă pică şi staţiile de emisie-recepţie, noi doi va trebui să găsim alt mijloc de a comunica cu oamenii.

De obicei, Ary locuia cu nişte soldaţi în baraca de lângă micul aeroport al insulei, la câţiva kilometri de cabană. Rath observase că oaspeţii preferau ca subordonaţii lui să fie pe cât se poate de invizibili, aşa că rareori avea mai mult de doi sau trei soldaţi la cabană.

— Da, să trăiţi! răspunse Ary în vocea lui obişnuită, lipsită de intonaţie. Ary părea născut pentru a retransmite ordine.

Nu era vorba doar despre telefoanele prin satelit. În ultimele trei zile, şase monitoare muriseră, majoritatea acoperind marginea de nord a mlaştinii, cu toate că cele îndreptate asupra Bazei X, o clădire abandonată dinspre nord-est a armatei thailandeze, încetaseră să funcţioneze în acea dimineaţă. Şi mai important, când (acum şapte) garduri de securitate fuseseră dărâmate, rezultând în moartea unei gazele în ghearele unui leu care încă se mai afla în libertate. Da, era o relicvă a unei grădini zoologice din Bosnia, dar încă era capabil să creeze… instabilitate.

Rath angajase medici veterinari, dar aceştia ridicaseră atâtea obiecţii referitoare la modul lui indiferent de a trata problema îngrijirii animalelor încât îi trimisese înapoi pe continent – dar

numai după ce înţeleseseră ce urma să li se întâmple lor şi familiilor lor dacă povesteau cuiva despre micile lor aventuri. Acum oamenii lui se ocupau de hrănirea şi examinarea animalelor, împreună cu celelalte sarcini.

Monitorul de lângă cel care îi spiona pe bărbaţii din adăpostul de vânătoare înfăţişa un animal care nu avea nevoie de atenţie specială: Pol Pot, un crocodil african de peste opt metri lungime, care înota spre o movilă din mlaştină. Părea deosebit de neliniştit azi, de parcă cineva îi încălcase teritoriul. Pol Pot rănise doi oameni în timpul transportului către insulă şi supravieţuia deja de trei ani, în ciuda lăudăroşeniilor unora dintre vânători.

Ceea ce însemna că Rath organizase trei vânători, una în fiecare primăvară, înaintea sezonului musonic, fiecare oaspete plătind aproape trei sute de mii de dolari americani pentru privilegiul pericolului, al emoţiei şi, poate în primul rând, al izolării. Cabana, care fusese construită chiar în dreptul plajei din golful de sud, avea propriul generator şi provizii de apă şi mâncare pentru doi ani. Telefoanele erau interzise, cu excepţia celor împărţite de Rath câtorva dintre oamenii săi. La fel şi laptopurile, accesul la internet, radiourile şi orice altă recuzită a lumii din afară. Invitaţii veneau cu un avion privat, în grupuri de câte doi, şi rareori primea mai mult de zece oaspeţi deodată.

Neveste, părinţi, copii, şefi, prieteni, nici unul dintre aceştia nu afla unde se duceau persoanele lor iubite. Rath se asigura de asta prin contract. Uşura sarcina lui de a ţine această operaţiune secretă faţă de autorităţi. Mai mult, îi uşura şi sarcina de a-i controla pe oaspeţi şi de a le înteţi senzaţiile. Majoritatea ştiau că Rath nu avea pe insulă decât nişte provizii medicale de bază, aşa că dacă li se întâmpla ceva, în funcţie de gravitate, puteau să nu supravieţuiască.

Oamenii din adăpost continuau să vorbească între ei, fără să acorde prea multă atenţie rinocerului. Uneori se mai întâmpla şi asta – oaspeţi care se simţeau ca nişte bărbaţi singuratici cu o prostituată. Nu voiau decât conversaţie. Nu conta. Toţi plăteau aceeaşi sumă.

Cu toate acestea, Rath observă că rinocerul părea agitat, nervos. Se afla leul în zonă? Ar îndrăzni să atace un rinocer? Rath nu ştia. De aceea se baza pe gardurile de protecţie, pentru a împiedica o astfel de situaţie.

Staţia de emisie-recepţie prinse viaţă. Se auzi vocea lui Ary:

— Am trimis oameni la garduri. Mă îndrept spre cabană acum.

— Foarte bine, Ary.

Apoi, cu o urmă de ezitare:

— Domnule colonel, ce se întâmplă cu gardurile?

Rath încercă să nu pară preocupat şi spuse:

— Poate unul dintre animale. Sau unul dintre oameni. Nu era un motiv de îngrijorare.

Rath întrerupse brusc legătura. Era adevărat că-şi făcuse griji în legătură cu oamenii care şi-ar fi putut pierde controlul, aşa că angajase un asasin plătit. „Shadow” trăia în jungla vestică, în apropierea ruinelor unui vechi templu de la marginea savanei pe care Rath îl transformase într-o fortăreaţă. Niciodată nu ştii când vei avea nevoie de un astfel de om.

Rath scoase telefonul din nou, din reflex. Încă nu avea semnal. Nu conta. Avea o line normală cu fir la soldaţii din barăcile din apropierea aerodromului şi dacă se dovedea că cineva încercase să-şi bage nasul în operaţiunea lui, se putea servi oricând de artileria grea din depoul din apropierea cabanei. Unii îl făcuseră paranoic, dar, din experienţa sa şi cu toţi piraţii şi alte soiuri de infractori care activau prin Marea Chinei de Sud, nu strica să fi precaut.

Un monitor din apropierea refugiului de vânătoare se stinse.

Se încruntă, amintindu-şi ultima întâlnire cu obezul amiral thailandez care îi vânduse dreptul de exploatare a insulei şi rictusul de pe faţa lui lată în timp ce finalizau sistemul de mituire care forma baza relaţiei lor. Oficial, insula fusese părăsită de armata thailandeză de peste zece ani. Neoficial, plecaseră cu patru ani înainte ca Rath să se mute acolo.

— S-o stăpâneşti sănătos, spusese amiralul thailandez, ca o pisică sălbatică care împărtăşea o glumă unei vrăbii. Are nişte calităţi foarte speciale.

Ştiuse omul ceva despre insulă, ceva ce Rath nu ştia?

3.

Întotdeauna, ascunse în mintea lui: cabana, frigul, sunetul grav şi chinuit al respiraţiei sale. Uşa care se deschidea. Străfulgerarea de verde şi negru.

John Gustat ar fi putut să le spună lui Tău şi Colquhoun ceva care le-ar fi slăbit simţitor interesul în persoana lui: nu mai era bogat, abia se mai putea numi milionar, darămite miliardar.

Urmăreau prada greşită.

În cursul ultimilor trei ani cea mai mare parte a banilor săi – pe care îi făcuse investind într-o afacere cu superconductori împreună cu un prieten din Alabama – se îndreptase către „Onyx” sau reprezentanţii lui. Gustat îl poreclise astfel pe bărbat pentru că întotdeauna fuma un trabuc când se întâlneau. După una dintre întâlniri găsise o etichetă de Onyx pe podeaua murdară. Gustat nici măcar nu ştia dacă era eticheta corectă – putea să fi căzut de la oricine din acel bar din Tijuana – dar numele îi rămăsese în minte. Onyx, expertul în imposibil.

Onyx nu exista pentru Gustat decât sub forma unei umbre pe un perete, înconjurată de fum de trabuc. Gustat îl găsise după o serie de mituiri ale prietenilor prietenilor duşmanilor din Pentagon. Drumul către acea primă întâlnire îl costase două milioane.

Oricând şi oriunde se întâlneau – de obicei în camera din spate a vreunui local murdar dintr-un oraş anonim din Mexic – Onyx avea reguli stricte. Lui Gustat nu îi era permis să-l vadă sau să aleagă locul întâlnirii şi el era întotdeauna cel care se deplasa. Dar rezolva treaba, asta era sigur, chiar dacă fiecare tranzacţie îl costase pe Gustat o mare parte a portofoliului său de acţiuni.

Ultima oară când îl văzuse, în urmă cu zece luni şi patru expediţii, Onyx îi spusese să-şi diversifice obiceiurile.

— Încearcă un loc în afara razei tale actuale. Cum ar fi undeva pe la tropice. Poate prin Asia de Sud-Est sau Marea Chinei de Sud. O insulă. Undeva liniştit şi izolat. Le place căldura. Probabil aşa e acolo de unde vin ei. Drace, cu un astfel de echipament ai putea să te duci oriunde şi poate n-ar conta. Dar eu ştiu pe cineva care ştie pe cineva…

Toate dovezile indirecte pe care le găsise – conturi ascunse, mărturii oculare stranii, o fotografie neclară, masacre neelucidate sau dispariţii în masă – indicau America Latină sau Africa. Guatemala, Columbia, Sierra Leone, Congo. Dar renunţase în final după un nou sezon de vânătoare fără rezultate şi îl sunase pe omul de legătură.

Aşa că iată-l aici, împărţind un bordei de vânătoare cu doi infractori şi un român pe care nu-l cunoştea dar pe care îl plăcea, cu toate că n-ar fi putut să spună de ce. La o adică, Horia putea fi chiar Onyx – doar fuma un trabuc şi părea să-i

împărtăşească vigilenţa.

Când rinocerul grohăi, testând aerul cu nările, întorcându-le pe rând, iar neliniştea sa se transformă în îngrijorare, Gustat nu fu surprins că Horia spuse „Mai e ceva acolo”.

Rapid şi în linişte, Horia, Tău şi Colquhoun îşi luară armele, îşi stinseră ţigările şi îşi puseră paharele de whisky deoparte, apoi se puseră în genunchi în faţa fantei dreptunghiulare a ascunzătorii. Tău îşi odihnea arma de margine, privind prin lunetă.

— Unde e? întrebă Tău. Vreau să trag primul.

— Ce e? întrebă Colquhoun. Vreau să ştiu ce e înainte să trag în el.

Horia, îngenuncheat lângă el, părea ruşinat.

— Nu, vrea să spun că rinocerul simte ceva, eu n-am văzut nimic.

— Oh, spuse Tău. Bine.

El şi Colquhoun se relaxară, dar continuară să privească.

— Cred că e ceva mare, spuse Horia. E doar un sentiment.

— E mai mult decât ce are Cool Hand Luke aici de faţă, spuse Colquhoun, uitându-se la Gustat.

Tocmai observaseră că acesta încă îşi fuma trabucul şi îşi bea whisky-ul.

Gustat ridică din umeri.

— N-am văzut nimic.

Căutase de atâta amar de vreme încât n-avea de gând să-şi facă speranţe false doar pentru că pe un rinocer îl apucaseră pandaliile.

Colquhoun, ignorându-l, se uită din nou afară.

— Poate e un leu. Mi-ar plăcea să am un leu pe peretele de-acasă.

— Ar trebui să fie unul mare, după cum spune Horia, ca să sperie un rinocer, zise Tău, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu puşca alături.

Horia se uita la Gustat cu o privire ciudată şi spuse:

— Ai venit să vânezi sau ce?

— „Sau ce”, spuse Gustat. E un rinocer adus de la o grădină zoologică. Ai putea să te duci lângă el şi să-l scarpini pe după urechi.

— Nu arată adus de la o grădină zoologică, spuse Colquhoun, care iar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Pare

sălbatic după părerea mea. Şi gata să o ia la goană.

Gustat oftă. Dacă asta îi păcălea pe proşti…

— Bine, o să iscodesc puţin.

Îşi trase scaunul mai aproape de deschizătură, îşi puse vechiul binoclu militar american la ochi şi scrută în zare.

Da, acolo era rinocerul, părând foarte agitat şi acolo, la dreapta… conturul acela lucios şi neregulat – ce naiba era şi aia?

Nu-şi putu ascunde o respiraţie bruscă. După patru ani, putea fi în sfârşit ce căuta?

Horia îi întrerupse euforia subită:

— Ce vezi, Gustat?

Apoi era prea târziu să răspundă. O rază albastră se repezi din acea lucire. Coastele rinocerului explodară într-un moloz de sânge şi oase, aruncate în toate direcţiile. Labele din faţă i se îndoiră. Se scufundă în propriile rămăşiţe, chinuit şi confuz. Sângele i se scurgea ca ploaia măturată de pe asfalt.

— Dumnezeule! şuieră Tău, în timp ce Colquhoun nu putea decât să se holbeze, şocat. Ce dracu a fost asta?

O a doua rază albastră lovi rinocerul, scoţându-i şira spinării şi împrăştiind şi mai multă carne. Ţipă o singură dată. Sunetul îi sfâşie pe toţi, chiar şi pe Gustat. Rinocerul căzu în iarba înaltă.

— La dracu’, eu plec de aici, spuse Horia. Voi puteţi să faceţi ce vreţi.

Trecu pe lângă Gustat, aproape dărâmându-l, apoi ceilalţi doi ieşiră şi ei, alergând cât îi ţineau picioarele. Nu ajunseseră mai aproape de o decizie de grup toată ziua. Nu fusese implicată raţiunea, a doar instinctul.

Gustat nu se putu împotrivi impulsului şi-i urmă în timp ce se repezeau afară din bordei, spre jeepul cu care veniseră.

Tău sări în scaunul şoferului cu Colquhoun lângă, apoi băgă maşina în viteză în timp ce Horia şi Gustat se aruncau pe scaunele din spate. Jeepul scoase un sunet ascuţit în timp ce demarară prin prundişul potecii ce ducea la cabană, armele lor de foc părând neputincioase în faţa a ceea ce tocmai văzuseră. Gata cu „adevărurile” din partea lui Colquhoun. Gata cu şmecheriile negustoreşti ale lui Tău. Chiar şi muntele de Horia părea speriat.

Cu toate acestea, Gustat avu prezenţa de spirit să se uite înapoi spre ascunzătoare înainte să dispară din raza vizuală. O

siluetă neclară stătea acolo, întunecată ca scândurile din spatele ei. Un sentiment amestecat de entuziasm şi groază se trezi în el.

Ne-a văzut. Şi voia ca şi noi să-l vedem pe el.

4.

Rath era din izolatul trib Aan din nordul Cambodgiei. Fusese luat de Khmerii Roşii dintr-un orfelinat condus de misionari din Vest de la vârsta de zece ani. I se dăduse un AK-47, fusese învăţat cum să-l folosească şi forţat să omoare un inamic cultural – un doctor care stătea în genunchi, cu mâinile legate la spate, plângând. De atunci, Rath văzuse şi făcuse lucruri îngrozitoare din frică, foame şi sete, lucruri care i-ar fi omorât pe alţii în locul lui. Mâncase insecte pentru a supravieţui şi scosese apă din scoarţa copacilor. Stătuse culcat în noroi trei zile, cu mintea goală, în timp ce inamicul se mişca în jurul lui, căutându-l. Şi din acea determinare îşi construise un fel de viaţă – scăpase de greutăţi şi folosise bani furaţi pentru a-şi pune la punct operaţiunea. Cabana era ideea lui de succes „occidental”, documentat mai mult din filme de acţiune decât din realitate. Ar fi putut să-şi deschidă un magazin sau un bordel în Malaiezia sau în Laos, dar unde era provocarea în aşa ceva?

Aşa că atunci când Rath văzu rinocerul măcelărit de o serie de lumini albastre însoţite de o lucire pe care o considera o distorsiune a ecranelor, nu intră în panică. Nici măcar nu clipi mai rapid. Nici măcar atunci când ultimele două camere din acea zonă se închiseră. Nu putea spune ce le doborâse, raza albastră sau altceva. Când privi din nou imaginile din interiorul bordeiului, aproape crezu că văzuse un cadru cu o mână mare sau o labă chiar înainte ca imaginea să dispară. Dar putea cu uşurinţă să fi fost doar imaginaţia lui.

Rath îl prinse pe Ary la staţia de emisie-recepţie.

— Schimbare de planuri. Ia câţiva soldaţi şi du-te la vechiul bordei din sectorul 3R. Uită-te după orice lucru ciudat. E un rinocer mort în faţa bordeiului.

Tăcere. Apoi:

— Da, să trăiţi. Nu sunt nişte invitaţi acolo azi?

— Se reîntorc la cabană. Du-te odată.

— Da, să trăiţi.

Monitoarele îi arătau în timp real pe cei patru oaspeţi din

jeep, huruind pe drumul către cabană.

Rath oftă. Asta putea fi o adevărată problemă. Majoritatea oaspeţilor, în ciuda bravurii lor, se comportau ca nişte copii şi, la fel ca nişte copii, doreau asigurări că totul va fi bine. Trebuia să câştige ceva timp şi urma să ia probabil responsabilitatea asupra sa şi a oamenilor săi. Cel puţin până când avea să se lămurească în legătură cu ce se întâmplase. În caz contrar, s-ar fi văzut ameninţat de posibilitatea prezenţei unor oameni panicaţi şi înarmaţi.

Rath ieşi din centrul de comandă şi se duse spre sala comună a cabanei.

Rath construise cabana în formă de roată incompletă, spatele fiind destinat unei ferestre largi cu vedere spre plajă. Fiecare dintre cele zece „spiţe” reprezenta un apartament într-un stil hibrid african-polinezian cu tentă de safari. Între apartamente se aflau camerele de depozitare, împreună cu centrul lui secret de supraveghere. În mijlocul cabanei se afla o cameră comună circulară, cu lambriuri lucioase expuse de-a lungul tavanului înalt, în formă de cupolă.

Camera avea canapele din piele, un mic bar şi o bucătărie complet utilată. Pe perete se aflau aliniate capete de animale, toate cumpărate de la un lanţ de restaurante din Taiwan care dăduse faliment. Variante false ale unor puşti alternau cu capetele; doar Rath ştia care era încărcată, adevărată şi uşor de luat în caz de urgenţă. Decorul era un amestec de stil safari şi prost gust cambodgian, ca barurile cu care Rath se obişnuise înainte să vină pe insulă. Din motive greu de amintit, instalase chiar şi un set de DJ şi un ring de dans, dar nimeni nu le folosea. Erau şi jocuri video, o maşină de pinball, un sistem stereo şi alte comodităţi.

Latura de sud avea vedere la plajă şi la ocean, aşa că Rath instalase un geam curbat, deosebit de scump, astfel încât oaspeţii să se poată bucura de privelişte. În acelaşi timp, geamul inunda sala comună cu lumină şi era prevăzut cu o folie retractabilă de metal pentru protecţie în timpul sezonului musonic, cu toate că Rath ştia că dacă un uragan ar fi lovit insula, nu prea ar fi contat. Cabana ar fi dispărut, ca o etichetă dezlipită de pe un telefon mobil.

În partea stângă a geamului, o uşă ducea către o punte cu rampă ce lega cabana de plajă şi de un doc. Puntea avea un

grătar şi un vechi bar pe roţi pe care Rath îl luase dintr-un local de expatriaţi din Bangkok.

Cabana se întindea peste grădinile de zarzavaturi care flancau partea din faţă a acesteia, unde se mai aflau biciclete şi o parcare pentru patru jeepuri. Oaspeţii foloseau rareori bicicletele. Cazarma soldaţilor se afla la vreo patru sute de metri de cabană, pe un drum de pietriş, iar lângă aceasta era o pistă de aterizare pe care o aduseseră la lumină tăind prin jungla ce ocupa capătul de sud al insulei. Solul era totuşi destul de plat şi un avion mic putea ateriza uşor.

Soldaţii aveau un generator de urgenţă pentru a lumina pista noaptea şi unul asemănător se afla în cabană. Soldaţii aveau chiar şi nişte porci şi găini, pentru a completa mâncarea din imensele frigidere şi depozite. Desigur, ideea era să mănânci ce omorai, când puteai, dar nu tuturor le plăcea carnea de elan sau leu sau urs.

În momente de stres, lui Rath îi plăcea să-şi vizualizeze întreaga operaţiune, să admire simetria şi ordinea ei. Îl liniştea. Îl împiedica să fie impulsiv.

Unii oaspeţi, pe de altă parte, corupeau cabana prin simpla lor prezenţă, tulburându-i calmul. Chiar şi în actuala stare de haos, Rath îi prefera pe oaspeţii din bordei celor care rămăseseră la cabană.

Stăteau întinşi pe canapele, încă bându-şi cafelele de dimineaţă după un mic-dejun cu ochiuri, şuncă şi cursuri de yoga pe care le refuzau sistematic. (Rath bănuia că dacă ar fi adus un instructor de yoga licenţiat în loc de soldatul care ţinea cursurile, oaspeţii ar fi folosit acest serviciu, cu toate că oamenii lui ştiau mai bine decât oricine puterea meditaţiei).

Cel pe care Rath îl antipatiza cel mai mult era, paradoxal, cel mai inofensiv. Maxim Barnes, palid, bleg şi subţire, cu un tricou pe care scria „Biath, Be-atch” era fostul solist al unei formaţii britanice de post-punk numită Blow It All To Hell (BIATH). După cum le spusese Maxim tuturor în seara precedentă pe punte, beat mort de la berea germană, BIATH avusese un succes enorm iar apoi se despărţiseră, lăsându-l pe el cu venituri enorme de pe urma redevenţelor şi cu foarte mult timp liber. Rath, care întotdeauna îşi verifica clienţii, ştia că adevăratul nume al lui Maxim era Edward Beale şi că nu era aici pentru că „dorea o provocare aşa că se gândise la vânatul de animale

mari”, ci pentru că fusese prins cu doica adolescentă a fiului soţiei sale celebre, aşa că trebuia să dispară până ce ziarele de scandal aveau să se potolească. Din păcate, impresarul lui Maxim prezentase afacerea lui Rath drept un „bordel asiatic pe o insulă tropicală”, aşa că până în acel moment se cam plictisise.

Belgianul Benjamin Peake, care şedea lângă Maxim, încercând să-i spună încă o poveste de vânătoare inventată, mirosea a apă de colonie proastă în majoritatea timpului. Rath îl considera „escrocul”.

Peake fusese un vânător de animale mari prin Africa la un moment dat, avusese o emisiune TV despre natură în care îi făcuse pe telespectatori să creadă că e australian, iar apoi se alesese cu o problemă cu băutura şi o fostă nevastă. Rath îl găsise pe fostul halterofil aiurind despre vremurile bune într-un bar dintr-o zonă rău famată din Kuala Lumpur şi-i văzuse potenţialul. Îl angajase pe Peake pentru a oferi culoare şi o aură de celebritate locului, dar şi pentru a interpreta un rol. În ultimii trei ani Peake se prefăcuse că era şi el un oaspete şi-şi plătea „întreţinerea” spunând anecdote şi împărtăşindu-şi cunoştinţele fiecărei noi recolte de vânători. Continua să bea, dar în fiecare iarnă Rath găsea pe cineva care să-l vindece până în primăvară. După cum arătau capilarele gata să explodeze din nasul lui Peake, acest lucru nu mai putea continua prea mult.

Ultimii doi stăteau grupaţi pe o canapea, privind la ocean, întorşi ostentativ cu faţa de la Maxim şi Peake. Vorbeau încet între ei. Nicolai Basukov, slab şi dichisit, se recomanda ca un fost agent KGB care dăduse lovitura în industria petrolieră în Siberia, în principal făcându-şi rivalii să cedeze printr-o maşină capcană sau o împuşcătură de lunetist după ce Vladimir Puţin ajunsese la putere. Acum se părea că locuia într-o vilă-palat la ieşirea din Sankt Petersburg şi călătorea prin lume căutând trofee pentru pereţii săi. Rath îi observase imediat iscusinţa în mânuitul cuţitelor, chiar într-o sarcină uşoară ca tăiatul cepei. Bănuia că era o deprindere rezervată altor scopuri, mai mortale.

La fel ca şi Nikolai, asistenta sa, Tessa Marikova, era îmbrăcată numai în negru şi avea aceeaşi statură. De la spate puteau fi luaţi drept gemeni, cu acelaşi păr brunet, tăiat scurt. Marikova îl deranja pe Rath deoarece nu ştia absolut nimic despre ea – nu putea trece de stăpânirea ei de sine, calmă şi

perfectă. Avea ochi verzi şi tipul de privire distantă care striga asasin plătit.

În acel moment, Nikolai făcea un fel de show de umbre cu cuţitele pe peretele din capăt al camerei, spre încântarea Tessei – probabil o variantă scurtată a Băiatului care a strigat „lupul!”.

Rath nu avea încredere în nici unul dintre ei, dar nu reuşise să afle cât de mult minţiseră în legătură cu trecutul lor.

Ceea ce ştia era că viaţa petrecerii din acest an se dusese la bordeiul de vânătoare, iar acum se îndrepta către intrarea principală cu intenţia de a strica perfecţiunea cabanei şi aranjamentelor sale.

Totuşi, în primele secunde după ce dădură buzna înăuntru ca un comando căzut în dizgraţie, nici unul dintre cei patru nu găsi nimic de zis, de parcă s-ar fi aşteptat ca ceilalţi să le citească minţile. Maxim, Peake, Nikolai şi Marikova săriseră în picioare, cei doi ruşi deja întinzându-se după armele ascunse.

Apoi Horia, uriaşul grupului, spuse în sfârşit ceva, cu o voce gâtuită:

— A fost oribil. Rinocerul. Măcelărit.

Încă se chinuia din greu să respire normal.

Rath observă cu dezgust că numai Gustat îşi păstrase arma, cu toate că, nu ştia cum, Colquhoun salvase sticla de whisky. Spera că Ary putea să recupereze ceea ce grupul lăsase în urmă. Gustat se duse în bucătărie să ia un pahar cu apă. Părea preocupat, dar calm. Rath se întrebă ce înseamnă asta.

— Măcelărit, spuse Tău, vorbind la fel de repede ca un agent de licitaţii. Toată drăcovenia a explodat chiar în faţa noastră.

— Adică… din cauza unui leu? se aventură Maxim.

— Un leu? aruncă un leu chestii în aer? Un laser sau ceva de genul ăsta, spuse Tău.

— Nici cea mai vagă idee ce era, spuse şi Colquhoun, părând confuz.

Horia îşi sprijinea mâinile pe genunchi.

— Maţele îi erau împrăştiate peste tot, spuse.

— Pur şi simplu l-a aruncat în aer, repetă şi Tău.

Un sunet ascuţit, lipsit de umor, tăie prin panica lor. Le luă câteva secunde pentru a realiza că sunetul venea de la Tessa Marikova şi că era de fapt un râs.

Tău se uită la ea. Rath îşi dăduse seama de la prima întâlnire că Tău n-o putea suporta. Era de parcă cineva foarte dur s-ar fi

uitat în oglindă şi-ar fi văzut că reflexia părea mai adevărată decât el însuşi.

— De ce dracu' râzi?

— De tine, cred, Jimmy, spuse Nikolai. Vii aici puţind a alcool şi ne spui că aţi intrat în panică din cauza unui rinocer care a călcat pe o mină.

Tău făcu un pas în faţă, de parcă ar fi vrut să-i lovească pe amândoi, dar Horia interveni şi-l trase înapoi.

— Nu merită. Tocmai ai trecut printr-un şoc, prietene.

Rath văzu oportunitatea şi se folosi de ea.

— Sincerele mele scuze pentru stresul provocat de această eroare, spuse acesta. Se mândrea pentru că folosea pluralul corect în engleză, spre deosebire de majoritatea cambodgienilor – era ceva ce misionarii îi băgaseră în cap cu forţa în vremea copilăriei.

— Eroare? spuse Horia, de parcă acest gând nu-i mai trecuse prin cap.

— Da, o eroare, spuse Rath. Câţiva dintre oamenii mei foloseau rinocerul ca ţintă de antrenament. Din cauza unei lipse de comunicare, nu ştiau că voi foloseaţi bordeiul. Din nou, scuzele mele. Nu se va repeta.

O tăcere împietrită umplu camera comună, spartă doar de către râsul Marikovei. Nikolai părea şi el cam prea fericit.

Apoi vorbi şi Colquhoun:

— Iisuse, asta înseamnă că va trebui să purtăm de acum încolo vestele dintr-alea portocalii de siguranţă, ca să nu nimerim într-un poligon? Asta e o operaţiune profesionistă, sau ce?

— Am venit aici să vânez, adăugă Horia, dar mi se pare crud să omori un animal aşa.

Bine. Rath se relaxă puţin. Nu îl deranjau astfel de întrebări în situaţia de faţă, în ciuda privirii ciudate pe care i-o aruncă Gustat.

— O greşeală îngrozitoare, repetă Rath. Şi, recunosc, oamenii mei s-au comportat prosteşte. Uneori dau dovadă de… lipsă de judecată. Nu se va mai repeta. De fapt, îi voi retrage de pe teren înapoi la cabană, ca să nu vă mai stea în cale.

— N-am mai văzut asemenea muniţie până acum, spuse Tău încet, nici măcar la spectacolele de artilerie.

— Ea armatei thailandeze, spuse Rath. E un lansator vechi de

rachete. Probabil ai văzut urma trasoarelor, care poate fi albastră.

— Vorbind de arme, interveni Marikova, arătând spre Tău şi Colquhoun, unde sunt ale voastre?

— V-aţi lăsat armele? întrebă Maxim, stând întins pe canapea. Credeam că sunteţi nişte profesionişti.

— Ce dracu ştii tu? spuse Tău către amândoi, aruncându-le o privire plină de dispreţ, cu mâna lui Horia încă pe umărul său.

— Eram puţin beţi, Tău, spuse şi Horia.

Maxim îşi luă chitara şi începu să zdrăngăne o melodie, cântând „Raza albastră măcelăreşte, raza albastră măcelăreşte / De vină e băutura, de vină e băutura”.

Gustat se aplecă deasupra lui Maxim, îl opri din cântat şi spuse:

— Nu acum.

Maxim încetă fără tragere de inimă.

Fix la ţanc, pentru că Rath era sigur că în următoarea clipă Tău i-ar fi spart chitara în cap lui Maxim, cu toate că nu prea îl interesa atâta timp cât atenţia nu se afla concentrată asupra lui.

— Tu eşti cam tăcut, Gustat, adăugă Horia.

Gustat se uită la toţi şi spuse:

— După cum a zis şi Horia, eram cam beţi. Şi Rath spune că nu se va repeta.

Rath văzu privirea mirată pe care i-o aruncă Horia lui Gustat şi modul în care acesta i-o evită. Ce anume ştiau ei şi nu apăruse pe monitoare?

Tău privea frustrat la ceilalţi. Colquhoun şi Horia păreau să creadă explicaţia lui Rath. Până una-alta, care era alternativa?

— Ştiu ce am văzut, spuse Tău.

— Îmi aduce aminte de o întâmplare din Zimbabwe, spuse Peake, numai că se numea Rhodesia pe vremea aceea… Peake se lansă într-o poveste incoerentă, cu o voce din ce în ce mai molcomă, până ce tăcu de tot când îi întâlni privirea lui Rath.

— Domnule Tău, spuse Rath. Oamenii mei vor fi disciplinaţi. Kosal, cel mai bun comandant pe care îl am, se va îngriji de asta personal. Ary, ajutorul meu, deja vă recuperează armele. Între timp, vom servi un prânz târziu pe punte într-o oră şi apoi sunteţi liberi să vă relaxaţi în cabană sau să vă continuaţi vânătoarea. Doreşte cineva o escortă din partea personalului meu?

— Da, Jimmy, spuse Nikolai în timp ce-şi curăţa unghiile cu un cuţit lung, doreşti să fii protejat de Ucigaşul de Rinoceri cu flacără albastră?

— Nu de către oameni ca tine, se răţoi Tău şi plecă nervos spre apartamentul său, trântind uşa.

— Ai de gând să împarţi chestia aia? îl întrebă Maxim pe Colquhoun, care încă avea în mână sticla de whisky. Era o întrebare pe care şi Peake ar fi vrut s-o pună.

— Da, sigur, spuse Colquhoun şi alunecă pe canapea lângă Maxim. Ce dracu?!

Rath se înclină.

— Nu vor mai avea loc greşeli, veţi vedea.

Puţin mai târziu, Ary dădea raportul.

— E un rinocer mort acolo. E ciopârţit în mii de bucăţele şi are nişte arsuri ciudate. N-am mai găsit altceva decât armele lăsate în urmă de către oaspeţi.

— Spune-le oamenilor tăi să nu zică nimic, nimănui, despre asta, răspunse Rath. Adu armele. Lasă rinocerul unde este – nu te obosi să-l îngropi. Oaspeţii noştri nu se vor întoarce acolo.

Nici unul dintre oaspeţi nu se mai duse la vânătoare în acea după-amiază. În schimb, cu toţii se îmbătară, cu excepţia lui Gustat, şi petrecură seara plimbându-se pe plajă şi ascultând poveştile îngrozitoare ale lui Peake. Chiar şi Jimmy Tău ieşi din ascunzătoarea lui puţin şi Rath observă că Nikolai şi Marikova îşi lăsaseră garda jos, cu toate că toţi se plimbau înarmaţi până în dinţi. Era destul de uşor să-ţi revii după ce vedeai o moarte ca a rinocerului dacă întrebările te făcea să pari slab, mai ales când exista o explicaţie pentru a ajuta creierul să raţionalizeze situaţia.

Asta nu schimba faptul că se petrecea ceva ciudat, ceva ce Rath trebuia să rezolve înainte ca oaspeţii să se prindă. Până spre seară, nici o staţie de emisie-recepţie nu mai funcţiona şi nici linia lor telefonică fixă. Când Rath verifică monitoarele, văzu că alte zece se stinseseră, toate în zona mlaştinii.

— Ary, spuse Rath în timp ce-şi distra oaspeţii, pune-l pe Kosal să trimită oameni în recunoaştere în mlaştină în seara asta. Vreau să aflu ce se petrece acolo.

Dar chiar voia?

Era o lume a vieţii şi non-vieţii, a frigului şi a căldurii, şi fusese totdeauna aşa…

Văzut din copacii de lângă puntea din spatele cabanei, soarele părea o minge incandescentă de căldură, orbind Predatorul. Degetele-i lungi, ca ale unei reptile, se îndreptară către panoul de control de pe mâna dreaptă şi apăsară două butoane. Orizontul roşu, galben şi portocaliu al ecranului infraroşu al căştii lui se estompă, marginile deveniră verzi, iar acum cele două forme stând pe scaune puteau fi văzute clar. Cocoţat în vârful copacului, Predatorul asculta cu atenţie, ecranul lui captând conversaţia. Un nod roşu pulsând cu viaţă vorbea, apoi următorul.

— Crezi că Rath a montat microfoane pe aici? spuse forma de viaţă identificată ca fiind de sex masculin.

— La ce-ar putea să folosească informaţiile astea, Nikolai? spuse femeia. Doar a investit în acest loc.

— Nu ştiu. Le-ar vinde unui terţ. Are un trecut dubios în cel mai bun caz.

— Vrea doar să facă bani, dar ştie mai multe decât vrea să pară.

Analiza armelor apăru în stânga ecranului Predatorului. Conturul bărbatului afişa cinci forme aurii ce radiau, fiecare identificată drept un proiectil sau armă albă. Femeia avea şase.

— Crezi în povestea aia cu rinocerul, Tessa?

— Cred că se petrece ceva ciudat. Nu doar din cauza poveştii ăstei a, ci şi pentru că Rath e neliniştit şi s-ar putea să nu fie ce credem noi.

Predatorul privi din nou înregistrări mai vechi ale acestor două forme de viaţă. Femeia ascunsă în copac şi furişându-se prin junglă până când împuşcase tapirul ce venise să bea apă. Bărbatul alergând prin pădure fără să facă nici cel mai mic zgomot, folosind copacii ca ascunzătoare, omorând o căprioară dintr-o singură aruncare de cuţit.

— Ce vrei să spui?

— E posibil ca obiectivele misiunii noastre să se schimbe.

— Gustat?

— Nu neapărat.

— N-ar distruge niciodată ceva folositor, dar ar trebui să-i cercetăm camera.

— Sau chiar mai mult.
— Ce vrei să spui?
— S-ar putea să trebuiască să-l omorâm, Nikolai.
— Doar nu crezi povestea cu răzbunarea.
— Se mişcă ca un agent CIA. Mai reţinut decât ar trebui să fie.
— Sub acoperire, poate.
— Nu-mi place. Nu-mi place să nu ştiu.
— Ca în Cecenia, doar că altfel…
— Da, dragostea mea, ca în Cecenia, doar că foarte cald.
— Dar nu mai fierbinte decât eşti tu. E timpul să intrăm?
— De mult, chiar.

Se ridicară în picioare şi porniră către cabană.

Filmările Predatorului cu cei doi fuseseră înlocuite cu o serie de cadre ale fiecărui membru al echipei de vânătoare. Apăsă panoul de control de două ori, apoi încă o dată şi cei doi se mutară în a treia şi a patra poziţie, de sus în jos. La marginea de jos a ecranului se afla o poză cu Benjamin Peake.

Încă o apăsare pe panoul de control şi Predatorul deveni invizibil şi începu să coboare din copac.

6.

Horia se frământă timp îndelungat, dar în final se văzu în faţa uşii lui Gustat după ce ruşii ieşiseră pe punte şi ceilalţi invitaţi erau fie beţi morţi pe canapea, fie în camerele lor. Ţinea în mână o sticlă de ţuică pe care o adusese cu el. Cât timp avea ţuică, putea gândi limpede.

Stătu acolo câteva momente. În România era o zicală: „Mai bine să ai o conversaţie jenantă decât să te culci din greşeală cu propria soră”.

Ciocăni la uşă şi făcu un pas înapoi, de parcă s-ar fi aşteptat ca Gustat să dea buzna afară.

După câteva secunde, Gustat, încă îmbrăcat, întredeschise uşa:

— Ce vrei?

Îndoindu-se puţin de spate pentru a părea mai scund, Horia ridică sticla de ţuică şi trase un zâmbet ce se voia prietenos. Avea un incisiv ascuţit care uneori îl făcea să pară sălbatic. Chiar şi soţia lui, Lucia, îl necăjea pe această temă, cu toate că fiicei lui, Ştefana, îi plăcea la nebunie şi-i spunea „Tati colţ”.

— O discuţie prietenoasă?

— Despre? Uşa era în continuare deschisă doar trei centimetri, cel mult.

Horia se îndreptă de spate. În regulă. Deci nu avea să intre şi să bea un pahar cu nenorocitul ăsta. Aşa să fie.

— Despre ce s-a întâmplat azi. Ce s-a întâmplat cu adevărat.

Asta îi atrase atenţia bătrânului. Uşa se mai deschise câţiva centimetri. Horia se întreba de ce era nevoie pentru a o deschide cu totul. Secretul Graalului?

Gustat stătea pe loc, aşteptând. Fie, Horia avea să-i spună ce-avea pe suflet.

— Ai văzut ceva acolo. Prin binoclu.

— Nu-i adevărat. Am văzut ce-ai văzut şi tu.

Horia râse dispreţuitor.

— Ai văzut şi altceva. Ceva mai mult.

— Nu, n-am văzut.

— Păi, spuse Horia, pierzându-şi puţin din încredere, te-ai comportat ciudat după aceea. Nu păreai absolut deloc îngrijorat.

Gustat deschise larg uşa. Cu toate că era un uriaş pe lângă el, Horia se simţi imediat intimidat de intensitatea acestuia.

— Am nevoie de un avocat, Horia? Trebuie să dau o declaraţie sub jurământ despre… despre ce exact? Ce vrei să spui? Scuipă totul.

Bună întrebare. Mai aveau o zicală în România, „Nu-ţi deschide gura până când limba nu s-a căsătorit cu creierul”. Încerca să spună că era speriat şi că avea nevoie de puţină încurajare. Încerca să spună că-i plăcea de Gustat şi că ar trebui să se încreadă unul în altul. Încerca să spună că ştia că Gustat era diferit.

Horia ar fi putut spune una dintre astea şi mai târziu, mult mai târziu, realiză că situaţia ar fi devenit mai simplă dacă ar fi făcut-o.

În schimb, începu să zică, supărat:

— Ascultă, arogantule…

Gustat încercă să-i trântească uşa în faţă, dar Horia îşi puse piciorul în deschizătură. Nu era obişnuit cu refuzuri.

— Ascultă, poţi să fi sincer cu mine acum sau mai târziu. Dacă alegi a doua variantă, s-ar putea să nu mai fim prieteni până atunci.

Gustat îşi îngustă ochii.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva. Am fost în atâtea zone de război

încât faptul că oamenii lui Rath se distrează niţel mai sadic cu un rinocer nu mă afectează. Aşa că ia-ţi piciorul din pragul uşii mele.

Horia se holbă la el, îşi luă piciorul şi spuse rece:

— Bine, bine. Iartă-mă că te-am deranjat. Să ai o seară plăcută.

Şi se întoarse pe cărare în timp ce Gustat trântea uşa.

7.

Când Marikova şi Nikolai părăsiră puntea şi se îndreptară spre cabană, vântul se înteţise, iar plaja sclipea. Soarele coborâse şi nu se mai vedea decât o lumină violetă la orizont, ca o vânătaie lungă ce prevestea noaptea. În aer se simţea un miros ciudat, aproape electric, iar mişcarea copacilor din junglă contrasta cu murmurul răguşit al liliecilor şi al oposumilor.

Marikova se cutremură, simţindu-se urmărită când îşi privi reflexia în uşa de sticlă. Nikolai o deschise pentru ea.

Îşi puse mâna pe umărul lui.

— Dacă stau şi mă gândesc mai bine, mai stau puţin aici. Doar câteva minute. Promit.

Nikolai dădu din cap, zâmbi, o sărută pe obraz şi intră înăuntru fără alte comentarii.

O cunoştea prea bine – ştia că se răzgândea uneori, că pica în visare, că avea nevoie de ceva spaţiu, că voia să fie singură. Era fericită că lui Nikolai nu-i păsa, că nu trebuia să fie prea consecventă.

Marikova se depărtă de uşă, cu inima bătându-i mai rapid. Nu avea nevoie numai de linişte – În reflexia geamului i se păruse că vede o mişcare în spate. Lângă docuri, mascată de asfinţit.

Nu era nimic de care să-i fie teamă; ce ar fi trebuit s-o înspăimânte de obicei o stimula, dar acest peisaj era mult prea străin ei. FSB, succesorul KGB-ului, nu-i mai trimisese niciodată atât de departe sau într-o misiune atât de vagă. Supraveghetorul ei, Alexi, îi spusese că asta era şi ideea – erau cei mai flexibili agenţi disponibili şi nu erau cunoscuţi în Asia de Sud-Est. În caz că cineva i-ar fi căutat, iar acest lucru se întâmpla în general.

Privea fix către docuri, la care se ajungea coborând rampa de lemn de la capătul punţii. Nimeni nu se dusese la pescuit de adâncime pentru că ideea vânătorii de animale mari păruse mai

interesantă. Rath Preap avea trei bărci de pescuit şi două vedete rapide legate de chei.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul şi cu strălucirea luminilor cabanei, Marikova realiză că era martora unui sabotaj atât de subtil încât abia îl remarcase. Ceva invizibil dar greu sărea din barcă în barcă făcând ceva necunoscut. Unul câte unul, cablurile ce legau bărcile de doc se desprinseră, căzând în ocean. Bărcile începură să se scufunde încet.

Ar fi trebuit să încerce să intervină. Sau să strige. Sau să le spună şi celorlalţi. Orice în afară de ce făcuse de fapt – să stea nemişcată şi să-şi încrucişeze braţele din cauza frigului, rânjind ca o nebună. Ştia că vedea ceva ce nimeni sau, cel mult, foarte puţini oameni mai văzuseră în întreaga lume, în întreaga istorie.

În meseria ei, sabotajul era o sarcină obişnuită – un eveniment de zi cu zi – dar sub aceste stele, atât de străine ei, cu strălucirea luminii de pe valuri, totul părea atât de frumos încât îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Ar fi dorit să-l fi lăsat şi pe Nikolai să vadă asta, dar nu era sigură că ar fi putut înţelege. Împărţeau multe lucruri, dar relaţia lor funcţiona pentru că vedeau lumea în moduri atât de diferite.

În mod ciudat, pulsul nu-i acceleră deloc, nici când văzu o umbră imensă, ceva care se interpuse între ea şi docuri. Nu intră în panică şi nici măcar nu întinse mâna după pistol sau cuţit.

Se uită pur şi simplu cum imensa formă unduitoare se apropie, se întoarse spre stânga docurilor şi dispăru în întunericul copacilor, în timp ce animalele amuţiră de parcă ar fi tăiat cineva sonorul unui radio.

Când Marikova deschise uşa şi intră în cabană, încă mai zâmbea.

8.

Serap, Tout şi ceilalţi opt foşti khmeri roşii care porniseră spre mlaştină din ordinul lui Kosal şi Preap aveau asupra lor destule arme cât să oprească un bivol. Lui Serap, un bărbat slab şi palid, cu ochi mari căprui, îi plăcea clasicul Kalaşnikov, dar aruncase şi o mitralieră Browning M2 modificată peste umăr, plus nişte cuţite ascunse peste tot şi un pistol Glock băgat în cureaua Harley Davidson. Glockul şi cureaua le luase de pe cadavrul unui soldat american din forţele speciale, undeva prin 1980. Ca

majoritatea khmerilor roşii aduşi de Rath, Serap avea peste patruzeci de ani, dar era încă foarte dur – dăduse jos toată grăsimea şi indecizia în cei douăzeci de ani de lupte în junglă. Tout era mai tânăr decât el, dar numai cu câteva ore: erau fraţi gemeni şi încă luau toate deciziile împreună.

Pătrunseseră adânc în mlaştină sub lumina bolnăvicioasă a lunii. Fiind obişnuiţi cu luptele nocturne, nu luaseră cu ei ochelarii cu infraroşu. Lui Serap nu-i plăcea modul în care aceştia reduceau totul la nişte imagini de bază şi cum folosirea lor îi răpea din celelalte simţuri. De exemplu, auzul lui era atât de bun încât putea auzi un şoarece ronţăind o frunză de la peste trei metri distanţă. Întotdeauna fusese „un demon neobservat”, după cum îi plăcea lui Tout să spună. „Capabil să-i fure laptele mamei sale în timp ce dormea”, împărtăşea mândria lui Tout deoarece şi fratele său putea fi la fel de silenţios.

Acum trei ani colonelul îi pusese să construiască câteva poteci prin apa mai puţin adâncă, pentru confortul oaspeţilor care doreau să vâneze în mlaştină. Trei cărări legau insulele naturale şi bancurile de noroi ce se găseau peste tot sub copacii semitropicali. Cei zece oameni se îndreptau spre nord, mergând în şir indian pe una dintre potecile din inima mlaştinii.

Cărările erau perfecte dacă aveai de gând să vânezi, dar nu ofereau nici un fel de protecţie dacă erai prins în luptă împotriva unui inamic. Serap şi Tout le urau, dar alternativele păreau mult mai rele – să nu se supună ordinelor lui Kosal, care era drept dar deseori dur, sau să meargă prin apă. De câteva ori Tout îi arătase lui Serap reflexia lunii în ochii lui Pol Pot, care aştepta cu o răutate aproape inteligentă în apele mlaştinii. Serap îl ura pe Pol Pot şi-şi dorea ca Rath să-i lase să omoare bestia.

Kosal le spusese că ţinta lor era un animal din mlaştină scăpat din zona lui, dar cu fiecare propoziţie bănuielile celor doi fraţi creşteau. Animalul acesta era „ca un urs”, sau „înrudit cu un urs”, cu excepţia faptului că putea urca în copaci şi se furişa foarte bine. „S-ar putea chiar să ştie destule cât să te atace din spate”, divulgase Kosal. Trebuiau să fie foarte, foarte atenţi. Să împuşte orice arăta suspect, dar să aibă grijă că ar fi „neînţelept” să-l alerteze pe urs înainte de vreme. Kosal nu le mai spusese de ce trebuiau să verifice mai întâi mlaştina în loc să se ducă în junglă.

Tout, care era ceva mai cinic, îi şoptise lui Serap:

— Vânăm un om, doar că nu vrea să recunoască.

Serap nu era prea încântat de vorbele fratelui său, mai ales că duceau la o altă întrebare: Ce om? Pe insulă se aflau doar oaspeţii şi personalul lui Rath. Kosal le-ar fi spus dacă unul dintre aceştia din urmă ar fi înnebunit, pentru că altfel s-ar fi împrăştiat frica şi nesiguranţa. Printre oameni deja circulau zvonuri despre o vale de oase şi un rinocer ucis într-un mod ciudat. Cu toate acestea, singura dovadă palpabilă a minciunii era ordinul de a nu folosi staţiile radio. Cu toate că bateriile erau noi, aparatul lui Serap nu funcţiona, semnalul fiind parcă bruiat de un sunet ascuţit.

Totuşi era o uşurare să fie trimis într-o misiune, cel puţin dintr-un punct de vedere. Oferea o pauză binevenită de la plictiseala de a se ocupa de invitaţi, care erau mereu obraznici, gălăgioşi şi necivilizaţi. Pe lângă asta, se săturaseră să gătească în fiecare zi câte un mic-dejun uriaş pentru străini.

Ajunseră la capătul potecii fără vreun incident şi se furişară pe prima dintre insuliţe. Cerul era limpede aici, luna strălucea deasupra lor ca un cerc de oase. Toţi copacii păreau mari şi negri în această lumină. Lui Serap i se păru că, pe lângă sunetul normal al apei curgând, al insectelor, broaştelor şi liliecilor, se mai putea auzi un zgomot ciudat, bâzâitor.

Le făcu semn tuturor să se oprească. Trebuia să elimin zgomotul paşilor lor.

Din spatele lor se auzi un pocnet ca de crengi rupte şi Serap se întoarse. Tout îl urmă, ambii cu mitralierele pregătite. Oamenii lor, confuzi, priveau către cei doi fraţi prin ochii ascunşi de beznă.

Nimic nu părea în neregulă.

Până când, în spate, un amestec aburind de sânge şi oase căzu peste antepenultimul om. Acesta începu să ţipe. Tout spuse într-o voce calmă:

— Acum am rămas nouă.

— Adăpostiţi-vă! strigă Serap. Furişatul dăduse greş. Scoase cuiul unei grenade şi o aruncă în întuneric, cu mult peste rămăşiţele mortului. Se aruncă la pământ lângă Tout, iar oamenii de sub comanda lor îi urmară, îmbrăţişând pământul.

Era un truc vechi. Dacă inamicul provoacă haos, fă şi tu acelaşi lucru şi zăpăceşte-l.

Grenada explodă într-o mare de lumină, bombardându-i pe

oameni cu noroi şi apă. Serap privi în urma exploziei şi sângele îi îngheţă în vene când văzu o siluetă cenuşie plimbându-se printre ramurile unui copac la dreapta potecii. Silueta masivă fu înghiţită de întuneric.

— Eliberaţi poteca! ordonă Serap către oamenii lui, care se ridicară instantaneu.

Înainte ca vreunul din ei să facă vreun pas, din copaci erupse o lumină albastră puternică. Doi oameni explodară în faţa lui Serap.

— Trageţi înspre copaci! strigă Tout, dar oamenii lui, dezorientaţi, fugeau care încotro. Haosul creat de inamic era mai mare decât al lor. Câţiva dintre ei împuşcară în întuneric, dar numai Tout, ascuns, trăgea cât de cât inteligent, aşezat în genunchi.

Alte raze de lumină albastră loviră poteca, insula, oamenii, împrăştiind sânge şi carne peste tot. Urletele răniţilor umpleau aerul, iar razele tăcute ale inamicului şi rafalele AK-urilor aprinseseră insula. Oamenii trăgeau cu trasoare ce luceau verde şi roşu pe cerul nopţii. Serap, înnebunit, îşi aduse aminte de un club de noapte din Bangkok unde luminile intermitente îi făceau pe dansatori să pară la fel de turbaţi ca şi soldaţii lui de acum. Serap puse mâna pe unul dintre soldaţi chiar în momentul în care raza îi pulverizăcapul, lăsând în urmă doar un ciot din gât.

Omul căzu în întuneric şi Serap îl urmă pe Tout la adăpost în spatele unui copac gros. Priviră în timp ce raza albastră îi omor pe ultimii trei oameni, lăsând un crater fumegând în locul picioarelor, distrugând un tors şi aruncând o falcă afară din cap.

— Foloseşte nenorocita aia de mitralieră, spuse Tout.

Serap o desprinse de pe umăr şi ţintiră către raza albastră împreună până când mâna începu să-l doară şi mitraliera deveni atât de fierbinte încât trebui s-o lase jos. Ridică din nou Kalaşnikovul.

Pădurea era mută din nou. Pe potecă zăceau rămăşiţele arse ale oamenilor lor. Focurile de arme găuriseră frunzele şi ramurile copacilor, iar lumina lunii pătrundea prin ele, creând modele ciudate pe pământ. Nimic nu se mişca. Nu mai erau străfulgerări albastre.

— Ce-a fost asta? şopti Serap către fratele său.

Tout avea trei puncte roşii pe frunte. Un semn universal.

Serap se uită neputincios la Tout.

Tout înţelese dintr-o privire şi spuse într-o voce pierdută:

— La revedere, frate.

Capul lui Tout dispăru într-o ceaţă roşiatică. Corpul lui decapitat căzu în braţele lui Serap, care se retrase astfel încât cadavrul continuă să alunece, umplându-l de sânge şi oprindu-se uşor pe pământ.

Nu era timp pentru groază sau frică. Serap se calmă, instinctul puse stăpânire pe el, aruncă arma şi începu să fugă către un banc de noroi aflat la capătul îndepărtat al insulei mari. Dădu totul din el pentru a ajunge la apă, simţind raza în spatele său.

Adrenalina îl inundă când se aruncă în mâl. Avea să supravieţuiască. Apoi uimire când apa se transformă în dinţi ascuţiţi şi fălci zdrobitoare în jurul trunchiului său, coastele crăpând în timp ce se zbătea, abia apoi simţind durerea. Gândi, confuz: Poate să şi înoate? apoi îl recunoscu, în mod straniu amuzat, pe ucigaşul său, chiar înainte ca organismul să îi cedeze din cauza şocului şi a agoniei: Pol Pot.

9.

John Gustat avea acelaşi ritual în fiecare dimineaţă după o noapte de somn agitat. Îşi forţa corpul să se coboare din pat, cu grijă să nu pună prea multă presiune pe genunchiul drept, cel cu tija în el, îşi lua pastilele, apoi deschidea sertarul de sus al noptierei şi scotea poza uzată a Lisei şi a lui Aaron. Era o scenă de pe plajă. Lisa crescuse în San Diego şi iubea marea. Gustat nu-şi mai reamintea ce plajă era pentru că se mutau des înainte de sfârşit. Dar poza era perfectă, soţia şi fiul lui zâmbind de parcă cineva tocmai spusese o glumă foarte amuzantă. Lisa îl ştergea pe Aaron, care avea zece ani, cu un prosop alb – era cu un an înainte să se întâmple. Acum patru ani. Avea acea inocenţă tipică pentru vârsta lui – un băieţel frumos, cu o tunsoare în stilul Beatles, pistrui şi ochi verzi, de culoarea mării. Fetele l-ar fi îndrăgit. Şi Lisa, care întotdeauna avusese un fel de vrajă ascunsă, încă de pe vremea primei lor întâlniri, la o petrecere din New York. El avea patruzeci de ani şi ea douăzeci şi cinci. Îşi promisese că nu avea să fie un astfel de bărbat, dar… pometii înalţi, ochii albaştri şi părul blond. Uneori părea că stă să se dizolve în timp şi în spaţiu, chiar şi când era chiar lângă ea. Gustat iubise asta şi nu ştiuse de ce până când n-o

pierduse: părea diafană, magică, de parcă nu era de pe acest pământ.

Gustat avea şi alte poze bune, dar în majoritatea apărea şi el şi totul părea artificial. El era aici şi ei erau acolo, în fotografie şi nicăieri altundeva.

Doar pentru că el era pe o insulă, în mijlocul pustietăţii, nu însemna că nu-şi putea continua ritualurile, aşa că scoase poza, o sărută şi o puse în buzunarul cămăşii.

Încercase să înrămeze poza şi s-o pună pe perete, dar descoperise că, fără s-o mai privească şi s-o pună în buzunar în fiecare zi, amintirile îi păleau. Ceva dinăuntrul lui se împotrivea.

Fireşte, conjunctura crea noi ritualuri – Îşi curăţa armele în fiecare dimineaţă, ţinea muniţie în plus în buzunar şi verifica echipamentul special cumpărat de la Onyx.

Acelea fuseseră cele mai delicate şi costisitoare negocieri. Gustat dorise cinci obiecte, dar Onyx nu-i putuse procura decât trei, plus o sugestie personală.

Primul era un costum negru mulat care-l proteja împotriva detectării cu infraroşu; ar fi putut s-o obţină de la mulţi alţi comercianţi de arme, dar trebuia să fie invizibilă şi pentru alte „metode de detectare” cum spusese Onyx, pufăind dintr-un trabuc şi râzând. Se afla ascunsă într-unul din sertarele lui şi pentru un ochi neantrenat ar fi arătat ca un costum de scafandru.

Pe al doilea obiect Onyx îl numea „deschizătorul de uşi de garaj”. Gustat habar nu avea dacă urma să funcţioneze; ştia doar că era imperios să aibă unul. Atâta lucru spuse Onyx când i-l predase într-un bar jegos din Cozumel. „Asta provine din cea mai ascunsă şi întunecată tehnologie de supraveghere a armatei Statelor Unite, aşa că n-o pune în bagajul de mână la aeroport, bine? La drept vorbind, n-o pune nici în bagajele de cală. N-o lua cu tine decât dacă zbori cu un charter. Altfel, ţine-o într-un seif sau ceva.” Ar putea deschide ceva, sau ar putea să nu. Gustat înţelegea de ce. Onyx avusese de discutat cu un contact al unui contact, care s-ar fi putut să spună adevărul sau s-ar fi putut să mintă. Ce naiba, chiar şi Onyx ar fi putut să mintă. Cu toate acestea, ţinea deschizătorul de uşi de garaj în buzunar tot timpul.

Cel de-al treilea obiect era un mister şi pentru Onyx, şi pentru Gustat. „După câte ştiu eu, ar putea fi cea mai luxoasă solniţă

din lume”, glumise Onyx odată. Gustat spera că nu era chiar aşa. Era construită după nişte scheme scoase dintr-o bază americană secretă şi-l costase pe Gustat cincizeci de milioane de dolari. Arăta ca o cutie neagră şi Gustat o ţinea ascunsă sub pat. Nu era cea mai originală ascunzătoare dar, chiar dacă ar fi găsit-o cineva, n-ar fi ştiut ce este. Gustat o scoase doar pentru a verifica dacă panourile roşii de pe marginea consolei încă mai pulsau neliniştitor, aşa cum făceau de când o cumpărase, şi apoi o puse la loc sub pat.

Dacă avea dreptate în privinţa cutiei, aceasta îşi făcuse deja treaba. Nu avea să aducă pe nimeni înapoi sau să îi refacă viaţa, dar nici nu-i mai păsa de asta. Nu cu adevărat.

Cât despre cel de-al patrulea obiect, îl avea întotdeauna asupra lui, greu de uitat chiar şi când voia acest lucru.

Gustat rezervase deja un jeep pentru acea zi şi-şi pusese în gând să se îndrepte singur spre nord, înspre dealuri, pentru a verifica o clădire militară thailandeză numită „Baza X” pe hartă. Părea promiţătoare, chiar dacă însemna să ignore regulile lui Rath care interziceau accesul în acele părţi.

Cu toate acestea, la dejun, Maxim şi cei doi ruşi se auto-invitară în excursie. Poate că asta şi voia. Într-un fel, după ce văzuseră rinocerul murind, să plece singuri pe acele dealuri nu mai părea o aventură, ci o nesăbuinţă. Cel puţin în fazele de început.

— Ce vânăm? întrebă Maxim în timp ce încărcau jeepul cu arme şi provizii. Fostul star rock îşi luase cu el frumoasa puşcă Ruger Numărul 1 Tropicală. Ce risipă.

— Şi o să purtăm veste de siguranţă portocalii, cum a sugerat Tău?

Gustat ştia că Maxim nu putea înţelege. Pentru el moartea rinocerului fusese ca un desen animat la televizor. În timp ce Gustat purta nişte pantaloni de blugi şi o cămaşă clasică de bumbac, Maxim avea pe el o pereche de pantaloni scurţi şi o cămaşă sintetică de firmă în modele abstracte cu roşu şi verde. Plus sandale.

— Nu, spuse Gustat în timp ce Marikova trecea pe lângă el, atingându-l uşor cu armele. Nici nu prea aveam de gând să vânez.

Marikova era atât de în formă încât părea de metal, cu gambe şi coapse pline de muşchi; cu toate că Gustat era mult mai

mare, se trezi puţin dezechilibrat, atât de către ea, cât şi de către urma slabă de caprifoi din parfumul ei. Era un asasin, nu-i aşa? Purtau asasinii parfum?

Nikolai aruncă în jeep două puşti Winchester Model 70 şi îi arătă lui Maxim pistolul lui Glock 17.

— Nu, nu vânăm, dar pentru orice eventualitate, bine?

Nikolai mai avea şi cinci cuţite în teci în jurul taliei şi al picioarelor. Oare ruşii nu-şi făceau griji că o să se împiedice odată?

Marikova purta un Kel Tec P3AT, un pistol mortal şi compact, ce părea negru în contrast cu paloarea mâinii ei. Gustat prefera simplitatea oferită de Waltherul lui. Nu dăduse niciodată un rateu. Niciodată nu-l dezamăgise. Destulă putere ca să-şi facă treaba. În funcţie de ce fel de treabă era.

Ambii ruşi erau din nou îmbrăcaţi în negru, dar Gustat recunoscu stilul „eficient pentru vânătoare” şi modern: haine uşoare, durabile, impermeabile, cu cizme de calitate care ţineau o veşnicie. Se întreba dacă aveau ceva ascuns în ele.

Plecară. Maxim stătea lângă Gustat în faţă, iar cei doi ruşi în spate. Gustat îi putea auzi şoptind şi râzând. Îi ţinea sub observaţie de ceva timp şi găsise că era ceva ciudat în relaţia lor. Teoretic Marikova lucra pentru Nikolai, dar deseori situaţia părea inversă. Presupuse că cei doi erau iubiţi.

Pătrunseră în pădure, pe drumul denivelat de pietriş. Întunericul gros de verdeaţă, străbătut de cântecele graurilor şi de cele ale cintezelor, făcu loc întinderilor de fineţe. Îi aducea aminte lui Gustat de savanele aurii de pe platourile muntoase de deasupra San Diego-ului, unde făcuse dragoste cu Lisa într-o vară îndepărtată.

Soarele era strălucitor dar ziua încă răcoroasă, şi te simţeai bine conducând pe drumul prăfuit, pe lângă bivoli indieni, struţi şi nişte animale rapide care păreau a fi un soi de feline. Desigur, gardurile erau evidente lângă drum, pentru ca oaspeţii să se simtă în siguranţă, cu toate că toţi plăteau tocmai pentru a nu se simţi în siguranţă.

Un papagal stacojiu şi un porumbel alb trecură în zbor şi se pierdură datorită luminii orbitoare. Nu se vedea decât o urmă slabă a mlaştinii care domina partea estică a insulei, manifestându-se sub forma tufişurilor strâmbe din dreapta jeepului şi a solului ce părea îmbibat cu apă ca un burete. Din

câte ştia Gustat, nimeni nu intrase în mlaştină încă, dar bănuia că trebuia s-o facă el la un moment dat. Crocodilul lui Rath, Pol Pot, menţionat în broşurile de la cabană, căpătase proporţii legendare în imaginaţia lor.

— Ajungem curând? întrebă Nikolai, aplecându-se înainte. Mirosea a ulei de armă şi avea o voce care putea fi dură ca un şmirghel sau fină ca mătasea. Gustat nu avea să aibă niciodată încredere în el.

— Unde? întrebă Gustat la rândul lui.

— Oriunde mergem?

— Nu mă gândisem la un loc anume.

— Da, iar eu cresc cartofi la o fermă, spuse Nikolai.

— Păi, de ce ai insistat să vii cu noi astăzi, Nikolai?

Nikolai îl bătu uşor pe umăr pe Gustat:

— Pentru a fi cu tine, John Gustat. Pentru a fi cu tine.

Marikova râdea în spatele lui. Nu era un râs frumos. Părea mai mult sunetul scos de cineva cu o gură plină de ace în loc de dinţi.

Nikolai se aşează la loc şi reluă în curând discuţia cu Marikova, lăsându-l pe Gustat să se întrebe ce voise să spună.

Adevărul era că avea o destinaţie: o vale în apropierea mlaştinii, înspre dealuri. La capătul văii se afla Baza X.

Vechile tristeţi îl învăluiră şi degetele i se crispară pe volan. De n-ar fi ripostat. De n-ar fi fost atât de curajoşi. Nu voia decât să ajungă acolo mai repede, pentru că asta ar fi însemnat să facă ceva şi el nu ar mai fi fost atâta timp singur cu gândurile lui.

10.

Maxim Barnes era în doliu pentru Alicia Roundtree încă de când părăsise spaţiul Marii Britanii. Ochii aceia incredibili de căprioară, nasul drăguţ, fundul tare, acel orgasm care îi tăia răsuflarea, de parcă era o surpriză, de parcă întotdeauna era prima oară. Acea piele perfectă. Râsul ce era la fel de surprins ca şi orgasmele ei. Lucrurile pe care le ştia ca studentă în biologie marină. Excursia secretă pe când el era în turneu şi o dusese pe coastele Ţării Galilor, să piardă timpul prin smârcuri şi apoi să se prostească toată noaptea în acea pensiune incredibilă din Swansea, de pe dealuri. Rezervase toate camerele pentru a avea intimitate şi-i trimisese pe patroni într-o

excursie la Londra pe timpul weekendului, cu toate cheltuielile plătite.

— Lasă-i să se bucure de poluare şi de haos, îi spusese Aliciei pe când se îmbrăţişau sub plapumă, penisul lui trezindu-se la viaţă din nou la atingerea pielii ei fine. Noi o să fim aici, fericiţi şi sănătoşi.

Acela era adevărul: nu se simţise niciodată mai sănătos ca atunci cu Alicia, revenind la obiceiurile vieţii mai fericite şi mai relaxate din vremea când făcea plimbări lungi prin mlaştinile Scoţiei cu colegii lui de la şcoala de artă, cu corturile aşezate pe crestele stâncoase de la Marea Nordului.

— Vei fi şi mai sănătos dacă pleci pentru o vreme, Edward, spusese sarcastic Ellis Jones, managerul lui. Susan nu e prea fericită şi rişti să pierzi o grămadă de bani. Dacă nu eşti disponibil pentru presă, cu atât mai bine. Va fi mai greu pentru Susan să le facă faţă tuturor, înţelegi?

Da, în sfârşit stricase totul. Aşa că acum era aici, în pantaloni scurţi şi sandale, undeva în mijlocul Mării Chinei de Sud, simţindu-se păcălit, trădat şi întrebându-se ce făcea Alicia, refuzând să creadă ce îi spusese Ellis, că vânduse „povestea depravării sale presei”. Alicia nu i-ar fi făcut aşa ceva, nu după ce trecuseră împreună prin atâtea.

Dar Susan i-ar face orice şi nici n-o putea învinovăţi. Fusese un soţ groaznic şi singurul lucru bun era că nu aveau copii. Copiii vitregi nu se puneau, cu toate că Freddy nu fusese prea fericit când aflase ce făcuse el cu Alicia, doica lui. Măcar nu le datora pensie alimentară.

Ăsta nu era Bangkok, gândi Maxim când ajunseră la capătul drumului şi coborâră din jeep. Îşi scoase puşca din portbagaj.

Erau într-o zonă deluroasă, acoperită cu arbuşti pitici cu frunze verde-închis. La prima vedere semănau cu un desiş de bonsai. Dinspre ei venea un miros plăcut, proaspăt. Acel miros îi aducea aminte de Alicia. Se născuse în nordul Scoţiei, la o fermă, şi, deşi o stânjenea, Maxim îi tot spunea că miroase a „viaţă curată”.

— Probabil că uiţi de vaci, îi spunea ea, încruntându-se, iar el râdea şi o săruta pe gât în timp ce intrau în încă un bar din East End-ul Londrei, el îmbrăcat într-un palton, cu ochelari fumurii, ea cu o eşarfă peste jumătate din faţă. În acea seară gura ei avusese gust de căpşuni şi, cu toate că mai târziu îi spusese că

mâncase câteva înainte de a se întâlni, pentru Maxim fusese ceva special.

— Hainele astea o să-ţi dea ceva bătăi de cap aici, spuse Gustat, întrerupându-i visarea. Gustat le spusese că aflase de la Rath că poteca brăzdată care ducea peste dealuri era un vechi drum al armatei thailandeze. La capătul acestuia se afla un fel de clădire militară, din câte îşi aducea aminte Maxim din indicaţiile de pe hartă. Dumnezeu ştie de ce o puseseră aici, în mijlocul pustiului.

— Nu-ţi face griji, răspunse Maxim. Obişnuiam să fac drumeţii tot timpul în Scoţia.

Maxim nu ştia de ce-l antipatiza pe Gustat – poate din cauză că-i aducea aminte de tatăl său, care fusese un nenorocit cu un temperament violent.

— Cu toate acestea eşti galez, Max, nu scoţian, spuse Marikova. Stătea în genunchi şi-şi fixa cuţitul în cizmă. Cineva se poate răni pe aici, gândi Maxim uitându-se la ea.

— Şi ce dacă sunt galez?

Uneori i se părea că se comportă ca un reporter de la Sky TV încercând să obţină nişte material în exclusivitate despre povestea sa. O dragoste nevinovată pe care s-o portretizeze în cea mai urâtă lumină posibilă.

— Faptul că eşti galez explică multe, spuse Nikolai, zâmbind şi ajutând-o pe Marikova, cu toate că Maxim putea vedea că femeia nu avea nevoie.

— Du-te dracului, răspunse Maxim. Încercă să ascundă mânia pe care o simţea. Potoleşte-te, gândi el. Nimănui nu-i pasă că eşti un star rock. Fusese! un star rock.

— Bine, atunci, spuse Gustat, intervenind între ei. Îşi luă carabina, potrivi pistoalele la brâu şi ridică rucsacul plin cu provizii. Îi făcu semn lui Maxim să facă la fel.

— De ce naiba avem nevoie de atâtea provizii? întrebă acesta, simţindu-se provocat şi enervat. Îl irita orice îi îndepărta imaginea Aliciei din cap.

— Ia-l odată, spuse Gustat, întinzându-i rucsacul. Era ceva atât impunător, cât şi reconfortant în tonul lui, ceea ce îl făcu pe Maxim să ia rucsacul, cu toate că încercă s-o facă într-o manieră cât mai indiferentă.

— Dar are dreptate, John, spuse Marikova. Unde mergem? Sau doar ne vom plimba aiurea?

Gustat îi aruncă o privire care-l făcu pe Maxim să se întrebe dacă cei doi nu se cunoşteau cumva încă de dinainte să vină pe insulă. Dacă şi Alicia ar fi fost aici, ar fi putut să se prefacă doi necunoscuţi. Ar fi putut să facă sex peste tot, în cele mai neobişnuite locuri, încercă să-şi şteargă acel gând din cap, gândindu-se rapid la bunică-sa. Mai exista un motiv pentru care nu ar fi trebuit să poarte pantaloni scurţi în această expediţie, mai ales unii atât de strimţi.

Marikova râse când Gustat le vorbi:

— O să urmăm cărarea. Dacă vreţi să vânaţi, o să daţi peste capre de munte, ibecşi, poate chiar şi peste câteva pume. Dar mă îndoiesc că putem căra după noi aşa ceva.

— Mai exact, ce anume ziceai că vrei să vânezi? întrebă Nikolai, şi cu toate că întrebarea era adresată lui Gustat, Maxim simţi un fior. Nikolai nu mai zâmbea. Nu era nici o urmă de umor în atitudinea sa.

— N-am zis nimic. Am spus că nu vreau să vânez, răspunse Gustat.

— Sunteţi nişte ciudaţi, cu toţii, spuse Maxim şi o luă pe deal în jos, sperând că vor considera asta ca pe un semnal. Ştia că în câteva minute picioarele o să îi fie pline de bătături şi rucsacul va părea plin cu o sută de kilograme de pietre.

În spatele său, îl auzi pe Gustat zicând „După tine”, iar apoi toţi trei îl urmară.

Dacă urmau să dea de probleme, Maxim îi voia aproape. Dar din punct de vedere al companiei, erau foarte plictisitori.

Ciudata expediţie merse o vreme fără să scoată o vorbă şi asta îi convenea de minune lui Maxim. Era destul de mulţumit ca deschizător de drum, oprindu-se ocazional pentru a se minuna de vreo floare sau să arate către o pasăre, chiar şi după ce Marikova sublinie faptul că „galezul” în pantaloni scurţi şi sandale era o ţintă uşoară pentru orice şarpe şi cu atât mai mult pentru vreun prădător mai mare. Când se întoarse ca să se încrunte la ea, văzu modul intens în care o privea Nikolai şi continuă se se deplaseze. Nu-i plăcea modul bizar în care cei doi comunicau fără cuvinte. Se întrebă dacă arătase vreodată aşa când era împreună cu Alicia.

Terenul deveni din ce în ce mai abrupt până când şi Gustat trebui să recunoască că „deluros” era un cuvânt prea blând pentru a îl descrie. Poteca cotea pe lângă gropi şi locuri de unde

ape sălcii ieşeau la suprafaţă. Se îndreptau către sud acum, înapoi înspre mlaştină.

Ocazional treceau pe lângă diverse lucruri abandonate de către armata thailandeză: un post de mitraliori, un rucsac mucegăit, cartuşe goale de artilerie. În schimb nu văzuseră nici un animal şi de ceva vreme nu se mai auzeau nici păsările, ceea ce lui Maxim i se părea ciudat. Din experienţa sa cu drumeţiile, tăcerea animalelor nu era niciodată un semn bun.

Apoi Maxim se opri în drum.

— Ce naiba e asta? Inima îi bătea cu putere în urechi.

— Care asta, galezule? întrebă Nikolai, dar Maxim nici nu băgă de seamă.

Poteca din faţa lui era încă plină de şanţuri lăsate de camioanele armatei thailandeze – iar în mijloc se afla o urmă în noroiul pe jumătate uscat. Urma unei cizme. Sau o urmă de animal. Sau a unui costum de Holloween. Era mare, de trei sau de patru ori mai mare ca piciorul unui om şi avea gheare.

— Ce fel de animal a lăsat aşa ceva? întrebă Maxim.

11.

Oare ce fel de alianţe făcea John Gustat în timp ce ei luau sfaturi de la un prost, se întreba Horia Ursu stând în mijlocul „preriei”, cum o numea Colquhoun. Jeepul se afla la câţiva metri în spatele lor şi la alte câteva sute de metri mai încolo era drumul prost pe care veniseră. În stânga se zăreau ruinele unui vechi templu, dar văzuse destule castele dărâmate la viaţa lui cât să nu-l mai intereseze.

„Nas-de-căpşună”, cum îi zicea acum Horia lui Benjamin Peake, le arăta lui Colquhoun şi Tău cum să cureţe de maţe o antilopă pe care abia o împuşcaseră. Peake separa pielea şi capul de restul corpului cu mişcări agile ale cuţitului, tăind carne pe care Horia era destul de sigur că nimeni n-o va mânca. Iarba era înaltă şi ciudat de aurie. Nu ştia dacă era din cauza secetei sau aşa arăta tot timpul, dar nu se potrivea cu ideea lui de insulă tropicală.

— Fiţi atenţi ca tăieturile voastre să urmeze conturul şi linia musculaturii animalului, spunea Peake, iar Horia era sigur că avea dreptate, dar cui îi păsa? Nu aveau să folosească asta acasă. Horia încălzea mâncarea în cuptorul cu microunde sau îşi scotea familia în oraş la cină.

Ochii negri ai antilopei îl priveau. Tău abia o rănise într-o parte, iar Colquhoun fugise după ea cu arma scoasă şi o împuşcase direct în frunte, de parcă s-ar fi aflat pe străzile din Washington D.C. Asta era justiţia de stradă. După aceea începuse să ţopăie fericit de parcă tocmai alergase după un elefant african şi-l oprise dintr-o lovitură.

Trebuie să fie criza vârstei mijlocii, se gândi Horia. Aceştia sunt oamenii mei, confidenţii mei, iar eu nu-i suport.

Colquhoun era încă entuziasmat de succesul vânătorii.

— Acum nu mai trebuie decât să prindem leul care zicea Rath că a scăpat. Îi vin eu de hac.

La fel cum ai luat-o la sănătoasa când a murit rinocerul, îi veni lui Horia să zică, dar îşi muşcă limba. În definitiv, el fugise primul.

După ce terminară de împachetat carnea şi de pus pielea şi capul într-un sac, Colquhoun şi Tău insistară să le care ei. Se îndreptară către jeep, cu Peake conducând expediţia.

Iarba era foarte înaltă aici, până la coapse, şi Horia transpira din greu din cauza căldurii. Îşi tot imagina cât de bine ar fi fost să stea pe terasa cabanei, savurând un mojito, cu briza oceanului bătându-i în faţă.

— A fost o vânătoare bună, spuse Peake. Ar fi fost destul de bună şi pentru emisiunea mea.

Iarba se mişca ciudat, observă Horia. În unele locuri părea să se mişte în bătaia vântului, pe când în alte părţi se unduia în direcţia opusă. Rahat. Ce însemna şi asta?

— La emisiune totuşi trebuia să repetăm multe lucruri. Uneori de vină era lumina. Alteori animalele nu cooperau.

Colquhoun şi Tău îl ascultau cu vădit interes pe Peake. Pe Horia nu-l interesa televizorul. Orice idiot putea apărea la TV. El era mai interesat de iarbă.

— Pe bune, trebuie să fii alert încontinuu, spunea Nas-de-Căpşună, fără să remarce iarba care se îndoia înspre ei în loc de în direcţia opusă.

— Hei… spuse Horia. Băieţi…

— Şi care e cea mai periculoasă vânătoare la care ai participat? întrebă Colquhoun, fără să-l audă pe Horia.

Horia îşi scoase din toc pistolul Beretta şi scoase siguranţa. Făcuse acest lucru din instinct de mai multe ori decât îşi putea aduce aminte. De cele mai multe ori nu era decât paranoia lui.

Mişcările din iarbă se apropiau. Văzu ceva cu coada ochiului. Ceva mare.

— Băieţi, spuse Horia din nou, dar aceştia încă îl mai ascultau pe Peake, iar Horia era prea fascinat de acea mişcare pe care încerca s-o înţeleagă.

— Probabil cea din Congo, continuă Peake. Dar nu din cauza animalelor. Războiul civil. Trebuia să negociezi pentru viaţa ta în fiecare nenorocit de sat.

Se auzi un murmur care nu era vântul, apoi lucrul se ridică din iarbă şi continuă să se ridice, trecând peste Peake ca un val.

12.

Se adunaseră cu toţii în jurul urmei din noroi.

— Ce fel de animal e ăsta? întrebă Marikova, cu o inocenţă care lui Gustat i se păru falsă.

O creatură din stele, gândi Gustat şi inima începu să-i bată mai tare. Examină urma îngenuncheat. Vânase animale pe şase continente şi nu văzuse o asemenea urmă decât o singură dată – În ziua în care muriseră Lisa şi Aaron.

Gustat ridică din umeri, dându-şi silinţa să rămână calm.

— Poate fi orice. Poate fi o urmă deformată de apă. Poate fi o urmă de bivol.

— Cu… gheare? întrebă Maxim.

Gustat ridică din umeri din nou.

Marikova stătea în faţa lui, cu picioarele ei perfecte ascunse în nişte pantaloni negri. El privi în sus, iar ea se uită în jos cu buzele ţuguiate şi mâinile în şolduri, arătând atât de evident a agent rus încât aproape îl făcu pe Gustat să zâmbească. KGB, FSB – era unul şi acelaşi lucru. Crezuse că le va prefera compania celei a lui Tău şi Colquhoun, dar acum nu mai era atât de sigur. Un joc mai amplu se desfăşura aici, iar el nu avea timp pentru aşa ceva.

— Mai e şi o bucată la călcâi care arată mai regulat, ca o cizmă sau ceva de genul ăsta, stărui Maxim.

— Poate e un Yeti în sandale, spuse Marikova cu un ton care îl sperie pe Gustat. Realiză pentru prima oară că femeii nu îi păsa dacă murea atunci; încet sau rapid, ar fi fost distractiv, iar dacă apuca să omoare pe cineva, cu atât mai bine.

Gustat îi susţinu privirea timp îndelungat, apoi întoarse capul.

— Dacă reuşim să omorâm chestia asta, poţi să-i tai capul

pentru mine, american puternic ce eşti, spuse Marikova cu o voce care putea fi descrisă doar drept o caricatură a stilului „şcolăriţă inocentă”.

— E foarte mare, spuse Nikolai. Părea mult mai afectat. Chiar îşi scosese şi un cuţit, mare cât tot braţul lui Gustat.

— Rath are atâtea animale adunate aici încât ar putea fi orice. Poate fi şi o glumă. Sau ce naiba, poate fi un soldat thailandez într-un costum de protecţie.

Fotografia soţiei şi fiului său ardea în buzunar. Gustat se simţi ameţit pentru un moment.

— În orice caz e cam înfricoşător, spuse Maxim cu o voce joasă. Mai ales după ce s-a întâmplat cu rinocerul.

Bilă albă pentru atenţie lui Maxim, gândi Gustat.

— Mergem înainte sau înapoi, domnule John? întrebă Marikova, umezindu-şi buzele. Înainte sau înapoi?

Gustat arătă către potecă.

— După tine.

Aşa că o luară înainte, cu Marikova în faţă, urmată de Maxim. Ziua deveni înnorată şi mohorâtă, cu soarele licărind din spatele unor nori negri. Fiecare rafală de vânt prin copacii pitici îl neliniştea pe Gustat. Un miros de ars trecu prin aer, iar grupul rămase tăcut. Maxim, care nu prea vorbise, încercă câteva glume, dar nimeni nu-i răspunse. Gustat îi ţinea pe ruşi în raza sa vizuală şi îşi puse o mână pe pistol.

Deoarece copacii erau atât de mici, lui Gustat i se părea că ei patru probabil arătau ca nişte uriaşi care se plimbă printr-o dioramă imensă, ascunşi doar de dealurile dimprejur.

Se întrebă cum arătau pentru creatura care lăsase urma. Ca nişte pitici?

Ajunseră într-un loc unde poteca cobora printre nişte pomi răsfiraţi şi apoi cotea la stânga după un bolovan.

Lui Gustat nu-i plăcea acea poziţie. Erau ţinte uşoare, inamicul putea deschide focul asupra lor din orice direcţie. Cei doi ruşi observaseră şi ei asta. Nikolai îşi armase puşca Winchester. Marikova îşi scosese Kel Tecul. Se uită către Gustat pentru o secundă cu nerăbdare amestecată cu frică în ochi, ceea ce îi dădea un aspect aproape animalic.

Maxim depăşise puţin restul grupului. Marikova şi Nikolai erau la vreo cinci metri în spatele lui, iar Gustat era ariergarda. Maxim dispăru după curbura bolovanului şi scăpă un urlet de

groază.

Inima lui Gustat încetini, împreună cu totul din jur. Putea vedea puful de pe ceafa Marikovei în timp ce fugea înainte. Putea vedea toate detaliile cicatricei mov din spatele urechii stângi ale lui Nikolai.

Asta era? Ăsta era momentul?

13.

Ceva îl ridică pe Peake şi îi îndoi carabina, aruncând-o la câteva sute de metri depărtare în iarbă, apoi îl trânti chiar în faţa lui Horia, al cărui stomac se transformase în lichid.

— Benjamin! ţipă Horia şi-l împinse pe Colquhoun la o parte pentru a putea trage… dar în ce anume?

Colquhoun era într-o parte iar Tău stătea în genunchi, aşa că Horia trase în spaţiul din faţa sa. Putea jura că glonţul lovise ceva invizibil şi apoi ricoşase într-o parte.

Peake se ridică nesigur din iarbă, cu spatele la atacatorul său, iar Horia continua să tragă fără să lovească sau să vadă ceva. Peake părea rănit grav şi se ţinea de abdomen. Horia se îndepărta de el, cu toţii se îndepărtau de el.

— Trageţi în el, lua-v-ar dracu’! strigă Horia către Colquhoun şi Tău. Şi, Peake, lasă-te jos!

— În ce? în ce? urlă Colquhoun.

Peake se uita la ei, adus puţin de spate, de parcă habar nu avea ce se întâmplase. Pentru că nu avea. Nici nu avea să aibă vreodată.

Dintr-o explozie bruscă de lumină aurie pâlpâindă, în spatele lui Peake apăru o creatură cu o faţă aspră, ca de leu. Îi depăşea în înălţime cu aproape jumătate de metru. Lui Horia i se tăie respiraţia când realiză că de fapt nu era o faţă de leu, ci o cască ce avea pictată cu sânge o faţă de leu. Din cască ieşeau şerpi ce aduceau a codiţe rasta. Purta armură de corp completă, punctată cu mii de linii şi găuri de parcă ar fi trecut printr-o zonă de război sau prin al nouălea cerc al iadului. Gheare care arătau periculos. Un fel de armă montată pe umăr. Cuţite cum Horia nu mai văzuse niciodată.

Creatura nu era numai înaltă, ci şi solidă, sugerând valuri şi valuri de muşchi. Horia văzuse un luptător de wrestling care arăta aşa – i se spunea Muntele României – dar el fusese întotdeauna încet şi inflexibil. Făptura din faţa lor era rapidă.

Toate aceste gânduri îi trecură prin cap într-o fracţiune de secundă în timp ce-şi pregătea arma pentru a trage din nou, iar Tău bâjbâia după a sa, retrăgându-se în continuare prin iarbă şi urlând din toţi rărunchii.

14.

Pentru un moment, Nikolai se simţi din nou ca în Cecenia, luptând împotriva insurgenţilor şi privind câmpuri de bătălie fumegând, pământ distrus, cadavre sfârtecate de mortiere şi mitraliere şi turelele tancurilor. Nu luptase niciodată, dar în Cecenia erai întotdeauna într-o zonă de război.

În faţa lor, după Maxim care stătea îngenuncheat, se găsea un câmp plin de animale moarte, o imensă groapă comună, atât de ciudată încât în primele momente Nikolai nu înţelese la ce privea. Semăna prea mult cu o pictură impresionistă – aici alb dezolant, negru şi roşu mai încolo. Încet-încet, imaginea deveni mai clară, transformându-se într-un peisaj cu schelete şi cadavre. Oasele ţepene ale căprioarelor lângă hoitul în descompunere al unui mistreţ cu abdomenul perforat de o rană cauterizată. Pisici sălbatice, urşi, elani, struţi şi zeci de alte animale se îngrămădeau în viroagă. Pământul era negru de la cadavrele putrezite, iar sângele gros păta iarba, praful şi pietrele. Scheletele de un alb zguduitor contrastau cu carnagiul, iar la capătul micii văi se afla întunecata Bază X. Nimic nu se mişca. Nu se auzea nici un sunet. Privind mai îndeaproape, masa confuză de cadavre, acea cacofonie a morţii, se transformă într-un râu de carne, o goană îngheţată din calea unui agresor care o prinsese din urmă şi-i nimicise părţile componente. Lui Nikolai i se părea că animalele fuseseră mânate înspre vale şi apoi măcelărite în diverse moduri; o hienă moartă din apropiere avea multiple răni de cuţit, unele neîndemânatice, altele iscusite.

— Nu aşa trebuie să fie, scâncea Maxim.

Gustat îl ocoli pe Maxim şi inspectă înălţimile din jurul lor. Într-un final îşi lăsă arma jos.

— E liber. Cred. Totuşi nu aş recomanda să mergem acolo. Nu ştim…

Marikova trecu pe lângă el, eliberându-se din strânsoarea slabă a lui Nikolai aşa cum bărbatul ştia că avea să facă. Nimic nu o putea opri când dorea ceva; altora li s-ar fi putut părea

impulsiv, dar Nikolai o vedea ca pe un soi de înţelepciune. Apucă momentul. Ia tot ce poţi de la el. Nu te supune fricii. Pensionarea oricum nu prea era o opţiune în branşa lor.

Nikolai ridică din umeri către Gustat şi zise:

— Marikova s-a pronunţat.

Gustat îl privi ciudat apoi dădu din cap, spuse:

— Putere în unitate, tovarăşe, apoi îl urmă pe Nikolai când acesta porni după Marikova.

O priviră pe Marikova cum se plimba printre cadavre şi-şi trecea mâna peste oasele albe şi strălucitoare ce păreau lipite între ele. Văzând-o acolo, Nikolai îşi aminti cum se cunoscuseră, într-un orăşel la graniţa cu Rusia. Era printre insurgenţii ceceni, atât de frumoasă încât pe Nikolai îl duruse s-o vadă; îl duruse faptul că ştia că s-ar putea să trebuiască s-o omoare, crezându-i povestea că era un nou recrut specializat în explozibili. Mai apoi însă, la o mică adunare unde băuseră vin roşu ieftin din ceşti de cafea şi aerul era plin de miros de praf de puşcă şi iarbă, Marikova se aplecase spre el, iar un sân îi atinsese braţul. Îi mângâiase urechile cu buzele şi-i şoptise „Volya”, iar o dată cu rostirea acelor două silabe – noul cuvânt de siguranţă dat de către intermediarul său chiar cu o zi înainte – ştiuse că şi ea era un agent rus. Se ridicase o povară incredibilă de pe umerii lui, de parcă s-ar fi gândit că ucigând-o s-ar fi condamnat singur la moarte.

Mângâind cutia toracică a ceea ce probabil fusese un leu sau un leopard, Marikova spuse pe un ton distant dar concentrat:

— Sunt atât de frumoase.

— Nu sunt atât de sigur că sunt frumoase, spuse Gustat şi îi aruncă lui Nikolai o privire care îl trezi din reverie.

Nikolai răspunse:

— Nu trebuie să fie frumoase sau urâte. Dacă ea le vede ca fiind frumoase, asta o face mai puternică decât noi.

Încerca să nu se gândească la autorul acestui măcel. Acum observa că multe dintre animale nu mai aveau cap sau coloană vertebrală.

— Sunt mai îngrijorat, spuse Gustat, de apa îngheţată care vă curge prin vene. Mi-e teamă că ceva va veni dinspre dealuri, dintre copaci, şi am senzaţia că nici unul dintre voi doi nu daţi doi bani pe asta.

Se opriseră la jumătatea distanţei dintre capătul văii unde se

afla Maxim şi Baza X. Marikova examina rămăşiţele unui urs. Trebuiau să-şi ţină mâinile la nas din cauza mirosului, dar Marikova părea să respire cu încântare.

— Un urs rusesc, ce crezi, Nikolai? întrebă ea.

El zâmbi.

— Un urs american.

Apoi se întoarse spre Gustat:

— Frica e o boală.

— E mai mult un risc profesional.

Nikolai ridică din umeri. Nu ştia ce să creadă despre Gustat. Nu ştia ce ştie şi ce nu ştie.

— Am înfruntat moartea de destule ori încât să ştiu că panica nu ajută.

— Şi eu am înfruntat-o destul încât să ştiu că frica e un bun antidot pentru moarte, răspunse Gustat.

Nikolai nu putu să nu râdă.

— Uită-te în jur. Frica nu le-a ajutat pe aceste animale. Pare o serie de masacre sistematice. Mânate aici, ucise deodată. A făcut asta de două-trei ori. Dar nu e nici o diferenţă faţă de ce plănuiam noi să le facem animalelor separat. Vezi? Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Ce nu putea spune era că Marikova îi domolea teama. Curajul sau nesăbuinţa ei o alungau.

— Încep să înţeleg de ce nu există un cuvânt în rusă pentru „distracţie”, spuse Gustat.

În orice alt context, ar fi putut fi o glumă.

— Există, răspunse Nikolai. Doar că e un secret de stat bine păzit.

Maxim, care în sfârşit intrase în vale, veni în spatele lor şi spuse:

— Isuse Cristoase! A făcut Rath asta? De ce ar face Rath aşa ceva? Nikolai spuse, fără a o scăpa din priviri pe Marikova:

— Nu cred că asta intră în lista de calificări a lui Rath, nu-i aşa, John?

— Nu cred că ştim exact la ce anume ne uităm, replică Gustat. Un bivol puhav. Capul zâmbitor al unei creaturi asemănătoare leneşului. Enigma roşie indescifrabilă a ceva ce putea fi – sau nu – o reptilă.

Pentru Nikolai totul începea să arate ca rămăşiţele unui singur monstru imens, un gând care îl făcu să tremure în ciuda căldurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peake, încă uluit, privindu-le oroarea din ochi. Am făcut ceva? De ce m-aţi lovit?

Se clătină puţin într-o parte, iar Horia trase din nou, dar rată. Mâinile îi tremurau prea mult.

— Dă-te la o parte! strigă Horia către el. Mişcă-te naibii!

Apoi Peake trebuie să fi simţit creatura în spatele său căci se întoarse, privi în armura tatuată şi spiralată a acesteia, se uită în sus şi ţipă. Şi continuă să ţipe.

Se auzi un mârâit apoi se petrecu – atât de rapid încât, chiar dacă Horia renunţase la prudenţă şi începuse să tragă îndată ce Peake se întorsese, fu mai încet.

Creatura luă un inel din metal alb dintr-o bridă a taliei, îl aruncă spre gâtul lui Peake – aproape dispreţuitor, gândi Horia – şi dispăru.

O fracţiune de secundă mai târziu, Peake se transformă într-un schelet perfect alb. Într-un moment era acolo, făcând pe el şi tremurând de frică, iar în următorul era doar un schelet în poziţie erectă, cu oasele sudate între ele şi carnea şi sângele împroşcate pe iarbă, clocotind.

În timp ce trăgeau cu toţii, în iarbă, în văzduh, peste tot în jurul lor, valurile din iarbă se retraseră; cerul, soarele, iarba, vântul – toate păreau să râdă de ei.

— Băga-mi-aş! tot repeta Tău.

— Pur şi simplu l-a omorât, spuse şi Colquhoun.

Scheletul care fusese Benjamin Peake nu spunea nimic.

Destul, îşi zise Horia.

Se întoarse către Colquhoun, îl lovi peste falcă cu pistolul, lăsându-l însângerat, apoi se întoarse către Tău şi-l lovi în coaste cu piciorul. De două ori.

În timp ce ambii se zvârcoleau, gemând în iarbă, Horia îi privi de sus şi spuse cu o voce calmă:

— Terminaţi cu văicăreala. Nu vreau să mai aud nimic de la voi, tâmpiţilor. Unde vă e duritatea de băieţi de cartier? Cât de moi aţi devenit? îndreptă Berreta-ul mai întâi către Colquhoun, apoi către Tău. Vreţi să muriţi aici? O să vă dau eu motive să muriţi, muiştilor. Pentru că pe mine n-o să mă omorâţi, înţelegeţi? Faceţi rost de o coloană vertebrală!

— Dar chestia aia… spuse Colquhoun.

— A plecat acum. A plecat.

— Uită-te la Peake, dobitocule, spuse Tău. Uită-te la ce i s-a întâmplat.

— Şi ce dacă? Dacă vreţi să sfârşiţi ca el, continuaţi să plângeţi ca nişte copii, spuse Horia. Nu ţinea minte când fusese ultima oară atât de nervos. Se simţea bine. Era cum trebuia să fie. Avea parte de o provocare adevărată. În sfârşit.

— Ridicaţi-vă, spuse.

Şi se ridicară. Ştia că îi făcuse de ruşine şi că fie aveau să-i răspundă la provocare, fie aveau să-l omoare pentru asta.

— Ar trebui să ne întoarcem la cabană, să-i avertizăm pe ceilalţi, spuse Tău, parcă încercând să-şi ignore panica de mai devreme.

— Mergem pe jos, spuse Horia.

— De ce? întrebă Colquhoun.

— Pentru că unul dintre voi doi, deştepţilor, a tras în jeep. Horia arătă cu degetul: Două cauciucuri sparte. Fără rezerve.

— Futu-i! spuse Tău.

— Dă-o dracului de antilopă, spuse Horia când îl văzu pe Colquhoun gata s-o ridice. E destulă carne la cabană cât să îneci un leu. Voi doi tâmpiţi aveţi altceva de cărat.

Îl priviră, apoi se uitară la scheletul lui Peake de parcă ar fi fost radioactiv.

— Nu-l lăsăm aici, spuse Horia. Acum hai să mergem înainte să se întoarcă.

16.

Siberia, locul unde zăpada care se topeşte eliberează sunetul a milioane de suflete torturate…

Copilărind acolo, ca fiică a unui disident exilat şi a soţiei îndepărtate, pline de resentimente a acestuia, Marikova se dusese, pe la unsprezece ani, la o plimbare cu nişte prieteni pe un râu îngheţat. Gheaţa se spărsese şi ea căzuse, fără să mai poată ieşi. Şocul frigului pe faţa şi picioarele ei o amorţise şi i se păruse că arde. Dar chiar în timp ce se lupta, chiar şi atunci, fusese învăluită de un fel de calm supranatural, un fel de pace (cel puţin asta îşi mai amintea ea acum), în timp ce hipotermia atenua durerea, spărtura se închisese şi ea fusese luată de curent pe sub gheţuri. Faţa îi era presată de gheaţă şi se lupta, împărţită între a trage aer în plămâni şi a se împotrivi acestui impuls. Bătea cu pumnii în gheaţă pentru că asta trebuia să facă

şi îi auzea vag pe prietenii ei ţipând şi alergând după ajutor. Putea vedea discul neclar al soarelui deasupra ei, imposibil de atins; putea vedea micile imperfecţiuni ale gheţii, bulele, fisurile, particulele de praf. Chiar şi când apa îi inundă plămânii şi ultima răsuflare îi părăsi gura şi se înecă, simţi un fel de extaz, o dorinţă copleşitoare de a exista mereu în acest punct dintre viaţă şi moarte... într-atât încât se simţi dezamăgită când se trezi în spital. Doctorul îi spuse că inima i se oprise, dar că frigul extrem o protejase până când paramedicii putuseră s-o resusciteze, o jumătate de oră mai târziu.

Stând întinsă acolo, ascultându-şi tatăl plângând îngrijorat – un om care încetase să existe cu mult timp în urmă, cel puţin din perspectiva statului –, realizase că fusese moartă. Fusese deja moartă şi exista un soi de putere în acest lucru.

Când Nikolai şi ceilalţi doi o ajunseră din urmă în acea vale a oaselor, Marikova putea vedea că Gustat şi Maxim o considerau nebună. Dar Nikolai înţelegea, în mare parte pentru că ştia că ea murise deja o dată. Era totuşi rolul ei de a căra pe umeri această povară, acest dar.

Ajunseseră la capătul paradei de cadavre, iar ea le examinase pe toate până fusese satisfăcută. Nu cadavrele erau importante de fapt, ci ceea ce spuneau ele despre ucigaşul lor. Clădirea militară care semăna cu un hangar era acum în faţa lor.

— N-ar fi cazul să ne întoarcem acum? spuse Maxim pentru a doua oară. Probabil că nu-i prea sigur aici.

Înţelegea reacţia. Nu afecta doar amatori ca Maxim, ci şi profesionişti ca ea. Urmările violenţei erau de multe ori mai tulburătoare decât violenţa însăşi. Fără să ai în cine să tragi, fără să ai ce face, doar să aştepţi. Aveai mai mult timp singur cu gândurile tale, iar acele gânduri puteau fi foarte urâte.

— Vom fi probabil mai în siguranţă înăuntrul clădirii decât afară, spuse Gustat atât de nepăsător încât Marikova îi admiră jocul.

— Ai înnebunit? spuse Maxim.

Marikova se pregătea să răspundă când decizia fu luată pentru ei.

Pe dealurile de deasupra lor apărură patru dintre soldaţii lui Rath, ţinând în mână AK-uri. Alţi doi coborau pe o potecă spre ei.

Marikova ştia că Nikolai avea aceleaşi gânduri ca şi ea: să se

protejeze, să-l ţină pe Gustat în siguranţă şi la dracu’ cu Maxim. Putea să fie un scut uman şi să scrie un cântec despre asta dacă supravieţuia.

Cei doi soldaţi khmeri se apropiară, cu mitralierele aţintite spre pământ. Ambii aveau grenade atârnând de centuri şi câteva cuţite. Ceilalţi patru nu-şi părăsiră poziţiile, privindu-i în tăcere. Observă că nici unul dintre ei nu părea surprins de carnagiul din vale. Agitaţi, da, dar nu surprinşi.

— Clădire a armatei thailandeze, spuse unul dintre cei doi khmeri. Avea dinţi stricaţi şi o cicatrice din partea stângă a frunţii până la maxilarul drept. Interzis! Duceţi-vă acasă.

Marikova zâmbi, scoţând siguranţa de la Kel Tec.

— Ai auzit, Maxim? Eşti salvat. Vor să ne întoarcem la cabană.

Dar Gustat avea alte planuri, iar Nikolai îi aruncă o privire îngrijorată Marikovei în timp ce americanul spuse:

— Şi ce se întâmplă dacă nu vrem?

— Eşti nebun? întrebă Maxim. Eşti nebun?

Expresia soldatului se transformă din impasibilă în aspră. Tovarăşul lui părea agitat. Amândoi îşi ridicară AK-urile, eliberând siguranţele.

— Rahat, rahat, rahat! spuse Maxim. Încerci să ne omori?

— Duceţi-vă acasă, spuseră din nou khmerii.

— Ei bine, John, spuse Marikova, ce alegi? Tragem sau ne retragem?

După cum se aştepta, bărbatul spuse, fără nici o urmă de emoţie:

— Bănuiesc că vom merge acasă. Pentru moment.

— Felicitări, spuse Marikova, privind către Nikolai. Acesta se relaxă, dar numai puţin. Ar fi putut să-i elimine pe cei doi khmeri din faţă în timp ce el îi oprea în loc pe ceilalţi patru destul timp pentru ca ea să intervină.

Maxim bolborosea ceva neinteligibil, uşurat. Gustat stătea pe loc, fără să-şi trădeze gândurile. Khmerii încă păreau agitaţi.

Veniseră pe insulă pentru secretele lui Gustat şi era sigură că aveau să le obţină, dar acum credea că găsiseră ceva mai mult. Ceva ce putea crea moarte în nenumărate feluri, ceva ce ştia la fel de multe despre moarte pe cât ştia şi ea.

Gheaţa era deasupra ei, soarele slab şi distant, dar nu era încă moartă.

Avea să omoare creatura sau să moară încercând.

17.

Rath îşi turnă un pahar de McClellan’s vechi de treizeci de ani şi urmări desfăşurarea evenimentelor din acea zi, în mare parte pe camerele care încetaseră transmisia cu câteva zile în urmă şi se reactivaseră brusc. Mâna îi tremură până ce luă o înghiţitură, apoi redeveni fermă. Acum ştia ce anume căuta: o creatură ce putea fi un experiment de tip Frankenstein al armatei thailandeze, un mutant sau cu adevărat un demon. Îi era mult mai greu să rămână calm acum, pus în faţă cu adevărul situaţiei, mai ales că şi oaspeţii probabil aflaseră deja ce se întâmpla.

Rath îi văzu pe Marikova şi pe ceilalţi în grădina de oase de lângă Baza X şi pe oamenii lui interceptându-i. Văzu creatura imensă şi imposibil de rapidă apărând în spatele lui Peake şi transformându-l într-un schelet. Văzu gardurile de siguranţă distruse unul câte unul, până ce nu mai existară graniţe şi puţinele animale rămase în viaţă erau libere să se plimbe peste tot, inclusiv pe lângă cabană. Îl văzu pe Pol Pot desfătându-se în mlaştină cu ceea ce arătau a rămăşiţele unuia dintre soldaţii săi. Pofta fiarei părea de nepotolit, iar lumina din ochii ei părea veselă.

După ce urmărise astfel de scene timp de o zi întreagă, deja se îndrepta spre un fel de nebunie. Demonul era atât de mare, avea atât de multe arme şi dădea impresia că nu îi păsa pe care le folosea ori dacă era invizibil sau nu. Părea să prefere Inelul, cum îi spunea Rath. De cele mai multe ori, folosea Inelul împotriva celor mai periculoase animale; în acele situaţii, creatura apărea la câţiva zeci de metri depărtare de pradă, apoi se apropia până când putea pune Inelul în jurul gâtului animalului. Ca într-un joc mortal. Rath urmărise cum ucisese astfel un urs, neputând să-şi smulgă privirea de la monitoare.

Cu toate acestea, uneori, cum fusese în cazul lui Peake, folosea Inelul cu dispreţ aproape, iar cu anumite animale mai mici sau mai mari nici nu se deranja – le pulveriza pur şi simplu cu o armă montată pe umăr. De parcă smulgea buruienile. De parcă dorea puţină varietate la victimele sale.

Ary îi tot spunea:

— Atâta timp cât oamenii cred că vânează soldaţi thailandezi sau un urs scăpat de sub control, te vor urma, dar…

Rath oftă adânc şi-i oferi lui Ary whisky, dar fu refuzat.

— Sunt conştient de acest lucru, spuse el.

Mai exista o soluţie de salvare, dar nu avea să le spună oaspeţilor de ea decât la momentul potrivit.

Era miezul zilei. Monitoarele din Baza X se închiseseră din nou. Ambele expediţii aveau să se întoarcă în curând, una dintre ele cărând un schelet, cealaltă aducând imaginea unei văi întregi de aşa ceva. Rath realizase, desigur, că nu mai deţinea nici un control asupra monitoarelor, la fel cum nu mai deţinea controlul nici asupra metodelor de a contacta lumea exterioară. Monitoarele se deschideau şi se închideau după dorinţa creaturii şi Rath nici măcar nu ştia dacă ce vedea era în timp real sau nu. În schimb, credea că demonul încerca să comunice, încerca să-i arate ceva.

Rath bănuia că avea legătură cu transmiterea fricii. Creatura asta voia ca el să intre în panică, să-şi transmită frica şi celorlalţi şi să le întunece judecata.

— Ar trebui, poate, să ne ocupăm de oaspeţi? întrebase Ary, iar Rath se întorsese spre el cu o furie evidentă şi subiectul fusese uitat. Să se ocupe de ei? Să-i închidă sau să-i omoare? Nu reprezenta o opţiune.

Cabana era mai mult visul lui decât al lor; oamenii lui erau doar fericiţi că aveau un refugiu departe de legea internaţională, de justiţia internaţională – şi chiar mai fericiţi că erau plătiţi bine –, însă Rath nu era pregătit să renunţe încă. Era doar o singură creatură acolo. Era inteligentă. Folosea violenţa extremă, surpriza şi războiul psihologic, dar astea erau trei tactici pe care Rath le cunoştea şi împotriva cărora putea lupta.

Avea totuşi o dilemă: cum să le explice când nici el nu înţelegea totul? Cum să-i calmeze? Ar fi fost posibil sau trebuia doar să le arate monitoarele? Să le explice că erau rupţi complet de lumea de afară?

Rath mai luă o duşcă de whisky şi părăsi camera pentru a-l găsi pe Ary chiar afară, aşteptându-l, evident.

— Ary, cine e la Baza X? Narith, nu?

Oaspeţii îl ştiau pe Narith drept un bucătar iscusit, mai ales la grătare, însă în cealaltă viaţă era un locotenent puternic dar impulsiv în slujba lui Rath.

— Da, domnule.

— Cheamă-l înapoi la cabană. Îmi va fi mai de folos aici.

Se gândi pentru o secundă.

— Ia-i pe restul oamenilor lui Kosal din mlaştină şi trimite-i la buncărul-templu ca să termine pregătirile acolo.

Kosal era prea meticulos. Dacă îl lăsa în mlaştină, s-ar fi luptat cu creatura până la ultimul om. Rath avea nevoie de soldaţi şi de conducerea lui Kosal la buncărul-templu, în caz că trebuiau să abandoneze cabana.

Mai lăsă încă puţin ca situaţia să se desfăşoare ca un joc de şah. Va fi destul timp mai încolo pentru panică, destul timp pentru ca unitatea să se transforme în haos.

18.

Shady Lady se îndrepta spre sud, sub comanda lui Sukhon. Îi fuseseră necesare toată influenţa şi voinţa, împreună cu sprijinul lui Virote, pentru a rămâne căpitan după dezastrul de pe cargobot. Nu avusese timp pentru a-şi plânge sora şi oamenii pierduţi şi nici pentru a recupera morţii. Abia reuşiseră să se întoarcă cu barca. Interceptări ale convorbirilor Marinei Thailandeze arătaseră faptul că cineva observase coloana de fum negru şi fusese trimis ajutor. Poate urmau să ajungă acolo la timp pentru a salva mama şi copilul, sau poate aceştia fuseseră ucişi de Predator înainte de a pleca. Îi era indiferent lui Sukhon – avea probleme mult mai mari.

În ziua următoare, o dată cu prima geană de lumină, Sukhon convocase o adunare pe punte, cu Virote alături şi cu o nouă mitralieră AK-74 în mână, cu siguranţa scoasă şi pusă pe foc automat. Nu putea juca decât într-un singur fel. Privind la cei patruzeci şi şapte de marinari de pe puntea inferioară, Sukhon nu-şi permitea nici un fel de îndoială.

— Sunan e noul ofiţer şi îl va înlocui pe Pheakdai, iar Chann va prelua vechile îndatoriri ale lui Sunan. Ne îndreptăm spre sud, către insula lui Rath Preap. Nu pentru provizii, ci pentru a-i fura aurul, armele şi drogurile.

Virote stătuse impasibil, fără să vadă nici o reacţie din partea echipajului până când Sukhov adăugase:

— Toată lumea va primi o cotă-parte egală, iar eu nu voi lua nimic.

Acea afirmaţie generă câteva zâmbete şi încuviinţări din cap, destul cât să fie sigură că jurământul ei şi diplomaţia lui Virote urmau să fie destul pentru ca echipajul să nu se răscoale. Cel puţin pentru câteva zile.

Numai Virote ştia că nu se duceau doar pentru a-l jefui pe Rath Preap şi numai cu el îşi permitea Sukhon slăbiciunea conversaţiei.

— Echipajul crede că acea creatură de pe Faransii era un demon, îi spuse Virote în cabină, aşezat pe un scaun de lângă patul pe care femeia stătea întinsă. În spatele vorbelor lui putea simţi o acuzaţie. Trebuia să mă laşi să vin cu tine. Dar dacă ar fi făcut-o, era posibil să fi murit şi n-ar mai fi avut un aliat puternic în echipaj.

— Cum ar putea şti? întrebă Sukhon. Nici unul dintre ei n-a fost acolo.

Tot ce aveau erau zvonuri şi speculaţii.

— L-ai numit şi tu demon, când vorbeai cu mine, sublinie Virote. Plus că unii dintre ei au văzut un avion ciudat, sau ce-o fi fost, părăsind Faransii Five.

— Tu ce crezi, Virote? întrebă ea.

Ridică din umeri şi-şi strânse buzele. Ochii albaştri îi sclipeau.

— Nu contează ce cred eu, doar că nu există demoni.

— Exact, spuse ea.

Avea o parte a armurii „demonului” pentru a demonstra acest lucru. Îl dusese jos, la mecanicii din sala motoarelor care se pricepeau la metale. Le spusese să facă un glonţ din el pentru Colţul 1911. Încă lucrau la el. Cine putea şti dacă aveau să aibă succes?

— Problema, spuse Virote, este că echipajul s-ar putea să nu fie de acord.

Nu răspunse. Superstiţiile duseseră nu o dată la moartea unui căpitan de piraţi, fără să conteze cât de neînfricat fusese.

— Totul depinde de ce anume vrei să faci şi de ce, spuse încet Virote.

Sukhon zâmbi. Virote avea o faţă deschisă, spunea tot ce gândea şi o spunea simplu şi bine. Intrarea lui în rândul echipajului îl salvase din mâinile unor bătăuşi din Jakarta care voiau să-l omoare. Loialitatea lui era un lucru rar şi preţios, şi ştia că moartea lui Suchin îl afectase şi pe el. Nu voia să-l amăgească.

— Virote, spuse ea, nu există semne că ar mai fi alte nave în zonă. Echipajul e deja neliniştit. Trebuie să mergem pe insulă. M-aş duce oricum? Da, probabil – simţi mâna lui Suchin în a ei –, dar dacă nu mergem acolo e un drum de şase zile până la

primul port sigur, undeva în Thailanda sau Indonezia. Şase zile de discuţii mărunte şi chiar răscoală. Insula e la doar două-trei zile distanţă, şi vine cu promisiunea prăzii. Nu cred că aş supravieţui şase zile târându-mă până la continent; nu după ce s-a întâmplat pe Faransii. Nici măcar cu tine alături. Au nevoie de o ocupaţie.

Virote reflectă puţin, apoi încuviinţă.

— În cazul ăsta, vom merge pe insulă.

Sukhon se relaxă când acesta se ridică şi părăsi cabina. Nu reuşi să doarmă mult. Tot vedea faţa însângerată a surorii ei şi auzea sunetul pescăruşilor pe moarte. Împinse ultimul pistol 1911 sub pernă. Adesea se culca alături de un AK-74 şi se trezea îmbrăţişându-l, ca pe un amant.

Dacă Virote i-ar fi respins raţionamentul, poate ar fi trebuit să-l omoare la un moment dat.

19.

Era amiază târzie. Horia pusese scheletul sudat al lui Benjamin Peake lângă fereastra lungă ce dădea spre plajă. Razele soarelui creau umbre monstruoase din oasele lui Peake, reflectându-le pe peretele din faţă al camerei. Vânătorul fusese vânat.

Horia stătea cu braţele încrucişate în spatele lui Colquhoun şi Tău, care erau aşezaţi cu spatele spre mare, încă în stare de şoc.

Celălalt grup tocmai ajunsese şi el, adus de oamenii lui Rath într-un jeep. Maxim părea să fi petrecut o zi întreagă în compania fantomelor. Marikova şi Maxim, pe de altă parte, dădeau pe afară de o îngâmfare pe care Horia nu putea să o înţeleagă. Gustat părea pur şi simplu... pierdut în gândurile sale? Toţi patru stăteau pe scaune în faţa cabanei, cu faţa spre Horia, Colquhoun şi Tău, de parcă erau împărţiţi în echipe.

Rath stătea la margine, impasibil, ca un obiect fără viaţă. Arbitrul? Sau problema?

— Ce se întâmplă aici? îl întrebă Horia pe Rath pe un ton înşelător de neutru.

Horia nu-l plăcuse pe Rath Preap încă din ziua în care se întâlniseră. Fostul colonel al khmerilor îi părea lui Horia o insectă costelivă şi îmbătrânită. Oamenii nu-l minţeau dacă voiau să supravieţuiască.

Rath îşi întoarse faţa incredibil de calmă către Horia.

— Ştii tot atât de multe ca şi mine. Ai văzut mai multe decât mine.

Horia încercă din nou:

— Ne-ai minţit în legătură cu rinocerul. Creatura aia l-a ucis. Ce anume ştii? Ai supraveghere video. Trebuie să ştii ceva!

Expresia lui Rath rămase criptică, dar lui Horia i se păru că se trădase – doar un tremur aproape imperceptibil sub ochiul drept, de-a lungul unei cicatrice făcute de o baionetă.

— A fost un nenorocit de monstru, spuse Tău cu o voce amorţită.

— Nu era om. Nu era animal, spuse şi Colquhoun. Am tras în el şi nici nu a tresărit.

— N-ai tras în el, zise Horia. De-aia nu a tresărit. Eu am tras şi glonţul a ricoşat.

— Spune-ne odată, Rath, zise şi Marikova, astfel încât Horia şi prietenii lui să fie fericiţi. Încep să mă plictisesc.

— Dar tu unde ai fost azi? o întrebă Horia pe Marikova, îndreptându-şi furia asupra ei. Pentru că noi priveam cum ghidul nostru e transformat într-un schelet de către nenorocitul ăla – monstru, creatură, cum vreţi să-i spuneţi…

Horia realiză că urla, aşa că tăcu deodată. Nu era bine să-şi piardă controlul. Prevestea un dezastru.

— Noi dădeam la boboa, spuse Maxim.

— Oh, am văzut o grădină întreagă de schelete, zise Marikova veselă. Ne-am gândit că poate Rath a făcut-o, dar…

— Ce? întrebă Horia.

— E adevărat, spuse Gustat, fără să îi întâlnească privirea.

— Era mai degrabă cămara diavolului, spuse Maxim. O vale întreagă de oase, de bucăţi de animale în putrefacţie, de schelete, la fel ca şi săracul ăla de acolo.

Arătă spre Peake, strălucitul exemplu al Marelui Vânător Alb.

— Nu chiar ca el, spuse Gustat. Ce-am văzut noi nu erau decât animale. Foarte multe animale. Unele ucise cu arme de foc. Altele cu cuţite. Altele cu arme pe care nu le-am putut identifica. Apoi oamenii lui Rath ne-au întors din drum.

— Deci ai ucis acele animale? îl întrebă Horia pe Rath, adăugând în minte „nenorocit bolnav”.

— Nu, spuse Rath. În spatele lui Rath apărură două gărzi înarmate, cu feţele rigide şi fără expresie. Numai Marikova,

Nikolai şi Gustat rămăseseră înarmaţi dintre oaspeţi.

— Ştiai ce se întâmplă?

— Astăzi am aflat, spuse Rath. Dar liniile telefonice sunt tăiate. Conexiunea mea personală la internet e căzută. Telefonul prin satelit nu funcţionează. Gardurile de securitate sunt distruse. Bărcile din doc au fost sabotate.

Horia simţi cum îl apucă disperarea. Voia să-şi vadă din nou soţia şi fiica. Ce fusese o vacanţă aventuroasă cu băieţii devenise acum oficial cea mai periculoasă experienţă din viaţa sa.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa asta, întrebă Horia? Adică chiar acum.

— Cred că trăieşte în mlaştină, spuse Rath. Am trimis acolo soldaţi azi-noapte. Sper să primesc veşti bune de la ei în curând.

Deodată se lăsă tăcerea. Gândul că trăia undeva, că avea o casă, făcea totul mult mai real. Horia realiză că, în ciuda faptului că-l văzuse, considerase monstrul drept ceva de genul unui uragan sau a unei alunecări de teren.

Marikova sparse tăcerea:

— Nu cred că vei mai primi vreun răspuns.

— Nu contează. Pun gărzi în fiecare noapte, spuse Rath. Nimeni nu trebuie să plece. Sunteţi în siguranţă aici.

Chiar atunci se auzi din depărtare un zgomot înăbuşit care zgudui cabana, urmat apoi de sunetele unor mici explozii.

Ary intră alergând pe uşa principală şi începu să strige la Rath în cambodgiană.

Rath îi răspunse ceva, iar Ary se întoarse afară.

— Dumnezeule. Acum ce mai e? întrebă Tău.

Rath se întoarse către ei.

— A avut loc un… accident, spuse el. Trebuie să plec. Staţi aici.

Gustat îşi scoase Waltherul.

— Vin cu tine.

Nikolai îşi ridicase arma de vânătoare, iar Marikova pistolul.

— Şi noi, spuse ea.

— Ce naiba? spuse Horia. Atunci vin şi eu.

Nu era sigur dacă chiar voia să meargă sau dorea pur şi simplu să dezerteze şi să treacă de partea echipei lui Gustat, ca să schimbe puţin lucrurile.

— Eu cu siguranţă nu vin! spuse Maxim. Stau dracului aici. Voi

puteţi să mergeţi şi să muriţi. Eu poate chiar o să fac şi-o baie.

— Lasă-i să plece, spuse Colquhoun de pe canapea.

— Da, lasă-i să plece, aprobă Tău.

Horia ştiu că cei doi trăseseră la măsea din nou.

Rath ezită, iar oamenii lui îşi ridicară Kalashnikovurile, cântărind evident costurile unei băi de sânge faţă de o capitulare.

— Cei cu arme pot să vină, dar numai ei. Nu şi românul. Nu sunt destule jeepuri. Oamenii mei vor rămâne aici, cu restul.

Rath se grăbi să iasă, urmat de Nikolai, Gustat şi Marikova, aceasta din urmă având arma îndreptată intenţionat spre Horia.

— Să nu faceţi prostii cât suntem plecaţi, copii, spuse ea şi închise uşa, lăsându-l pe Horia cu cele două gărzi cu feţe posace şi arme încă pregătite de tragere.

20.

Alergând spre parcare, Nikolai văzu un nor negru de fum umbrit de flăcări portocalii înspre nord-vest, deasupra junglei, şi auzi focuri ocazionale de arme. Putea să fie o scenă ruptă din oricare dintre misiunile sale.

Ary se apropia într-un jeep. Altul tocmai plecase, plin de soldaţi.

— Ce dracu e asta, Rath? întrebă Gustat. Nikolai îl admira pe bătrân: arăta gata de luptă, fără să pară nervos sau agitat.

— Depozitul de arme, răspunse Rath, verificându-şi AK-ul.

— Ce bine, un foc de artificii, spuse Marikova.

— Ţineai muniţie în arme? zise Gustat, sceptic, în timp ce Rath se arunca în scaunul şoferului.

— Depozitul de arme? spuse şi Nikolai, nervos. Nu ştia dacă mânia lui era îndreptată către Marikova, pentru comentariul ei, sau către Rath.

— Ai un depozit de arme? continuă el. Ce altceva nu le spusese Rath?

— Ai un depozit de arme atât de aproape de cabană?

Din experienţă, Nikolai aflase că nu trebuie niciodată să pui lucruri care pot exploda atât de aproape de locul în care trăieşti. Rath se întoarse către ei:

— M-am răzgândit. Întoarceţi-vă la cabană. Nu puteţi veni. Spuse asta chiar în momentul în care toţi trei terminaseră să se îngrămădească în jeep, Gustat în stânga şi Marikova în centru.

Coapsa Marikovei se lipi de Nikolai, iar bărbatul zâmbi către ea. O luă de mână. Când erau împreună, era aproape indestructibil.

— Coborâţi, spuse Rath pe un ton rece.

— Condu, Ary, mârâi Gustat.

— Da, condu odată, spuse şi Nikolai, într-un acces subit de euforie. Rath lansă o înjurătură pe care Nikolai n-o înţelese, iar apoi dădu din cap către Ary.

Ary porni jeepul. Alunecară pe pietriş şi trecură pe drumul de pământ, lăsând cabana în urmă, şi intrară în junglă în viteză, cu Rath încă înjurând în thailandeză şi cambodgiană.

Ary lua curbele ca un nebun. Marikova rămase tăcută în timp ce crengile de pe marginea drumului îngust o loveau peste faţă, iar vântul îi dădea părul pe spate. Privind-o, Nikolai realiză cât de mult îi lipseau vremurile de la început, din Cecenia. Nu-şi putea imagina cum ar fi înfruntat singur asemenea situaţii. Ochii ei erau atât de verzi şi de sălbatici. Când îi privea, ca acum, nu simţea căderea în ei, cum spune discul, d durerea imposibilităţii de a şti ce se află în spatele lor şi dorinţa disperată de a afla.

— Aproape am ajuns, ţipă Ary, încercând să acopere zgomotul motorului care se împotrivea schimbărilor bruşte de viteză.

Orice idiot putea vedea că aproape ajunseseră. Norul de fum se ridica în faţa lor ca o cărare infernală către Rai.

Mai trecură de încă o curbă, apoi Nikolai văzu cum ochii Marikovei se lărgesc şi o auzi cum strigă la el, la ei:

— E ceva acolo! Opreşte-te!

Rath o privi cu o expresie pe care Nikolai o traduse prin milă sau dispreţ – şi opri motorul.

Ceva sclipitor şi greu lovi partea jeepului în care se afla Nikolai cu o forţă care crăpă metalul şi, în acea secundă de dinainte ca jeepul să se răstoarne cu ei cu tot, Nikolai simţi ceva chiar lângă capul lui, ceva care semăna ca un mârâit sau ca o pocnitură şi-l făcu să ţipe, iar în spatele acestui sunet senzaţia unei mari greutăţi şi mirosul ca de carne stricată, astfel încât încercă să se ferească de o lovitură care însă nu veni, simţi doar zgârietura delicată a unei gheare pe faţa lui, care dispăru o dată ce impulsul maşinii şi propria inerţie îl îndepărtară de creatură, şi ţipă din nou în timp ce zbura din jeep, atât de uşurat şi fericit că scăpase de acea cumplită prezenţă străină încât nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare.

Gustat fu aruncat în genunchi în iarba înaltă, lovindu-şi mâinile şi picioarele. Un instinct primitiv îi spuse să fugă de acel ceva care îl atacase pe Nikolai, aşa că începu să se mişte imediat ce lovi pământul, târându-se în mâini şi genunchi înspre iarba şi mai înaltă. Simţi o prezenţă în spatele lui şi dintr-o singură mişcare fluidă îşi luă Waltherul din toc şi se întoarse cu ambele braţe întinse pentru mai mult echilibru, şi ochi. Convins că avea să privească moartea în faţă.

Dar nu era nimic acolo. Doar jeepul răsturnat, la marginea drumului, Rath Preap zăcând inconştient pe burtă, Ary lângă acesta, aparent nevătămat, şi Nikolai, gemând, cu o tăietură pe frunte, ajutat să se ridice de către Marikova, care ţinea în mână o bucată de material ruptă din cămaşa ei.

— Ieşi la iveală, John Gustat, spuse Marikova, şi nu te mai holba. A plecat. O simt. Se îndreaptă către alt loc.

Gustat se ridică nesigur pe picioare, bucuros că, în afară de un junghi în glezna dreaptă, nimic nu părea rupt sau luxat. Ştia că supravieţuirea în astfel de situaţii depindea de evitarea accidentărilor, mai ales dacă aveai peste cincizeci de ani.

Părul de pe mâini i se ridicase şi simţea că avea pielea de găină pe tot corpul. Realiză că nu era din cauza adrenalinei, ci a faptului că fusese atât de aproape de creatură.

— Cum se simte Rath? întrebă Gustat, apropiindu-se, cu mâinile şi genunchii pulsându-i din cauza juliturilor obţinute în cădere.

— Dă-l dracu’ pe Rath. Sunt îngrijorată din cauza lui Nikolai.

Şi chiar părea îngrijorată, acesta era adevărul incredibil.

Nikolai stătea şi-şi ţinea bucata de material în dreptul obrazului drept. Bombănea de unul singur în rusă.

— Ce zice? întrebă Gustat.

Marikova se uită spre el.

— Te va interesa, John Gustat. Foarte mult. Zice că acea creatură i-a atins faţa şi l-a ars.

Trase mâna lui Nikolai cu cârpă cu tot, iar Gustat putu vedea crestăturile umplute cu sânge.

Privea de fapt la amprenta mâinii creaturii.

În spatele lor se auzi un sunet. Gustat şi Marikova ţâşniră cu armele trase. Rath se ridica în picioare, ca o marionetă, ajutat de Ary.

— Depozitul de arme, spuse. Trebuie să vedem ce-a mai rămas din el.

Patru dintre soldaţii lui Rath zăceau morţi în faţa clădirii în flăcări. Fuseseră aranjaţi într-un rând ordonat. Nu mai aveau capete şi coloane vertebrale. Păreau nişte manechine de test în haine kaki. Cu excepţia sângelui.

Era trist că cei patru văzuseră lucruri mai rele decât propria lor moarte?

Lângă aceştia erau câteva jeepuri şi alţi oameni de-ai lui Rath, conduşi de un soldat mic şi musculos pe care îl mai întâlniseră, unul dintre locotenenţi, pe nume Narith. Gustat putea jura că el fusese responsabil de grătar în prima seară de pe insulă.

Rath şi Narith începură să vorbească repede în cambodgiană, iar Ary mai intervenea cu un comentariu pe ici, pe colo.

În spatele lor se afla depozitul, o clădire lungă şi joasă ce ardea în continuare, cu toate că nu mai exista pericolul rafalelor de mitralieră – trunchiurile de copaci şi frunzele găurite din jur erau dovada.

Din fericire Rath nu fusese atât de neglijent cu depozitul. Ceva mai mic decât cabana, avusese pereţi de ciment care nu alimentaseră incendiul. Îşi pusese soldaţii să creeze o zonă tampon, tăind buruienile din jurul clădirii. Incendiul nu ar fi avut cum să se extindă, chiar dacă ar fi fost imposibil de stins. Ar fi murit de la sine după o vreme. Flăcările deja începuseră să se împuţineze, fiind mai mult fum decât foc.

— Dumnezeule, Rath, spuse Marikova. Ce dracu’ ţineai aici?

Prin găurile din pereţi puteau vedea contururile unor mortiere şi chiar al unui mic tanc.

Rath ridica din umeri. Narith, Ary şi restul oamenilor lui dispăruseră în spatele clădirii. Avea faţa trasă de durere. Refuzase ajutorul medical, dar Gustat putea vedea că se chinuieşte. Vorbea mai poticnit decât de obicei.

— Nu ştii niciodată de ce ai nevoie.

Nikolai, stând pe jos, cu mâna încă la rana de la cap, spuse:

— Nevoie pentru ce, Rath? Cu cât vedem mai multe, cu atât suntem mai nedumeriţi dacă tot ce aveai aici era o cabană de vânătoare.

— Safari, spuse Rath. Safari. Distracţie pentru bogătaşi.

— Cu tunuri antiaeriene? spuse Gustat, sceptic.

Rath răspunse:

— Ţi-ar fi plăcut să le ai pe toate, acum că e acest demon aici. Am avut un tun de treizeci şi cinci de milimetri în depozit.

— Nu e un demon, spuse Gustat.

Ary strigă de după colţ şi Rath se duse după el.

Ochii Marikovei se aprinseră şi Gustat îi simţi toată atenţia concentrată pe el.

— John Gustat. Spune-ne, te rog! Dacă nu e un demon, ce e?

Îi întoarse privirea, mâniat.

— De ce eşti întotdeauna atât de veselă? Nu contează cât de sumbră e situaţia, tu mereu eşti la fel. E ceva în neregulă cu tine?

Zâmbetul ei deveni mai larg.

— John Gustat, tu ştii ce înseamnă supravieţuire? înseamnă să păstrezi lucrurile în perspectivă.

Strigătul lui Rath sfârşi confruntarea şi chiar şi Nikolai îi urmări încet în timp ce mergeau în jurul clădirii.

Cambodgianul şi soldaţii săi stăteau în faţa unui morman de armament. Era cea mai frumoasă grămadă pe care o văzuse Gustat vreodată: mitraliere M-60, lansatoare de grenade MK-l9, mortiere M224, mitraliere uşoare Bren, mitraliere grele MG131, mitraliere de tiz general Browning M1919 (puţin învechite, dar încă bune) şi mortiere M252. Toate compatibile cu muniţia standard NATO.

În vârf, Predatorul lăsase o muschetă veche.

— Interesant, spuse Marikova.

— Foarte, zise şi Nikolai obosit.

— Deci aruncă în aer toată clădirea, dar le lasă pe astea pentru noi? Are vreo logică? întrebă Gustat.

— Spune-ne tu, John, zise Marikova.

— Ia mai taci.

— Linişte, vă rog, spuse Rath pe un ton moale.

Asta îi opri pe amândoi. Rath nu le mai ordonase niciodată ceva, nici măcar atât de liniştit.

— Ai vreo idee de ce s-a întâmplat aşa? întrebă Marikova.

— Poate că demonul vrea o luptă dreaptă, spuse Rath. Un duel.

— Duel? spuse Nikolai, strâmbând din nas. Cum am putea să aducem aşa ceva în luptă – spuse el şi arătă către Browning – sau asta – indicând mitraliera M-60.

Avea dreptate. În special în privinţa mortierelor. Putea fi un

şiretlic din partea creaturii, să-i facă să care toate armele până oboseau.

Rath spuse:

— Demonul e destul de puternic pentru a le căra singur. Crede că putem şi noi. Ne va vâna unul câte unul. În junglă. Pe câmpii. În mlaştină. Va încerca să ne omoare.

— Rath Preap, spuse Marikova pe un ton dojenitor. Va trebui să mai lucrezi la abilităţile de agent de turism. Trebuie să ne întoarcem la cabană. Nikolai are nevoie de un bandaj adevărat pentru rana asta.

— Încă ceva, spuse Rath, ignorând-o pe Marikova într-un mod care-l satisfăcu pe Gustat, muscheta nu este a mea. N-am mai văzut-o niciodată.

Muscheta. Gustat încerca să nu se gândească la ea. Părea tipul de glumă infernală a Diavolului.

— Desigur că n-ai mai văzut-o, decât dacă n-ai cumpărat-o tot de acolo de unde ai luat şi capetele acelea de pe perete, spuse Marikova. Pare a fi veche de cel puţin două sute de ani.

În vreme ce se întrebau ce însemna sau ce ar fi putut să însemne arma, Gustat se gândea cât de repede se putea transforma coşmarul în realitate.

22.

Lui Horia nu-i plăcuse să fie lăsat în urmă. Dar când grupul se întorsese către seară, cu Nikolai şi Rath răniţi şi veşti cumplite despre o întâlnire cu aceeaşi creatură care îl ucisese şi pe Nas-de-Căpşună, Horia realizase că fusese norocos. Faptul că exista un depozit de arme despre care nu ştiau şi că explodase era prea greu de procesat. Mai ales partea în care Predatorul le lăsase arme, inclusiv o muschetă.

În vreme ce Rath şi Ary aveau grijă ca Nikolai să primească îngrijiri medicale în mica infirmerie din spate, restul stăteau la discuţii în zona comună. Tău şi Colquhoun se îmbătaseră atât de rău în seara precedentă, încât explozia nici nu-i trezise. Coborâseră aşteptând dejunul, dar fuseseră trădaţi de evenimente. Aveau pe faţă expresia unor copii care aleargă la bradul de Crăciun doar pentru a găsi sub el un Rottweiler mare şi nervos.

— Să recapitulăm, spuse Marikova pe la jumătatea discuţiei pe care Horia avea să-o catalogheze mai târziu ca fiind Sesiunea

de Prostii. Această creatură are cam doi metri înălţime şi o sută optzeci de kilograme. Poartă un fel de armură foarte eficientă. Preferă luptele corp la corp, dar dacă vrea te poate prăji şi de la distanţă. Şi da, poate deveni invizibil, cu toate că nu-şi poate masca mirosul sau sunetele pe care le face când se mişcă. Când eşti atât de greu faci zgomot accidental.

Horia se considerase întotdeauna destul de agil pe ringul de wrestling, dar pricepu aluzia.

— Deci tot ce trebuie să facem, spuse el, este să ne apropiem destul cât să-l auzim, sau, Doamne fereşte, să-l mirosim pe nenorocit.

Marikova flutură din deget ca o profesoară care îşi corectează elevul.

— Desigur că nu. Probabil că toţi o să murim.

— N-am venit aici ca să mor, spuse Tău.

— Nici eu! spuse Colquhoun, care părea că se simte acuzat de Tău.

Marikova îi ignoră şi se întoarse către Gustat:

— Doar dacă nu ai ceva de adăugat, John?

Gustat, care stătea pe margine, lângă unul dintre ghiveciurile de plante, scutură din cap:

— Te descurci de minune.

Dar nu-l putea privi pe Horia în ochi. Gustat, cel mai experimentat dintre ei toţi, nu spusese mare lucru până atunci, pe când Marikova tot insinua că ştie mai multe decât spune.

— Dar tu? o întrebă Horia pe Marikova. Tu ce ştii?

Fu scutită de la a da un răspuns de apariţia lui Rath, care mergea ţeapăn alături de Nikolai.

Marikova se îndreptă către el, îl îmbrăţişă şi-l sărută, apoi porniră amândoi către camera lor.

— Tăieturile de pe faţa lui Nikolai sunt superficiale, spuse Rath. Eu am coastele lovite. Atât.

Maxim, care stătuse până atunci pe canapea, singur cu gândurile sale, spuse deodată:

— Nu cred că putem pleca fără să-l omorâm. Asta încearcă să ne spună.

Era primul lucru inteligent pe care Horia îl auzise de la el.

— Şi cum naiba ştii tu asta? întrebă Tău.

Maxim îi aruncă un zâmbet chinuit care părea foarte nelalocul lui pentru un fost star rock.

— Am un impresar, un manager, un anturaj. Recunosc tipologiile.

— Nu-l văd pe nici unul dintre ei aici, bolborosi Colquhoun.

Marikova se reîntoarse şi spuse:

— I-am dat calmante şi un sedativ.

Acceptarea ei obosită a responsabilităţii îl făcu pe Horia să îşi confirme ce ştiuse instinctual încă de la început: Nikolai nu era un baron al petrolului din Rusia, iar Marikova nu era asistenta lui cu care avea o relaţie. Ea era şefa. Ceea ce însemna că probabil nu veniseră aici pentru a vâna. Cel puţin nu acelaşi tip de pradă ca şi ceilalţi. Ceea ce însemna că avea legătură cu John Gustat şi nu cu Rath.

— În România, îi spuse lui Gustat, avem o vorbă: Dacă soţia şi cel mai bun prieten al tău poartă o conversaţie pe care n-o poţi înţelege, bate-i pe amândoi.

— Ce dracu' înseamnă asta? spuse Colquhoun. N-are nici o logică.

Horia devenea din ce în ce mai nervos.

— Înseamnă că suntem omorâţi de creatura asta unul câte unul, în timp ce ăştia doi – şi arătă către Marikova şi Gustat – se joacă cu adevărul. Amândoi ştiu mai multe decât ne spun.

Rath tresări. Din cauza coastelor sau a vorbelor lui Horia?

Atmosfera din cameră devenise rapid şi mai tensionată. Colquhoun şi Tău se aşezară mai bine pe canapea. Chiar şi Maxim avea un pistol acum. Lucrurile puteau degenera rapid.

Marikova începu să aplaude:

— Excelentă muncă de detectiv, Horia Ursu. Imaginează-ţi, unul dintre noi ascunde ceva. Ei bine, nu sunt eu acea persoană. Tot ce ştiu am învăţat de la marele John Gustat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Gustat. Marikova se apropie de el şi îi ciufuli părul cărunt; el încercă să scape, se ridică şi, cu mâna pe tocul pistolului, repetă:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Horia nu se putea gândi decât la cum refuzase Gustat să-i spună ceva în noaptea în care fusese omorât rinocerul. Se considera un om destul de nepăsător, dar nedreptatea situaţiei îl supăra.

— De exemplu, continuă neabătută Marikova, ştiaţi că familia lui Gustat a fost omorâtă brutal acum patru ani? Criminalul sau criminalii n-au fost încă găsiţi.

Gustat, care începuse să se aşeze, ţâşni în sus strigând:

— Nu-i amesteca în treaba asta!

Horia sări peste măsuţa de cafea şi îi zbură lui Gustat pistolul din mână, apoi îl doborî cu totul, ţintuindu-l la podea. Gustat reuşi să îi tragă o lovitură bine plasată în bărbie, dar Horia nu făcu decât să intensifice strânsoarea în jurul coastelor, ca un piton, în timp ce Gustat ţipa şi încerca să-l lovească în faţă cu coatele. Horia cunoştea tehnicile, astfel încât îl apucă din altă poziţie şi-şi aduse propriile coate în dreptul feţei adversarului său. Lui Gustat începu să-i ţâşnească sânge din nas, dar reuşi să îi tragă o lovitură în rinichi lui Horia.

— Spune-ne dracului ce ştii! îi ţipă Horia în faţă lui Gustat, vag conştient că Tău şi Colquhoun încercau să-i despartă.

Singurul răspuns al lui Gustat fu o încercare de a-i zdrobi nasul cu podul palmei.

Un cuţit lung şi ascuţit trecu pe lângă cei doi şi se înfipse, tremurând, în canapea.

— Destul! se auzi vocea lui Nikolai.

Horia şi Gustat încetară lupta şi priviră către Nikolai. Acesta stătea în pragul uşii, la câţiva metri de ei. Mai avea un cuţit.

— Chiar şi cu sedativul, nu pot dormi. O să vă tai pe amândoi dacă nu tăceţi. Şi-n plus, sunteţi idioţi? Aveţi doişpe ani cumva?

Horia se uită la Gustat. Gustat se uită la Horia.

— Bine atunci, spuse Horia, gâfâind.

Se dădu jos de pe Gustat şi se întinse pe podea, respirând greu şi privind tavanul. Tău, Rath şi Colquhoun stăteau alături, cu armele scoase.

Horia începu să râdă:

— Le puteţi pune deoparte. Suntem doi nenorociţi bătrâni. Nu suntem o ameninţare pentru voi.

Adevărul era că trecuseră zece ani de când nu se mai urcase în ring. Îşi simţea vârsta. Îl dureau umărul şi rinichii. Chiar şi un idiot poate să fie prost.

— Vezi, Nikolai, ştiu să se joace şi frumos, spuse Marikova. Se apropie de el, călcând peste Horia, căruia îi păru că arăta mai palidă ca de obicei. Du-te şi odihneşte-te.

Nikolai le mai aruncă o privire şi închise uşa.

— Ai de gând să vorbeşti? îl întrebă Horia pe Gustat.

— Adu-mi un prosop pentru nas mai întâi, răspunse bărbatul pe o voce tristă.

23.

În ziua în care pierduse totul, John Gustat ieşise să alerge, ca în fiecare dimineaţă, cu toate că Lisa gemuse şi spusese „Nu te duce. Nu acum. Am nevoie de tine.”, întorcându-se provocator în cearşafuri, încercase să-l tragă înapoi, pe jumătate serioasă. Mirosea a rozmarin şi a lămâiţă, mirodenii pe care le folosise cu o noapte înainte pentru a găti puiul. Oricât de obosit ar fi fost – ea îl trezise să-i spună că auzise un sunet, undeva în depărtare –, tot o găsea atrăgătoare.

Dar rezistase tentaţiei, o sărutase pe frunte şi spusese:

— Curând. O să mă întorc curând.

Gustat alerga în fiecare dimineaţă de peste treizeci şi cinci de ani şi ştia un lucru: trebuia să continue. Cu patru decenii în urmă fusese un grăsan leneş care se îndopa cu mâncare din fast-food-uri. Când aflase de la doctor că prezenta risc de diabet, se înrolase în armată şi plecase în Vietnam după antrenamentele de bază. De atunci nu mai ratase nici o zi de alergat, cu excepţia unor duminici când se dusese la biserică. În Vietnam fusese considerat nebun:

— O să te prindă gălbejiţii! strigau după el.

Dar prefera să-l prindă inamicul decât să-şi piardă disciplina.

Astfel încât, deşi erau în vacanţă într-o căbănuţă din British Columbia, în apropierea unui lac izolat, la jumătatea distanţei dintre Vancouver şi Whitby. Gustat avea nevoie de alergarea de dimineaţă, indiferent de situaţie.

Alesese o veche potecă forestieră, destul de largă pentru a fi sigură – putea vedea un urs sau orice altceva imediat ce acesta l-ar fi văzut pe el. Poteca înconjura lacul o bună bucată din drum, apoi cotea spre colinele de la poalele munţilor. Poteca era abruptă şi stâncoasă, ocolind uneori pinii şi brazii din drum. Gerul îl învigora şi-şi trase căciula de lână mai adânc pe cap.

Îi plăceau zorii pentru că putea gândi şi pentru că acolo unde era verdeaţă se auzeau întotdeauna şi trilurile păsărilor. Piţigoi, corbi, chiar şi un soi de vultur.

Surprinse într-o curbă a drumului şi un raton acoperit cu blană groasă, de iarnă. Îi aruncă o privire surprinsă, apoi o luă la fugă ca un bătrân crăcănat, parcă bătându-şi joc de Gustat.

Aerul îi ardea plămânii, dar panoramele care se desfăşurau sub potecă îi abăteau atenţia de la respiraţia hârâită şi de la vechile răni din gambă şi genunchi. De la această distanţă, lacul

părea albastru-argintiu, tăcut şi nemişcat, iar Gustat începu să îşi dea seama cât de frumoasă avea să fie acea zi.

În acel moment văzu în faţa sa începutul unei coloane de fum negru, iar la capătul acesteia, printre copacii distruşi, o vagă licărire de metal.

***

Gustat era înapoi pe scaun, ţinând cârpa umedă la nasul însângerat. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuise să le facă, dar era nevoit să le dea ceva, altfel ar fi continuat să sape din ce în ce mai adânc. Nu ştia dacă planul lui putea să reziste la aşa ceva.

Lisa. Aaron.

— Marikova are dreptate, spuse. Cu toate că ţi-ai putea pune întrebarea cum de ştie. Soţia şi fiul meu au fost… ucişi acum patru ani.

Cuvântul ucişi încă părea brutal, nenatural.

— Eram în vacanţă în Canada. Criminalul n-a fost găsit niciodată.

Apropiindu-se de cabană, fugind înspre uşă… Onyx îi spunea: Nu a fost niciodată personal. Nu cu ei.

— Şi ce legătură are asta cu noi? întrebă Horia. Era încă întins pe podea, la picioarele lui Gustat. Toată furia îl părăsise.

— Morţile au fost ciudate, ca cele de aici? întrebă Rath.

Gustat încuviinţă, văzând zăpada şi copacii din nou.

— Ambelor victime li s-a scos coloana vertebrală, post-mortem. Celelalte răni nu se potriveau cu nici un animal cunoscut. Rănile de pe mâinile victimelor indicau un atacator de o forţă şi mărime neobişnuită. Fragmente dintr-un metal necunoscut se aflau sub unghiile lor.

Vorbele îi ieşeau pe gură dar nu erau ale lui – erau din rapoartele FBI şi CIA pe care le furase Onyx pentru el. Ar fi preferat să-şi muşte limba cu totul decât să le spună ce văzuse în acea zi la cabană.

— Ca pe insulă, atunci, spuse Maxim.

Gustat încuviinţă din nou.

Maxim se afundă în scaun.

— Asta e. Legile selecţiei naturale. Cel mai puternic va supravieţui. Restul suntem practic morţi.

— Ai puţin respect, şuieră Rath. Maxim îi aruncă o privire nedumerită.

— Asta nu e tot, continuă Gustat. Se simţea din ce în ce mai amorţit. Am văzut-o.

— Ce-ai văzut? întrebă Horia de pe podea.

— Am văzut nava.

Din apropiere, obiectul pe care-l văzuse Gustat printre copaci era atât de avariat şi săpase o potecă atât de adâncă prin zăpadă încât se mirase că nu era nimic în flăcări. La început, i se păruseră a fi rămăşiţele unui avion militar experimental. Avea reactoare în partea din spate. Chiar aşa avariată cum era, tot păstra impresia unei maşinării de luptă mortale. Asta se putea vedea din forma sălbatică a aripii şi din rămăşiţele înnegrite a ce părea să fi fost o turelă de mitralieră.

Dar îşi schimbă părerea când se mai apropie. Nu era un aparat experimental. În fuselaj fuseseră tăiate simboluri ciudate, asemănătoare hieroglifelor. Metalul era de o culoare ciudată, gri-verzui, care strălucea cu un albastru nefiresc acolo unde îl atingea lumina soarelui ce pătrundea printre copaci. Din navă venea un miros ciudat: un amestec de rugină, chimicale, mucegai şi ceva tropical. Şi aerul era mai greu de respirat în jurul ei.

Din epavă se ridicau aburi, la fel ca şi din capul lui în timp ce stătea acolo, cu mâinile în şolduri, simţind frigul acum, că se oprise din alergat.

Gustat înconjură epava. Văzu echipamente electronice extraterestre expuse într-un compartiment uriaş care supravieţuise impactului. Ceva mai departe, interiorul navei se vărsase pe zăpadă printr-o gaură urâtă dintr-o latură: un torent de cranii, de dimensiuni şi forme diferite, unele dintre ele încă ataşate de şire ale spinării încă roşii şi umede. Priveliştea îl îngheţă; nu ştia cum să proceseze informaţia. Nu era nimic terestru în acea grămadă.

Apoi Gustat văzu uşa deschisă din spatele craniilor şi urmele monstruoase din zăpadă ce continuau în josul pantei. Erau înclinate într-un unghi imposibil pentru oricine, poate cu excepţia celui mai puternic şi agil atlet. Fumul din cabana lor putea fi văzut cu uşurinţă de acolo. În acel moment îşi dădu seama, cu un amestec de dezgust faţă de sine şi panică, că se afla la aproape cinci kilometri depărtare de soţia şi copilul său.

Un sunet tăie aerul – un sunet pe cât de distant, pe atât de familiar din copilărie. Puşca bunicului său. Tuşea şi reculul ei

formau un ecou înfiorător în acel loc. Asta în timp ce privea la ce ştia că, în ciuda a ceea ce îi spunea judecata, era o navă spaţială.

Se mai auziră împuşcături.

Alergă spre marginea râpei şi se opri în loc când văzu, din nou, unghiul imposibil. Nu putea risca, nu avea de ales. Nu şi dacă voia să se întoarcă la cabană întreg. Un picior rupt n-avea să ajute pe nimeni.

Gustat o luă la fugă pe unde venise, cu toate că ştia că totul se va fi terminat până când ajungea. Alerga ţipând şi urlând, de parcă aşa, ca printr-un miracol, putea îndepărta monstrul de ei.

***

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întrebase Onyx pe Gustat la prima lor întrevedere. Este o călătorie lungă şi grea într-un fel de iad. Eşti conştient de asta, nu?

Gustat încuviinţase. Da, ştia. Dar când nu poţi dormi, nu poţi mânca, abia reuşeşti să respiri din cauza apăsării din piept, ce altceva poţi face?

— E un extraterestru, spuse Gustat. Din spaţiu.

Tău zâmbi.

— ET. Vrei să credem că e un blestemat de OZN. De ce nu un experiment secret al guvernului? De ce nu ceva care a suferit o mutaţie din cauza poluării?

— Atunci tu ce mama naibii crezi că e, Tău? se răsti Horia de pe podea. Crezi că e vreun demon, aşa cum crede Rath?

Rath îşi mută greutatea *de pe un picior pe altul.

— Din punctul meu de vedere, prefer să fie din spaţiu. Asta înseamnă că-i făcut din carne şi oase.

Gustat ridică din umeri.

— Nu-mi pasă dacă mă crede cineva sau nu.

Şi chiar nu-i păsa, atâta timp cât îl lăsau în pace.

— Ce vreau să ştiu eu, spuse Colquhoun, e motivul pentru care nu ne-ai spus asta mai devreme.

Gustat râse amar.

— Cred că răspunsul e evident.

— Care e sursa ta de informaţii? întrebă Marikova, de parcă n-ar fi ştiut. Gustat credea că poate avea chiar mai multe informaţii decât el, mai ales dacă avea acces la vechile dosare ale KGB-ului.

— Am mituit un funcţionar al guvernului, spuse Gustat. Mi-a

făcut rost de acces la dosarele potrivite. Guvernul Statelor Unite îi numeşte Predatori. Vin aici pentru a vâna de plăcere. Trupele speciale secrete încearcă să pună mâna pe tehnologia lor de ani de zile.

— A fost un accident, îi spusese Onyx. Atacul a fost probabil un accident, dacă asta schimbă ceva.

Nu schimba.

— Nu le place frigul. Dacă nava-mamă ar fi fost mai aproape, nici n-ar fi încercat să ajungă la cabană înainte de extracţie. Nava se îndrepta spre zone mai calde, asta e sigur.

Trecuseră patru ore până când poliţia locală ajunsese la locul incidentului şi-l găsise pe Gustat încremenit în cabană. Versiunea canadiană a FBI-ului ajunse acolo la două ore după ce izolaseră perimetrul. În ziua următoare, guvernul canadian permisese Capului să preia investigaţia şi Gustat nu se mai apropiase de cabană vreodată. Chiar şi acum accesul era interzis, zona fiind împrejmuită cu sârmă ghimpată şi ocupată de vreo patruzeci de agenţi şi personal auxiliar al CIA. Toate acestea prea târziu.

— Dosarul e clar. Zona impactului era doar o pată înnegrită şi arsă când au ajuns ei acolo, îi spusese Onyx.

Poliţia locală îl reţinuse pentru trei zile, dar el îşi păstrase declaraţia originală şi, după cea de-a treia zi, îl eliberaseră. Nu-i mai vorbiseră niciodată. Primise prin intermediul FBI-ului două urne care, i se spusese, conţineau cenuşa soţiei şi a fiului său. Nu credea că sunt adevărate, dar nu se putea convinge să le trimită la teste. Uneori, noaptea, cu o sticlă de scotch alături, gândurile îi deveneau negre şi îngrozitoare. Putea vedea corpurile Lisei şi al lui Aaron pe tărgi, în descompunere dar încă întregi, testate de oameni în costume de protecţie biochimică.

După şase luni de telefoane şi e-mailuri ignorate de către FBI, CIA şi guvernul canadian, porni în căutarea cuiva ca Onyx. Cineva care îl putea ajuta să pună la cale răzbunarea.

— De ce-ai venit aici? întrebă Marikova. Tu l-ai adus pe Predator?

O făcuse? Nici măcar Onyx n-ar fi ştiut răspunsul la acea întrebare. Depindea numai şi numai de ce făcea (sau nu făcea) cutia neagră.

Gustat negă din cap.

— Nu. Mă duc în zone tropicale şi semi-tropicale izolate. Acolo

le place să apară.

— Nu te cred, spuse Marikova. Nu pot să cred asta. Eşti prea inteligent pentru aşa ceva.

— Atunci nu mă crede, spuse Gustat.

— Şi cum îl omorâm? întrebă Horia. Fără supărare, nu mă interesează ce ţi s-a întâmplat, de ce eşti aici sau cum am ajuns în situaţia asta. Vreau doar să ştiu cum îl putem omorî.

Asta era partea dificilă. Onyx fusese sincer de la început; atât de sincer, încât Gustat se întrebase dacă înfruntase vreodată personal un Predator.

E o maşină de ucis. Născută pentru asta. Are un avantaj tehnologic, chiar dacă este, în mare parte, tehnologia altor extratereştri. Chestia asta e, în mod natural, mai puternică decât un om. Şi sunt cel puţin la fel de inteligenţi ca noi, doar că au o mentalitate mai tribală. De ce te-ai pune cu bună ştiinţă într-o situaţie în care te-ai putea înfrunta cu aşa ceva, nu ştiu.

Lui Horia n-avea să-i placă răspunsul.

— Depinde de Predator. Armura lui are îmbinări în aceleaşi locuri în care şi armura umană ar avea puncte slabe, spuse Gustat. Camuflajul poate fi scurtcircuitat de apă. Uneori. Pentru că le place lupta unu-la-unu, e posibil să-şi asume riscuri tactice, aşa cum a făcut şi acesta. Ar putea întrerupe atacul asupra unui grup după una sau două victime ca să-şi cureţe trofeele – de obicei cranii şi coloane vertebrale. Majoritatea Predatorilor îşi atârnă prada la înălţime după ce o jupoaie, dacă au ocazia. Pot să ne respire aerul fără căşti o vreme, dar nu la nesfârşit. Fără căşti nu-şi pot fixa tunurile cu plasmă asupra ţintelor.

— Tunuri cu plasmă? spuse Maxim. Tunuri cu plasmă?

— Mai poartă şi cuţite lungi, discuri metalice ca un bumerang, o suliţă mecanizată care este foarte periculoasă şi probabil alte arme de care n-am aflat. Cea mai sigură cale e să luptăm împreună împotriva unui Predator şi să sperăm să avem noroc.

— Ăsta e sfatul tău? spuse Tău, sceptic. Asta e tot ce ai? Uite o sugestie mai bună: luptă împotriva tehnologiei extraterestre cu tehnologie extraterestră. Trebuie să punem mâna pe una dintre armele acelea.

Tău îi aruncă lui Colquhoun o privire şi Gustat era sigur că Tău se gândea la asta ca la cea mai mare tranzacţie de arme. Poate era doar calea lui Tău de a trece raţional printr-o situaţie de coşmar, sau poate era pur şi simplu foarte prost şi lacom.

— Da, de ce să nu ne despărţim şi s-o apucăm fiecare pe unde ştie? propuse Maxim. Aţi văzut ce bine funcţionează în filme.

— Nu zic să ne despărţim, spuse Tău. Zic că ar fi cazul să căutăm nava. Să purtăm lupta pe teritoriul lui.

— Atunci e clar că spui că trebuie să ne despărţim, spuse Maxim, pentru că ăsta îmi sună mie a plan de rahat.

Ultimul lucru pe care-l voia Gustat era ca şi alţii să se apuce să caute nava. Nu ar fi făcut decât să-i îngreuneze lui situaţia.

— Nu sunt sigur că planul ăsta are vreo logică, spuse.

— Nici măcar nu ştim unde este nava, zise Horia.

— Undeva în mlaştină, spuse Colquhoun. Din câte zice Rath. Acolo i-au dispărut oamenii.

— N-am spus aşa ceva, zise Rath, părând însă agitat.

Minunat. Aceasta fusese şi presimţirea lui Gustat.

— Tot e o idee proastă, spuse Maxim.

— Eşti tu un laş, spuse Colquhoun.

— Da, asta e, răspunse Maxim. Eu sunt un laş. Cred că mă duc să mă culc.

Spunând asta, se ridică, luă o sticlă de tequila de pe măsuţa de cafea şi se îndreptă spre camera sa, trântind uşa după el.

— Creaturile astea au ucis echipe special pregătite şi indivizi antrenaţi, îi spusese Onyx. Sunt foarte versatili.

— Avem musafiri, spuse Marikova.

Aşa era. Cât se certau, doisprezece soldaţi khmeri, înarmaţi cu mitraliere AK-47, intraseră de pe punte şi acum stăteau în prag, într-un singur rând de netrecut, în timp ce soarele apunea în spatele jaluzelelor metalice care începuseră să se închidă automat.

— Şi acum ce? întrebă Horia, ridicându-se.

— Precauţii de siguranţă, spuse Rath. Mi-am retras majoritatea oamenilor la cabană şi-am format un perimetru defensiv. Nimeni nu pleacă de aici. Nimeni nu porneşte după nava spaţială. Dacă există aşa ceva. Nimeni nu mai ameninţă pe altcineva. Vom sta cu toţii aici şi vom fi calmi şi vom aştepta.

— Ce să aşteptăm? întrebă Gustat, frustrat. Fu surprins de brusca izbucnire de autoritate a lui Rath. În viitor va trebui să-l considere pe Rath mai mult un soldat decât proprietar de cabană.

— Avionul cu provizii, spuse Rath, aruncând o bombă între ei.

Vine poimâine. Până atunci, vom rămâne calmi şi nu vom face vreo prostie. Vă doresc o şedere plăcută.

24.

După această şedinţă de grup, Marikova putea vedea foarte clar tot ce avea să se întâmple. Tău şi Colquhoun nu reuşiseră să-şi ascundă interesul când auziseră de tehnologii extraterestre. Semnul dolarului le sclipise în ochi. Îl mai observase şi pe Tău cum îl privea pe Horia Ursu, întrebându-se dacă avea să se alăture planului lor sau se va alia cu Gustat, care, de bună seamă, ştia lucrurile de care era nevoie pentru a supravieţui. Deschisese lacătul de la uşa lui Gustat cu o zi înainte şi găsise ciudatul costum negru de scafandru şi cutia neagră de sub pat. Fusese tentată să schimbe setările sau s-o fure, dar se gândise că era mai bine ca Gustat să nu ştie că cineva îi umblase în cameră.

Ştia că, în ultimă instanţă, Horia avea să fie de acord cu planul celor doi, chiar dacă era prea inteligent pentru aşa ceva. Mai ştia şi că Maxim capitulase şi putea fi manipulat de oricine, folosit în orice scopuri. Acea maleabilitate o interesa.

Doar pe Rath nu-l putea citi. Iar Nikolai – ce urma să facă Nikolai? Acum era rănit şi o astfel de rană, un astfel de incident putea întări un om sau îl putea slăbi până ce devenea de nerecunoscut.

Îl alesese, într-un fel. Agentul ei ar fi trimis-o oricum în mijlocul insurecţiei din Cecenia, dar ea ceruse să facă echipă cu Nikolai. Îi citise profilul în dosare, îi văzuse poza. Foarte independent, foarte inteligent, suferă ocazional de vină. Tot ea venise cu parola pe care i-o şoptise în ureche: volya. Era unul dintre cele mai sexy cuvinte pe care le ştia. Însemna „libertate” sau „proprie voinţă”, dar de secole fusese folosit de poeţi ca rimă pentru dolya, ce însemna „soartă” şi „a împărţi”, aşa că cele două concepte deveniseră pentru majoritatea ruşilor legate iremediabil. „Libertate” era ce-i şoptise în ureche, dar soarta îi legase unul de altul. Îi plăcuseră ochii lui, privirea chinuită din poză, îi plăcuse că în copilărie crescuse singur pe străzile din Odesa. Îl găsea puţin exotic, puţin diferit. De atunci îi iubise mirosul, un miros masculin, iar mai târziu, când buzele ei treceau peste mai mult decât urechea lui, îi iubise şi abdomenul şi restul corpului său bine-făcut. Dar nu-i spusese cum îl

alesese, sau că îl alesese pe Vladimir, partenerul ei de dinainte, cam în acelaşi mod, doar ca acesta să moară pe o alee dintr-o zonă rău-famată a Bucureştiului, sângerând de pe urma unei împuşcături în stomac.

Stăteau întinşi pe pat, acoperiţi în sudoare. Nikolai, încovoiat, încă mai avea penisul înăuntrul ei; amândoi respirau greu. Îi plăcea de el în felul acesta, epuizat dar aproape de ea. Atunci obişnuia să spună lucruri prosteşti dar măgulitoare – că o iubea, că ar trebui să părăsească FSB-ul şi să se aşeze la casa lor, să facă un copil.

Nikolai gemu, apoi îi cuprinse sânul drept, gâdilând-o şi producându-i o plăcere care o făcu să-l vrea din nou. Cine ştia cât timp le mai rămânea? Oricât l-ar fi plăcut pe Nikolai, oricât l-ar fi dorit, ştia că nu este destul de puternic. Şi nu-i plăcea cum arătau acele cicatrice de pe faţa lui. Nu erau adânci, dar păreau să se fi infectat. Fără puţin noroc, era posibil să nu mai fie alături de ea când totul lua sfârşit. Acest gând nu-i făcea plăcere şi, când îl simţi întărindu-se în ea şi deveni excitată din nou, începu să plângă puţin.

Marikova nu ştia dacă asta o făcea slabă sau pur şi simplu umană. Nu ştia dacă cineva putea înţelege că putea fi dragoste.

25.

În acea noapte, după ce toţi oaspeţii se culcară şi el verifică oamenii care stăteau de pază lângă cabană, Rath se furişă într-una dintre cămări. Îşi scoase toate proviziile şi începu să transforme încet camera comună, speriat că cel mai mic scârţâit avea să-i trezească pe oaspeţi şi să strice surpriza.

Rath făcea acelaşi lucru în fiecare an şi nu dorea să renunţe la ritual. Se pregătea pentru una dintre sărbătorile preferate ale misionarilor care îl crescuseră şi era una dintre puţinele amintiri pe care Rath le putea numi „sentimentale”, dacă acest lucru însemnase ceva pentru el vreodată. Cel mai apropiat cuvânt pentru acest sentiment în limba cambodgiană putea fi tradus drept „potrivit pentru trecut”.

Această muncă avea o semnificaţie specială în acest an, pentru că îl ajuta să-şi regăsească stabilitatea. Dacă putea să continue de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, poate reuşea să controleze situaţia, în acel moment luase câteva măsuri pentru a asigura supravieţuirea lor până la sosirea avionului şi, în cele

din urmă, a ajutorului. Inventariase armele recuperate de la depozit şi păstrase câteva la cabană, restul fiind trimise la buncărul-templu. Renunţase la băutură şi avea mintea clară. Crease un perimetru defensiv în care avea încredere, cel puţin ca sistem de avertizare. Ruptura dintre Rath-gazda şi Rath-soldatul începuse să-l obosească, dar se concentra pe sarcinile simple, pentru că îl calmau.

La sfârşit îl durea spatele şi coastele îl ardeau, dar se simţea bine. Chiar şi zâmbi. Nu privise monitoarele toată ziua. Nu ştia ce voia demonul să-i mai spună. Nu avea nevoie de asta. Avea nevoie de ce devenise camera comună: o manifestare a ceea ce considera el ca fiind fericirea, pentru că oricât de duri ar fi fost misionarii cu el – Îl bătuseră cu o frecvenţă tulburătoare pentru orice infracţiune, oricât de mică – era destul de deştept să realizeze că fusese un rai, fericire adevărată în comparaţie cu ce urmase.

Era o treabă bună. Părea perfect. Dorise s-o facă oricum, dar din cauza Predatorului părea de două ori mai potrivit. În trecut funcţionase ca o aducere aminte pentru oaspeţi că exista şi o lume exterioară. Uneori, în timpul vânătorilor, începea să le fie dor de casă.

Rath Preap se culcă pe canapea satisfăcut, îmbrăţişând un AK-47, şi visă cu drag la o copilărie pe care oricine altcineva ar fi considerat-o un coşmar.

26.

După ce cără trupurile celor doi khmeri însărcinaţi cu paza depozitului de arme, Predatorul se îndreptă către nava sa, ascunsă adânc în mlaştină. Ecranul montat în cască includea şi o linie roşie pâlpâitoare care indica drumul corect. Un alt ecran prezenta scene de pe planeta natală – Predatori în lupte ritualice, folosindu-şi doar discurile albe şi corpurile unul împotriva altuia, vederi panoramice asupra unui teren misterios învăluit în ceaţă verde, prin care se mişcau structuri asemănătoare copacilor şi creaturi ciudate, ca nişte ciuperci.

Senzorii nu arătau nici o ameninţare. Nava se afla drept în faţă, protejată de un camuflaj mult mai practic decât cel al Predatorului: crengi şi noroi. Nava se afundase în solul moale, care asigura o şi mai mare protecţie.

Predatorul se îndreptă către navă pe o potecă îngustă,

mărginită de ape.

Ceva uriaş lovi Predatorul din partea stângă; fălcile îi imobilizară mâna, iar un dinte străpunse armura. Greutatea atacatorului îi împinse pe amândoi de cealaltă parte a potecii, în apă. Predatorul încercă să revină pe picioare, dar fălcile se strângeau din ce în ce mai mult în jurul lui. Cu un urlet, Predatorul zvârli creatura de pe el şi se retrase pe potecă, orbecăind după panoul de control. Se întoarse, intenţionând s-o arunce în aer cu tunurile cu plasmă, dar dispăruse deja înapoi în apa întunecoasă, trăgând după ea corpurile celor doi soldaţi.

Din braţul Predatorului curgea un lichid verde; armura îi era smulsă de pe antebraţ, îndoită dar nu găurită. Camuflajul pâlpâi puţin, apoi se stinse. Ecranele din cască treceau prin diferite specii de reptile, încercând să identifice atacatorul.

Predatorul închise panoul de control şi privi la suprafaţa apei. Senzorii nu arătau nimic. Apa era liniştită. Continuă apoi către navă, cu o ciudată combinaţie de iritare şi respect.

Toate la timpul lor. Insula era în siguranţă. De pradă se putea ocupa în linişte.

27.

Ghearele îi mângâiară faţa ca o atingere blândă şi deodată Nikolai văzu o cu totul altă lume; aerul încins îi strângea gâtul, tiparele nefireşti de verde îl înconjurau, iar cele trei luni galbene ca ochii unui lup îl făceau să se încrunte din cauza luminii orbitoare.

Încercă să-şi găsească cuţitele, dar se trezi transpirat, lângă Marikova, tremurând şi simţind o usturime în zgârieturile de pe faţă, care sfârâiau ca bomboanele efervescente pe care îl pusese să le încerce odată. Se ridică, trase jos bandajul şi atinse rănile, aşteptând ca senzaţia să confirme atingerea. Dar acestea începuseră deja să formeze coajă; erau reci şi inerte.

Se rezemă de pernă, respirând adânc. De când Gustat confirmase existenţa Predatorilor şi le completase informaţiile, imaginaţia lui Nikolai începuse să lucreze febril – o trăsătură bună, dar în acelaşi timp rea pentru un agent. Funcţionase în ambele sensuri în Cecenia, ajutându-l să-i înţeleagă pe insurgenţi şi să le prevadă acţiunile – chiar locuise alături de ei sub acoperire –, dar îi dezvoltase şi un sentiment de empatie faţă de ei şi de cauza lor. Cea mai grea acţiune sub acoperire îl

forţase să ia viaţa unui bătrân de şaptezeci de ani care fusese colonel în Armata Roşie şi luptase la Stalingrad, în al Doilea Război Mondial. Eroul de război le dădea cecenilor sfaturi tactice şi strategice cu mult peste experienţa acestora.

— Trebuie să facem asta, îi spusese Marikova. Plecase în altă cameră şi revenise, concentrat pe altceva. Ea îi luase capul între palme şi-l sărutase.

Bătrânul murise fără nici un sunet cu excepţia suspinului sângelui care curgea prin tăietură, iar Nikolai privise corpul de pe podea vreme îndelungată, întrebându-se cum de ajunsese aşa.

Acum privea tavanul, crăpăturile din lemn, simţea căldura corpului gol al Marikovei lângă el, şi realiză cu mirare că obrajii îi amorţiseră pe dinafară, dar încă putea simţi ceva în interior, în ţesut, în carne, un val de căldură ce se împrăştia în toată partea stângă a feţei de parcă se afla într-un salon din Moscova şi avea un prosop înfăşurat în jurul capului.

Nici un virus cunoscut de Nikolai, nici o infecţie nu se schimba atât de brusc şi dramatic.

Privi către Marikova şi vru s-o trezească, dar nu reuşi să se hotărască. Nu ştia dacă pentru a o menaja pe ea sau pentru a se menaja pe sine de grijile ei.

În schimb, Nikolai închise ochii şi se gândi la o zi din Cecenia când nu erau decât el şi ei, cu mult înainte de a începe să-i vâneze, stând pe un deal la răsărit, mâncând cârnaţi de casă şi pâine şi împărţind o sticlă de votcă în timp ce priveau ţinutul care arăta ca o tablă de şah. Nici o lună mai târziu, avea să fie distrus de tancurile ruseşti, casele de ţară aveau să fie incendiate şi cadavrele împrăştiate pe toate străzile.

28.

Rath se trezi dimineaţă la auzul râsetelor cuiva şi când deschise ochii îl văzu pe Maxim, cu o puşcă în mână, privind creaţia sa fără să-i vină a crede.

Dintr-un zid în altul, Rath atârnase o serie de decoraţiuni de Paşti: postere cu iepuri înghesuiţi peste ouă, jucării atârnate de tavan, ouă fierte ascunse prin casă, pictate cu aceeaşi culoare cu care vopsise şi pereţii cabanei, o cărare de ouă de ciocolată şi pungi cu dulciuri, icoane cu Iisus pe cruce, scene ale învierii, steguleţe colorate – toate nimicurile la care se putuse gândi şi

pe care le putuse procura ieftin din Bangkok cu luni în avans. Îi luase patru ore pentru a pregăti totul, iar acum camera mirosea a ciocolată, plastic şi vag a ouă fierte.

Rath privea fericit, puţin deranjat de prezenţa lui Maxim.

Acesta se tot învârtea râzând. Rath nu putea să-i interpreteze râsul, aşa că întrebă:

— Îţi place?

Maxim se opri în loc.

— Să-mi placă? Eşti nebun, omule? E un extraterestru acolo care încearcă să ne omoare şi tu organizezi vânători de ouă de Paşti?

Începu să vorbească tare. Rath îi putea auzi pe ceilalţi oaspeţi trezindu-se. Se întinse după un AK-47 şi se sprijini de un scaun. Fu cuprins de o nevoie subită de a-l împuşca pe Maxim şi de a continua să-l împuşte până când nu avea să rămână decât o pată de sânge pe podea. Dar Maxim continua să vorbească şi Rath nu voia decât să-l facă să tacă înainte de a-l omorî.

— Adică, m-am trezit ca să-mi iau o ceaşcă de cafea şi nici nu mai ştiu unde e bucătăria în toată nebunia asta.

O senzaţie de neajutorare îl cuprinse pe Rath. Era prea târziu pentru a-l omor pe Maxim, prea târziu să nu simtă, din nou, că este grotesc şi că nu a reuşit să înţeleagă Occidentul.

— Acolo, spuse, arătând spre o fâşie de panglică multicoloratăpe care o agăţase de tavan.

— Ce? întrebă Maxim.

— Bucătăria e acolo, spuse Rath, arătând din nou direcţia.

— Mulţumesc pentru nimic, spuse Maxim şi plecă val-vârtej spre bucătărie, cu panglicile fâlfâind în spatele său. Rath îl auzi înjurând şi lovind ceştile de cafea. Îi convenea, într-un fel. Ştia cât de speriat era Maxim – i-o putea vedea în ochi. Starul rock nu mai fusese într-o astfel de situaţie. Asta nu însemna însă că Rath nu dorea în continuare să-l omoare.

Reacţiile celorlalţi invitaţi fură variate.

John Gustat fu următorul care cobor îşi se uită în jur de parcă încă mai dormea, dar apoi zâmbi către Rath şi spuse:

— Paştile, nu? Deja. Nici nu mi-am dat seama. Bănuiesc că vom mânca ouă toată ziua.

Tău şi Colquhoun, coborând aproape simultan, spuseră amândoi ceva de genul „Ce dracu'?!", apoi îl acompaniară pe Maxim în bucătărie – probabil singura ocazie în care făcuseră

front comun cu galezul.

Însă pentru ruşi şi român, care nu sărbătoreau Paştile în acest fel, decoraţiunile lui Rath erau o inovaţie exotică, fără a fi lipsite de gust, fără a stârni amintiri, fără a fi îngrozitoare, ci doar colorate. În special Horia păru să aprecieze gestul. Nikolai era încă palid şi abia zise „Bună dimineaţa”, pe câtă vreme Marikova păru încântată şi îl puse pe Rath să îi explice tot ce făcuse – şi de ce aşa şi pe dincolo.

Rath nu se simţea în largul său explicând, de parcă dădea prea multe informaţii personale femeii-asasin. Era foarte neîncrezător faţă de ea, în special datorită acelei sântei pe care o avea în ochi, a modului voit în care-şi unduia şoldurile şi-l lăsa să se uite la pieptul ei, dar asta nu-l împiedică să vorbească până ce Marikova află tot ce voia să ştie.

Observă că toată munca pe care o depusese pentru decoraţiuni îl făcuse să pară vulnerabil în ochii tuturor, aşa că începu să le demonteze încet-încet până când, după dejun (în timpul căruia toţi îşi purtară armele), camera comună reîncepu să arate ca de obicei. Acest fapt îi mai potoli pe Plângăcioşi, cum îi numea el pe Maxim, Tău şi Colquhoun.

— Ce facem acum? îl întrebă Maxim pe Rath, ieşind din bucătărie.

— Ce vrei să spui?

— Ce facem azi?

— Tragem la sorţi.

— Tragem la sorţi?

— Da. Pentru avion. Au loc doar doi.

29.

Rath întinse pumnul cu paiele şi lui Maxim i se făcu rău. Păstrase în minte figura Aliciei, imaginându-şi reuniunea lor pasională – şi acum, asta. Deodată, totul îi aducea aminte de şcoala de artă şi de apartamentul pe care îl împărţea cu alţi studenţi, stând în jurul unui brad de Crăciun, mâncând supă cu tăiţei, fără nici un cadou.

— Doar doi? Colquhoun părea la fel de supărat ca şi Maxim.

Marikova râse.

— Credeai că avem toţi loc? într-un Cessna ca cel care ne-a adus aici, pe rând?

— Credeam că prin avion cu provizii... Că e ca orice alt

transport.

Prost, prost, prost.

— Uite care e treaba, spuse Horia, trageţi paiele alea odată şi hai să terminăm povestea asta.

— Eu rămân, spuse Gustat, aşa că e mai uşor acum. La fel şi Rath.

— Da? spuse Rath, părând surprins.

Maxim fu copleşit de furie:

— Ba bine că nu! Dacă eşti atât de legat de locul ăsta încât îl şi decorezi de sărbători, meriţi şansa de a lupta pentru el.

— Bine spuse, conchise Tău.

— Căpitanul se scufundă cu nava, spuse Rath indiferent.

— Clovnul se scufundă cu cabana mai degrabă, spuse şi Colquhoun.

— Şi, continuă Gustat, Maxim e unul dintre cei doi care pleacă cu avionul. Mai rămâne un loc.

— Da! strigă Maxim, agitându-şi pumnul. Avea să scape, până la urmă. Avea să reuşească! Va lăsa toate acestea în spate, într-o clipă, şi se va întoarce la Londra. Va fi doar un coşmar din care se va trezi în aşternuturi scumpe.

Colquhoun şi Tău se ridicară de pe scaune, strigând mânioşi către Gustat.

Maxim se opri din a-şi agita pumnul şi se retrase puţin, iar Gustat continuă peste protestele celor doi:

— Maxim e singurul dintre noi fără vreun fel de antrenament de luptă. Dacă rămâne, ne va slăbi securitatea. Fără supărare, Maxim.

— Nu, ai dreptate, spuse acesta, zâmbind larg. Sunt veriga slabă. Ar fi bine să plec şi să vă las pe voi…

Horia, care stătea lângă Maxim, se întinse şi-l lovi în piept cu podul palmei, oprindu-l în mijlocul propoziţiei. Durerea era cu atât mai intensă cu cât fusese neaşteptată.

— Nu fi mândru de slăbiciunea ta, mârâi Horia.

— Bine, bine, spuse Maxim, chinuindu-se să respire.

Român nenorocit. Dar avea să plece acasă, aşa că trebuia să reziste.

Acum toată lumea tăcea.

— Trageţi paiele, spuse Rath, din nou. Cel mai scurt pai pleacă cu avionul.

— N-ar trebui să fie cel mai lung? întrebă Marikova.

— Cel mai scurt, spuse Rath.

— Tăceţi odată şi trageţi, spuse Horia, spre uşurarea lui Maxim. Nu voia ca cineva să redeschidă problema plecării lui cu avionul.

Se strânseră în cerc şi, unul câte unul, traseră paiele. Al lui Horia era mai lung decât cel al Marikovei. Al lui Colquhoun era mai lung ca al lor, iar al lui Tău mai scurt decât oricare altul de până atunci. Ceea ce însemna că mai rămase doar Nikolai, care părea şovăitor.

— E în regulă, spuse Marikova. E în regulă dacă pleci. O meriţi.

Maxim îl văzu cum îi aruncă Marikovei o privire neajutorată.

Trase – iar paiul lui era mai lung decât cel al lui Tău. Umerii Marikovei se prăbuşiră în semn de dezamăgire şi Nikolai părea confuz, prins între fericire şi disperare.

Între timp, Tău sărea în toate părţile, agitându-se din tot corpul.

— Da, păpuşă! Da, păpuşă!

Marikova îl privi şi spuse:

— Da, dar ţine minte, dacă ţi se va întâmpla ceva, dragă, eu plec în locul tău.

Asta îl opri pe Tău, îngheţându-l şi oprindu-l în loc în mijlocul Unei sărituri, într-un fel pe care Maxim nu-l uită tot restul vieţii. Tău păru, pentru o secundă, că se va transforma într-un schelet ca cel al lui Benjamin Peake.

— Cel puţin suntem cu toţii în siguranţă în cabană.

30.

Cu o noapte înaintea debarcării pe insulă, un om pe nume Mongkut, membru nou al echipajului, se strecură lângă Sukhon când credea că femeia doarme. Se părea că nu era de acord cu decizia de a merge spre sud. Îi auzi paşii oprindu-se la uşă şi îi mirosi gura murdară după ce deschise lacătul cu un şperaclu şi intră.

Un glonţ în cap îi rezolvă ambele probleme: şi mirosul gurii, şi neîndemânarea. În dimineaţa următoare, Virote o ajută să arunce cadavrul peste bord în faţa întregului echipaj. Nu curăţă petele de sânge din cameră. Aveau să servească ca atenţionare, ca echipajului să-i fie frică de ea.

Stătu pe puntea superioară pentru tot restul zilei, privind

echipajul cu un AK-47 alături. Chiar şi Virote părea şovăitor şi nu vorbi cu ea. Era ceva feroce în ea, un fel de sete de sânge hrănită de straniul artefact. Bucata încinsă de metal pulsa de parcă ar fi fost vie, închisă acum într-un cartuş şi ţinută de Sukhon într-o pungă, la gât. Ştia că sentimentul era ridicol, dar cu toate acestea nu putea să-l alunge.

Sukhon dorea să se răzbune, indiferent dacă pe creatură sau pe Rath Preap. Cineva urma să plătească.

Se putea ca demonii să nu existe, dar fantomele da.

31.

Ceva mai târziu, Rath îşi puse nervii la încercare şi verifică monitoarele. Majoritatea erau întunecate acum, dar câteva încă funcţionau. Unul sau două dintre acestea prezentau scene de pe insulă, inclusiv valea cu schelete, dar majoritatea arătau ceva ciudat: prim-planuri cu interiorul complex şi străin al unei camere de control. Erau simboluri şi cuvinte într-o limbă pe care Rath n-o mai văzuse niciodată.

Dar nu îl nelinişti imaginea subită a bârlogului Predatorului, ci descoperirea că douăsprezece dintre monitoare arătau imagini din interiorul camerelor cabanei, cu toate că Rath nu pusese niciodată aparate de filmat înăuntru. Era singurul angajament faţă de intimitatea oaspeţilor pe care îl făcuse, de frică ca aceştia să nu descopere.

Acum privea cum Maxim şi Tău se plimbau prin cutiile lor scumpe, amândoi arătând ca nişte prizonieri cu toate că, în realitate, ambii aveau să plece şi să scape de acest coşmar. Privi către alt monitor şi-i văzu pe Nikolai şi Marikova în pat; Marikova îl presa pe marginea unui subiect până când Nikolai aruncă, epuizat, dar în glumă, cu perna în ea. Pe următorul monitor, Rath îl văzu pe Colquhoun îngenuncheat lângă pat, într-un gest tăcut de rugăciune. Gustat se învârtea prin cameră, luând o cutie neagră de sub pat şi punând-o la loc. Camera lui Rath. Goală.

Dintr-un motiv neştiut, această ultimă privelişte îl enervă pe Rath cel mai mult şi-l făcu să se simtă neadecvat şi manipulat.

Se simţea un miros rânced în camera secretă, din cauză că nu mai făcuse duş de două zile. Avea o frică patologică de a fi vulnerabil şi ideea de a păşi într-un duş îl speria. Buncărul-templu din nord-vest părea un refugiu din ce în ce mai

atrăgător.

Paşti fericite, îşi spuse Rath, în timp ce încă ceva din creierul lui se dezlipi şi începu să plutească liber.

32.

Lucrurile o să se simplifice, se gândea Gustat, stând în faţa micii cazemate a aerodromului ce servea ca turn de control. Albastrul cerului era atât de ascuţit încât îţi putea tăia ochii. Un miros de flori şi alte ierburi exotice compensa umiditatea din aer. Gustat se simţea ciudat de optimist, chiar fericit. Pe zi ce trece se apropia mai mult de lupta cu Predatorul – În condiţiile impuse de el, nu de creatură.

Rath spunea că avionul ateriza de obicei pe la ora două, dar cu toţii veniseră mai devreme, în special Tău şi Maxim, care păreau îngrijoraţi să nu piardă cursa. Ambii purtau un rucsac în spate – tot ce le dăduse Rath voie să ia cu ei – şi aveau o privire obosită şi alertă. Credeau oare că ceilalţi sunt în stare să-i omoare pentru locurile lor?

Cât despre Rath, Gustat trebuia să-l admire. Decoraţiunile de Paşte fuseseră bizare, chiar jalnice – semne ale unei căderi nervoase –, dar astăzi se ocupase de toate problemele ca un soldat, cu detaşare şi profesionalism. Prin intermediul lui Ary, îşi pusese soldaţii khmeri să împrejmuiască zona cu explozibili şi mine, asigurând perimetrul. Aeroportul îl lăsă în seama lui Narith. Locotenentul khmer – care avea obiceiul să-şi agite pumnul în aer şi să înjure nervos în cambodgiană la cel mai mic semn de provocare – adusese patru dintre tunurile cele mari şi le aranjase în spatele unor saci de nisip cu faţa spre aerodrom astfel încât să aibă un unghi de tragere de o sută optzeci de grade. Soldaţi cu AK-uri şi puşti cu lunetă erau puşi în poziţii de sprijin. Drumul care ducea la aerodrom fusese împânzit cu sârmă ghimpată, cu o ariegardă de vreo douăzeci de oameni împotriva atacurilor-surpriză.

Rath îl surprinsese în timp ce mergeau către aerodrom într-unul dintre cele patru jeepuri rămase, întrebându-l:

— Crezi că e destul?

— Da, Rath.

— Dar tot nu e destul.

Gustat zâmbise.

— Niciodată nu e destul.

Acesta era adevărul. Nimeni nu era invincibil, nici un plan nu era complet sigur. Toate aceste pregătiri, oricât de logice, alertau şi inamicul că ceva se întâmpla. Cealaltă opţiune – de a merge cu doar câţiva soldaţi – părea însă prostească. Gustat nu ştia ce părere avea despre situaţie. Dacă Predatorul apărea şi ei îl ucideau, era bine pentru grup, dar el avea un plan mult mai ambiţios. Era greşit să spere că Predatorul nu va apărea? Poate reuşea să termine treaba înainte să sosească ajutorul.

Jimmy Tău chiar adusese şampanie, iar acum toţi, cu excepţia lui Gustat şi a lui Rath, beau din pahare de plastic de pe o masă pliantă din faţa clădirii. În faţa lor erau două mitraliere de calibru mare operate de khmeri transpiraţi. Nu păreau să fi dormit. Erau atât de agitaţi încât mai devreme fuseseră gata să deschidă focul asupra unui papagal care trecuse pe lângă ei. După acest incident, Narith trecu în control mai des.

— Ne vom întoarce imediat cu ajutor, spuse Tău. De pe cea mai apropiată insulă. Vom aduce armata. Vom chema pe toată lumea. E un incident internaţional.

Rath, care privea pierdut către pistă, deveni deodată atent:

— Am mai discutat asta. Veţi contacta doar armata thailandeză – doar numele pe care vi le-am dat.

Tău ridică din umeri.

— Mă gândeam că va fi o ştire importantă.

Rath îi aruncă o privire criminală.

Gustat zâmbi. Dacă mai aveau să stea mult pe insulă, urma să se certe ca nişte cupluri căsătorite de un car de ani.

Mai deoparte, Marikova şi Nikolai îi distrau pe Colquhoun şi Horia cu poveşti despre KGB; se formau noi prietenii cu ajutorul băuturii şi al speranţei unei noi zile. Între timp, Maxim dispăruse în interiorul clădirii.

Gustat, privind către cer, credea că erau mult prea relaxaţi. Dacă avionul nu venea?

Sistemul de comunicaţii prinse viaţă subit şi începu să se audă o melodie – foarte puţin subtilă, cu un bas prea puternic, dar destul de plăcută. Toată lumea privi în sus, de parcă sunetul venea din cer.

— Ce dracu?! mârâi Gustat.

Acum putea recunoaşte vocea: Maxim. Formaţia lui.

Eu am fost omul cu blugii strimţi Eu am fost omul tuturor posibilităţilor Femeile mă iubeau, bărbaţii mă ponegreau Restul

prietenilor doar zâmbeau.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Maxim ieşi din clădire rânjind.

— Vă place?

— Închide-l, spuse Gustat. Dacă va auzi şi Predatorul?

Maxim râse.

— N-am dat volumul la maximum. Dacă aude asta, poate auzi tot ce facem.

Marikova se apropie, lăsându-l pentru un moment pe Nikolai (care nu părea nici mai bine, nici mai rău).

— Are dreptate, spuse. Nu contează. Şi sună bine.

Maxim zâmbi.

— Mulţumesc.

— E doar o problemă de context, continuă Marikova, adresându-i-se lui Gustat. Departe de această insulă, Maxim ar putea fi chiar mai valoros decât oricare dintre noi.

Se aplecă spre acesta, îşi puse mâna pe obrazul lui stâng şi-l sărută pe cel drept, apoi se depărtă uşor, în timp ce Maxim stătea pe loc, cu un aer care spunea că merită toată atenţia femeilor.

Marikova râse, încântată.

— Vedeţi? E obişnuit cu asta.

Gustat oftă. Cu toţii erau nebuni sau „stricaţi” în vreun fel. Chiar şi el. Era trecut de ora două şi încă nu se vedea nici un semn din partea avionului. Începu să-l doară stomacul din cauza stresului. Ştia că există o şansă să nu scape viu de pe insulă şi era pregătit pentru asta, dar asta nu însemna că dorea să-i vadă pe ceilalţi morţi.

Apoi, pe la două şi jumătate, pe cer apăru un grăunte şi, după modul în care i se întoarse stomacul pe dos şi după explozia de adrenalină pe care o simţi, putea foarte bine să fie o bucată dintr-un orgasm de aur masiv. Femeia perfectă. Lovitura perfectă. Momentul perfect.

Maxim răcni cum nu-i stătea în fire şi fugi înăuntru să dea muzica mai tare, în timp ce Tău şi Colquhoun se îmbrăţişară. Marikova şi Nikolai se apropiară, fără să pară entuziasmaţi, de parcă ar mai fi fost în astfel de situaţii de nenumărate ori. Horia, care nu făcuse decât să fumeze fără pauză lângă clădire, îşi stinse ţigara şi se apropie de Gustat. Nu se împăcaseră

neapărat, dar relaţiile dintre ei, după bătaie, fuseseră cordiale.

Eu am fost omul cu blugii strimţi Eu am fost omul tuturor posibilităţilor.

— În România, spuse Horia către Gustat, avem o vorbă: nu sărbători gâsca din ou.

Gustat zâmbi. Din experienţa şi privirea lui Horia, Gustat crezu că-şi vede propria viaţă, puţin. Ştia că greşeşte, dar cu toate acestea impresia persista.

Femeile mă iubeau, bărbaţii mă ponegreau Restul prietenilor doar zâmbeau.

Pata strălucitoare de pe cer se transformă într-un Cessna mic, alb, al cărui motor zumzăia monoton. Făcea, într-adevăr, mai mult zgomot decât muzica lui Maxim. Aproape că putea vedea pilotul; putea să pună mâna pe acea pată.

Toţi priveau cu o intensitate disciplinată, Rath plimbându-se în sus şi în jos în timp ce avionul dădea ture în jurul pistei pentru a se pregăti de aterizare dinspre vest. Gustat ştia că puteau apărea multe probleme, chiar în timpul unei aterizări de rutină – probleme fără legătură cu un extraterestru vorace de peste doi metri şi o sută optzeci de kilograme. Sentimentul de fericire de mai devreme îi dispăru. Fiecare muşchi din corpul îi era încordat; îşi strânse dinţii până când începură să-l doară. Toţi priveau absorbiţi, ţinându-şi respiraţia, cum micul Cessna se pregătea de aterizare, apoi eliberară un strigăt de bucurie când roţile atinseră pământul şi avionul începu să ruleze pe pistă.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Tău şi Maxim ciocniră paharele de plastic, împrăştiind şampanie peste tot.

— De parcă ar fi cei mai buni prieteni încă din liceu, mârâi Horia către Gustat.

— Dragoste secretă, îi răspunse Gustat pe acelaşi ton, făcându-l pe Horia să râdă.

Abia când avionul ajunse la capătul pistei şi începu să ruleze înspre ei, Gustat îl observă pe Rath şoptind frenetic către Ary şi Narith, care veniseră dinspre perimetrul de siguranţă.

Totul se petrecu foarte repede şi nu putură decât să stea şi să privească. Narith lătră nişte ordine către soldaţii lui şi aceştia îşi aţintiră armele cele mari către avion.

— Ce naiba faci, Rath? urlă Gustat către el. Ce s-a întâmplat?

Dar Rath îl ignoră şi pe pistă începu să se întâmple un lucru foarte ciudat. Avionul se opri din rulat. Roţile se învârteau, dar avionul nu se mai mişca… de parcă ceva îl ţinea în loc.

Gustat îşi puse binoclul la ochi. Văzu o strălucire, o licărire, senzaţia că ceva trece pe lângă avion. Un braţ apăru la vârful cozii. Avionul acceleră, dar pe aripa din spate se materializă Predatorul, dezechilibrându-l astfel încât aripa începu să zgârie pământul. Îl văzu şi pilotul, dar nu-i veni să creadă; gura îi rămase blocată într-un urlet mut. Maxim ţipă către pilot, iar Tău şi Colquhoun rămaseră pironiţi. Horia mârâia în română.

Rath îi spuse ceva lui Narith, iar acesta urlă un ordin. Mitraliera M-60 se pregăti de foc.

Gustat lăsă binoclul să-i cadă după gât şi spuse:

— Nu, aşteaptă. Nu poţi trage acum. O să distrugi avionul, o să omori pilotul.

Unei anumite părţi din el nu-i venea să creadă că zicea aşa ceva. Trage – foc la liber, omoară bestia.

Rath se încruntă, de parcă i-ar fi citit mintea.

— Mare păcat, dar creatura trebuie să moară.

Tău îl lovi pe Rath în piept şi-i strigă în faţă:

— Dar pilotul mai poate scăpa! Chiar dacă nu aterizează, ar putea aduce ajutor!

Rath privi către Gustat şi Tău, apoi la avion şi strigă alt ordin către Narith. Mitraliorii se relaxară, iar Narith aruncă nişte blesteme către vreo doi.

— De cum avem posibilitatea să tragem… spuse Rath.

Gustat încuviinţă. Tău începu să plângă, uşurat.

Avionul încerca să decoleze din nou, accelerând, în ciuda Predatorului de pe aripă care aluneca, dar încă mai avea o mână pe uşă. Pilotul trăgea de pe fereastră, dar fără nici un efect.

— La naiba. Calibru mic, spuse Gustat.

— Trebuie să deschidem focul, spuse Rath.

— Aşteaptă! ţipă Maxim. Trebuie să aştepţi! Aia e singura noastră speranţă.

Pilotul câştiga acum, văzu Gustat. Mai ales din cauza greutăţii Predatorului. Avea să reuşească; Predatorul aluneca din ce în ce mai în spate – până când, în ultimul moment, nu se mai putu ţine şi căzu.

Narith urlă ordinul şi tunurile cele mari începură să tragă,

distrugând terenul din jurul Predatorului; acesta se ridică, ţinând în mână ceva metalic. Gustat nu putu vedea ce anume.

Avionul se ridica din ce în ce mai sus, în uralele tuturor. Predatorul fu aruncat în iarbă de cel puţin o lovitură directă a oamenilor lui Narith.

Dar ce ţinea în mână Predatorul?

Avionul se tot ridica, mai sus, tot mai sus – apoi intră în picaj şi se auzi un zgomot ciudat, ca în cele din urmă să explodeze într-un milion de bucăţi, într-un fum roşu şi portocaliu şi negru, o roată picând din cer ca jucăria unui copil.

Explozia îi îngheţă pe toţi, chiar şi pe oamenii lui Rath, pentru un moment, iar când priviră înapoi pe pistă, Predatorul dispăruse. Rănit sau nevătămat, plecase. Scăpase. Şi avionul dispăruse. Tău şi Maxim stăteau pe pământ, încremeniţi. Marikova râdea ca o ţeavă spartă, cu mâinile în jurul unui Nikolai tăcut, iar Colquhoun înjura cerul de parcă îi era un vechi inamic.

Dar muzica lui Maxim continua să se audă în difuzoare.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Gustat nu ştia ce să le zică. Nu ştia dacă trebuia să zică ceva. Scopurile lui erau atât de diferite de ale lor. După ziua de astăzi, era posibil să nu-i mai revadă niciodată. De mult venise vremea să plece pe cont propriu.

— Ce ţinea în mână Predatorul? îl întrebă Horia pe Gustat.

— Nu mi-am putut da seama, răspunse Gustat aspru. Orice ar fi fost, creatura a rupt-o cu mâinile goale. Trebuie să fi fost o parte din armă sau din panourile de control de pe aripă.

— O să-l învăţ pe Maxim să folosească armele, spuse Rath şi plecă cu Ary alături. Narith îşi înjura echipa de tunari şi bătea din picior. Gustat nu mai văzuse niciodată pe cineva care chiar să dea din picioare. I se părea fascinant, într-un mod ciudat.

Horia plecă după Rath, lăsându-l pe Gustat singur, privind către cel mai albastru şi mai senin cer pe care-l văzuse vreodată. Era o zi minunată. Era în continuare o zi minunată.

33.

Predatorul aruncă bucata din cârma avionului într-un colţ şi se aşeză în scaunul uriaş făcut din os negru care domina puntea navetei sale spaţiale. Scaunul fusese cioplit din femurul uneia

dintre cele mai mari capturi ale sale, ucisă în luptă corp la corp printr-o lovitură mortală în cap într-un deşert, sub doi sori verzi. Predatorul gustase sute de feluri de atmosferă şi sute de tipuri de sânge. Întâlnise atâţia adversari încât nici nu-şi mai aducea aminte de toţi; trebuia să-i afişeze pe ecranul căştii sau să se uite la cicatricele de pe corp. O mie de lumi onoraseră Vânătoarea şi mai urmau încă o mie.

În faţa scaunului, o serie de monitoare prezentau imagini de la camerele de supraveghere ale lui Rath, împreună cu imagini în infraroşu de la spionii Predatorului – toate acestea erau trimise pe nava-mamă, apoi pe planeta natală şi mai departe, pe alte sute de nave-mamă şi navete. Câteva monitoare erau dedicate semnalelor primite de la alte vânători. O femelă Predator tânără urmărea o imensă şopârlă mov cu trei capete sub un cer galben. Câţiva masculi bătrâni împuşcau un grup de umanoizi al căror ADN ar fi dezvăluit că planeta lor mult mai bătrână prezenta o serie de similitudini ciudate cu Pământul. Pe altă lume, un grup de Predatori săreau cu cuţitele pe o masă gelatinoasă cu mii de tentacule din interiorul unei carapace rigide verzi de pe marginea unei stânci albe. „Solul” era asemenea unui burete, viu, înţesat cu artere. „Masa” nu era decât versiunea juvenilă a mamei mari cât un continent care dormea dedesubt.

La marginea scaunului se afla o cutie neagră. Panourile din dreapta arătau un roşu-închis. Nava-mamă captase semnalul de pe insulă folosindu-şi tehnologia furată de la alte specii, în timp ce trecea prin sistem pe lângă o planetă gazoasă cu inele. Fusese trimisă o navetă deoarece semnalul sugera o vânătoare excelentă. Semnalul era de obicei strigătul de ajutor al unor indivizi dintr-o rasă de fiinţe ce luau forma unor imense nave spaţiale, cu corpuri înalte cât o clădire cu zece etaje.

Deja devenise clar că semnalul din cabană provenea dintr-un obiect creat de unul dintre umanoizii de pe insulă. Acest lucru îl încurcase pe Predator, dar numai într-un fel abstract. Era complet irelevant din orice raţiune practică. În orice vânătoare ar fi preferat să ucidă prada cea mai slabă prima, iar lipsurile în mărime ale umanoizilor erau compensate prin număr şi agresivitate. Dezamăgirea nu era un sentiment cunoscut Predatorului, dar cu toate acestea simţea un anume regret pentru luptele care ar fi putut avea loc – dublul duel dintre o

navă-mamă şi un animal-navă, dintre un singur Predator şi un imens tub serat, asemănător unui vierme, care bloca cerul. Ochiul albastru imens care pulsa atât de suculent. Acea periculoasă căţărare.

Predatorul închise ochii după o vreme. Senzorii şerpuitori din jurul capului, care îi dădeau echilibrul şi reflexele acelea incredibile, fluturară puţin, apoi se opriră. În curând, nava-mamă avea să se poziţioneze deasupra planetei pentru a privi, dar era o vreme pentru vânătoare şi o vreme pentru odihnă.

După câteva minute, imensa creatură adormi, iar puntea începu să se cutremure din cauza sforăitului.

Fiecare pentru sine.

34.

Avionul picase din cer ca o stea, de parcă ar fi fost ars chiar de aerul din jur. Din larg, echipajul şi căpitanul navei Shady Lady priviseră prăbuşirea, brusca nimicire în mare, modul în care căzuse cu toate că, la un moment dat, păruse să scape.

O briză din vest îi suflă părul în ochi lui Sukhon. Ştia că, în curând, acea adiere se va înteţi şi se va transforma în muson.

Virote, care stătea lângă ea, lăsă jos binoclul.

— Acela a fost avionul lor de reaprovizionare.

— Zbura de parcă pilotul ar fi fugit de ceva.

— Probleme mecanice? sugeră Virote.

— Nu, spuse ea. E aici. Nu realizase că asta credea decât după ce rostise cuvintele.

— Şi e un lucru bun? întrebă Virote.

Îl ignoră.

Nu fusese cea mai uşoară călătorie – durase cu o zi mai mult decât se aştepta, pe mări nesigure. Se apropiau de insulă dintr-un cap compas diferit decât alte dăţi, aşa că trebuiau să se bizuie pe hărţi neadecvate. Uneori dădeau peste bancuri de nisip, ridicături ascunse pe fundul mării. O dată fuseseră nevoiţi să se îndepărteze mai mult spre vest deoarece nu reuşiseră să identifice nişte pete pe radar. Puteau să fie balene, dar şi alte nave, aşa că nu puteau risca.

Întreaga călătorie, Suchin fusese la fel de aproape de ea cum era acum Virote. Puteau trece ani înainte ca Sukhon să o uite, înainte să dorească să o uite. Noaptea, încă în stare de veghe,

între somn şi trezie, lui Sukhon i se părea că o vede pe sora ei privind-o prin hubloul de la babord.

În ultima zi, distanţa dintre retorica ei către echipaj – prin care le păstra moralul ridicat cu şi mai multe poveşti exagerate despre bogăţiile lui Rath Preap şi slăbiciunea defensivei lui – şi propriile speranţe şi frici deveni mai mare. Se simţea de parcă se afla la marginea unei prăpăstii, iar echipajul ei de cealaltă parte. Virote stătea undeva la mijloc, deasupra hăului.

Putea simţi privirea lui Virote asupra ei tot timpul. Se strecurase o oarecare sfială în cuvintele şi acţiunile ei. Aştepta el oare un semn de slăbiciune? Un semn că de fapt ea căuta răzbunare şi nu bogăţie? Sau era doar îngrijorat?

— Ce facem acum? întrebă Virote, trezind-o din visare.

— Aşteptăm asfinţitul, tragem nava mai aproape, apoi debarcăm cu două dintre bărcile rapide şi douăzeci şi cinci de oameni. Nu vreau ca Shady Lady să păţească la fel ca avionul.

Virote încuviinţă.

— Recunoaştere. Pe ascuns. Putem oricând să ne retragem dacă e cazul. O să aleg cine vine şi cine rămâne. Doar cei mai loiali vor veni cu noi.

Sukhon ridică sprâncenele.

— Aşa că ceilalţi să ia nava şi să ne lase aici imediat ce plecăm? Nu. Îi vom lua pe cei mai nemulţumiţi cu noi. Poate se vor mai relaxa dacă pleacă de pe navă. Şi dacă vieţile le vor fi în pericol vor lupta la fel de bine ca oricare alţii.

— Atunci eu vin cu tine, spuse Virote, încrucişându-şi braţele şi aruncându-i o privire care putea topi metalul.

Sukhon râse.

— Da, să trăiţi.

Zâmbetul larg al lui Virote şi ochii lui albaştri o făcură să-şi aducă aminte de vremuri mai bune.

— La adăpostul nopţii. Fără lumini. Pregătiţi pentru focul inamic, spuse el.

Noapte, cu o semilună ascunsă de nori subţiri. Cele două nave rapide, pline cu oameni şi provizii, se îndreptau către întunericul adânc al insulei, pe fondul umbrelor verzi ale mării. Vântul bătea cu putere şi o lovea peste faţă pe Sukhon, apa sărată sărea din toate părţile. Erau cu toţii înarmaţi până în dinţi. Cu toate că luase cu el un AK-47, lui Virote îi plăcea să-şi folosească mâinile cât de mult putea, dar în caz că nu putea îşi adusese şi o

macetă pe care o ducea într-o teacă de pe spate.

Se deplasau în viteză, vulnerabili la atacuri până ce aveau să ajungă pe plajă. Aduseseră nava înspre nord-vestul insulei, departe de cabana lui Rath Preap. Virote o convinsese că acest lucru avea să le dea avantajul elementului-surpriză, mai ales că nava putea să vină să-i ia de oriunde de pe ţărm dacă lansau o rachetă de avertizare. Cu toate acestea, pentru moment, Sukhon ceruse întreruperea comunicaţiilor radio, mai ales de când o serie de interferenţe ciudate făceau nesigur acest tip de comunicare. Nu aveau de gând să îl avertizeze pe inamic de prezenţa lor, decât în cazul unei urgenţe extreme.

În linişte – În mai multă linişte decât Sukhon credea că este posibil – ajunseră în apele mici de la mal şi trebuiră să închidă motorul şi să folosească vâslele. Crabii de pe mal se scufundară în văgăunile lor. Nisipul scârţâia sub bărcile lor şi echipajul sări între talazuri.

Se apucară să tragă bărcile în grabă către adăpostul oferit de palmieri când inima lui Sukon tresări.

Cineva o privea de undeva de pe plajă. Se întoarse către stânga şi văzu silueta, întunecată şi cocoşată, de parcă folosea un baston.

— Virote, şopti ea, uită-te la tribord.

Virote văzu imediat şi puse mâna pe o mitralieră din barcă, urlând un ordin către alţi doi pentru a-l urma.

— Pe burtă! ordonă Virote către siluetă în thailandeză, cambodgiană, engleză, franceză. Nici un răspuns. Nu îndrăzneau să rişte cu mai mult decât o luminiţă, dar Sukhon putea să vadă că silueta îi ignora. Poate era doar o bucată de lemn, adusă de valuri. Începu să se simtă ridicol, ruşinată, dar apoi Virote se apropie destul de mult pentru a vedea mai bine şi eliberă o înjurătură lungă în thailandeză.

— Ce este?

Sukhon şi ceilalţi doi se apropiară.

Virote lumină silueta cu o lanternă mică şi Sukhon făcu un pas înapoi. Metalul pulsa atât de tare în punga din jurul gâtului încât credea că o va arde prin piele.

Erau rămăşiţele unui om, cu şira spinării încolăcită în jurul corpului şi capul aşezat în cavitatea abdominală, aplecat spre dreapta de parcă se sprijinea într-un baston deoarece oasele mâinii şi ale piciorului fuseseră lipite unele de altele pentru a-l

ţine în poziţie.

Rămăşiţele unei uniforme încă se mai vedeau pe el. Arma îi fusese strâmbată şi înfiptă în nisip, lângă el.

— Ştie că suntem aici? întrebă sumbră Sukhon. A aflat deja? în acel moment, stelele de deasupra dispărură şi ceva masiv şi întunecat umplu cerul.

35.

Copil fiind, în România, Horia Ursu trăise la o fermă izolată din munţii de lângă Braşov, înainte de a fugi de acasă cu un circ ambulant care se oprise lângă casa sa. O vreme îşi câştigase pâinea îndoind bare, mâncând viermi şi făcând alte lucruri de genul ăsta până când fizicul îi oferise şansa de a intra în wrestling, într-un alt circ, iar apoi oportunităţi mult mai bune, toate ducând, cu toate că nu o ştia, către o viaţă în crima organizată. Cea mai mare parte a divertismentului din România era controlată de mafia locală. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai bogat, începuse să bage sume de bani în activităţile mafiei. Nu era doar natural, ci lumea chiar se aştepta la asta. Astfel încât Horia urmase banii mafiei la fel de natural cum un om urmează un bloc de ciment legat de piciorul său într-un râu – o altă expresie românească pe care Horia o folosise des de-a lungul vieţii sale în crima organizată, pe care o începuse după ce durerile de spate îi opriseră cariera de luptător.

Din cauza relaţiilor sale din mafie, Horia văzuse şi auzise multe lucruri ciudate şi îngrozitoare, dar adevărul era că cele mai îngrozitoare lucruri erau tot acolo, la fermă, şi purta această povară neîncetat.

Într-o primăvară, vărul său, Bogdan Hrib, se decise să-l ia la o partidă de vânătoare. Bogdan, care mirosea a parfum ieftin şi-şi pensa sprâncenele, avea obiceiul să promită lucruri fără să se ţină de cuvânt, dar într-o zi apăru la fermă cu o pereche de puşti noi-nouţe, şase cutii de cartuşe şi şapte poveşti din cele trei săptămâni glorioase petrecute în Bucureşti cu jocuri de noroc ilegale şi fete cu puţin peste vârsta majoratului. Acestea se întâmplaseră în vremea dictatorului C... un nume niciodată rostit cu voce tare, iar oamenii erau mai în siguranţă la ţară, cu toate că se spunea că nebunul avea spioni peste tot.

Aşa că Horia, care avea treisprezece ani la acea vreme, plecase la vânătoare cu vărul său pe drumurile izolate din

munţii de lângă fermă. Bogdan vorbea vrute şi nevrute despre partide mai vechi de vânătoare, marea sa baftă la jocurile de noroc, cum avea să părăsească într-o zi România şi să devină un mare întreprinzător în Vest, departe de nebun. Şi adevărul era că Horia, deştept şi înfometat după cultură, sau poate doar după informaţii despre lumea din exterior, înghiţea totul de parcă ar fi fost „adevărul gol-goluţ”, după cum zicea Bogdan. De fapt, lui Horia nu-i păsa dacă nu aveau să tragă un singur foc în acea zi.

Asta până când dădură peste un urs, tizul lui Horia. Era un urs românesc feroce – mare şi imprevizibil şi fără doar şi poate circumspect, locuind într-o zonă unde poluanţii industriali ajungeau în apă dinspre nord, făcându-i pe prădători mai violenţi, chiar nebuni.

Întâlniră ursul aşa cum ai întâlni un străin când treci după un colţ într-un oraş mare: brusc, pe o pantă abruptă, la o cotitură, se treziră faţă în faţă cu ursul şi vice-versa.

— La naiba! ţipă Bogdan, care se scăpă în pantaloni şi ridică arma în acelaşi moment – apoi îngheţă ca o statuie.

Timp de patru secunde – o eternitate în acea situaţie – Bogdan ezită să apese trăgaciul.

Ursul mârâi, se ridică pe labele din spate, mârâi din nou şi se întinse spre Bogdan, retezându-i capul şi răsturnându-l peste Horia, care avu totuşi prezenţa de spirit să nu dea drumul armei când căzu.

În faţa lui Horia: Bogdan, decapitat, căzând în genunchi cu sângele ţâşnind din gât ca un vulcan uman. Capul i se rostogolea deja în râpă.

Ursul continuă să mârâie, scoase un pufăit şi privi direct spre Horia, apoi se aruncă pe toate patru labele. Horia era înspăimântat, plângea, dar încă avea degetul pe trăgaciul puştii, pregătit să tragă dacă bestia se mai apropia.

Dar nu o făcu. În schimb, dispăru în josul potecii cu un alt pufăit, un fornăit şi cu un hârâit cronic, dobândit probabil din cauza ingerării metalelor grele otrăvitoare.

Firicele de praf pluteau în aer, vizibile din cauza soarelui ce bătea Printre copaci. Câteva insecte leneşe zburau ca nişte zâne înaripate Prin lumina aurie. Păsările cântau în copaci. Cadavrul fără cap al vărului său atotştiutor era prăbuşit lângă el, ca un credincios în timpul rugăciunii.

Horia stătu acolo timp îndelungat, până când fu trezit din

transă de sunetul propriei respiraţii. Dădu drumul puştii şi alergă cei cinci kilometri până la fermă.

Nu era de mirare, se gândise el mai târziu, că începuse să bea serios anul următor şi dorise să plece de la fermă cu orice preţ. Dar învăţase ceva din acea experienţă, ceva important. În primul rând, că poţi avea toate instrumentele potrivite, dar dacă nu le foloseşti la momentul potrivit, nu contează, ar putea foarte bine să fie şi instrumentele nepotrivite. În al doilea rând, sunt momente când nu trebuie să foloseşti toată puterea aflată la dispoziţie şi că, pentru el, răzbunarea nu avea să fie niciodată un motiv pentru a ucide.

Horia se gândea la asta când, înarmat până în dinţi, ieşi din cabană împreună cu Tău şi Colquhoun. Era dimineaţa de după explozia avionului, care luase cu ea şi speranţele lor. Cu toate că ceilalţi se simţeau pierduţi, Tău şi Colquhoun îl convinseseră pe Horia să îşi ignore judecata şi să se alăture unui plan care, din mai multe motive, îl făcea să îşi deruleze în minte evenimentele care duseseră la moartea vărului său.

Tău îi explicase ideea în mai multe conversaţii pe jumătate şoptite, departe de ceilalţi.

Puse cap la cap, conversaţiile sunau cam aşa, în capul lui Horia:

— Uite cum stă treaba, va încerca să ne omoare unul câte unul, oriunde am fi, corect? Dar trebuie să aibă şi o bază, o navă, ceva, da? Şi ştim, din ce ne-a zis Rath, că e undeva în mlaştină. Nu e foarte mult teren solid acolo. Putem afla locaţia exactă cu puţină imaginaţie şi o hartă. Sunt două motive pentru care ar trebui s-o găsim: în primul rând, face Predatorul mai vulnerabil. Ştie unde suntem noi, dar noi nu ştim unde e el. În al doilea rând, dacă reuşim să intrăm când nu e acolo şi reuşim să furăm ceva din armamentul ăla, vom avea şanse mai mari de supravieţuire, iar dacă reuşim şi să plecăm de aia, vom deveni şi mai bogaţi vânzând toate chestiile astea guvernului care dă mai mult.

În timp ce Tău încerca să-l ademenească, Horia îi observase ochiul care se zbătea, semn al unei căderi psihice sau al unui atac cerebral iminent, şi remarcă felul în care Tău începu să vorbească mai repede, de parcă ar fi încercat să se convingă singur. Una peste alta, Jimmy Tău de după explozia avionului părea un om disperat, agăţându-se de sănătatea mintală cu un

singur fir, subţire ca un fir de păr de pe fundul unei furnici.

pe de altă parte, Colquhoun, cu frica drept cel mai bun prieten care nu avea să-l părăsească niciodată, luase un aer de calm nefiresc, aproape ca o acceptare a morţii, lucru pe care Horia îl putea respecta pentru că măcar îi ţinea nervii în frâu. Colquhoun îl convinsese pe Horia în cele din urmă, după ce Rath îşi găsise trei soldaţi morţi practic în pragul cabanei. Îi spusese atunci:

— Horia, vezi? Nu contează unde suntem. Creatura aia o să ne găsească. Aşa că fie mori aici, fie acolo, luptându-te, încercând măcar...

Horia nu voia să moară ca vărul său Bogdan. Nu voia să moară deloc, de fapt, dar în orice caz... nu aşa.

— Da, bine, spusese în cele din urmă şi, în ciuda obiecţiilor lui Rath, luaseră lansatoare de grenade, arme de asalt, grenade, muniţie, raţii de apă şi mâncare şi plecaseră în lume, făcând ceva, mergând pe o cărare din zona rurală a României, cu munţi în ambele părţi, pregătiţi să ia cotitura, pregătiţi să înfrunte ursul...

36.

Ecranele arătau faţa lui Rath. Îi arătau faţa lui. Stând în faţa monitoarelor, privind imaginile pe care creatura i le transmitea din interiorul navei sale spaţiale – Rath trebuise în cele din urmă să admită că era o navă spaţială; oricine văzuse o versiune thailandeză prost dublată a serialului Star Trek putea observa acest lucru – Îşi vedea propria faţă. Acea imagine îl înfurie, văzând nu numai că acea creatură se infiltrase în camera lui secretă, ci şi modul în care stresul şi incapacitatea de a mânca îi lăsaseră scobituri în faţă şi îi făcuseră pungi sub ochi. Tremurul buzei. Palpitaţia insesizabilă a braţului stâng. Mirosul din acea cameră era putred, realiză deodată, îmbâcsit de sudoare, cafea şi acum o nouă frică, de parcă faptul că se văzuse în acel ecran îi deblocase toate simţurile. Cum ajunsese în asemenea hal? Era de parcă vechea lui viaţă din jungla cambodgiană se reîntorsese sub o nouă formă, cerându-l înapoi.

Pentru că demonul îl avea sub puterea lui. Îl prinsese într-o cutie de pe nava lui. Nu exista nici un viitor pentru el la cabană. Putea vedea doar o singură cale de a scăpa, de a supravieţui şi aceasta era de a lăsa tot confortul oferit de cabană şi de a se

reîntoarce la lucrurile de bază. Deja trei sau patru soldaţi dezertaseră; trebuia să pară puternic. Era momentul să se mute în buncărul-templu.

Maxim îl prinse pe Rath când ieşea pe uşă cu o ultimă cutie de provizii, acompaniat de Ary şi doi soldaţi. Cabana era goală acum, cu excepţia lui Maxim. Nimeni nu ştia unde dispăruse Gustat. Horia, Tău şi Colquhoun plecaseră în zori, iar Marikova şi Nikolai dispăruseră prin împrejurimi curând după aceea. Afară, soldaţii care încă nu erau la buncărul-templu îl aşteptau. Ultimele jeepuri aveau să plece cu Rath şi cu proviziile, iar restul soldaţilor trebuiau să meargă pe jos. Buncărul era mai departe de mlaştină şi de nava spaţială decât cabana. Odată ajuns acolo, se putea baricada, sperând că va ademeni creatura înăuntru, pe teritoriul său, cu regulile sale.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de ultimul său oaspete.

— Unde e toată lumea? întrebă Maxim. Vocea lui avea un mic ecou. Camera comună era goală – oamenii lui Rath o curăţaseră de orice obiect care ar fi putut fi folosit în buncărul-templu. Arăta mai mult ca platoul de filmare al unui serial de comedie anulat decât ca o cabană turistică.

Fiecare pentru el, îşi zise Rath, dar nu rosti decât:

— Au plecat cu toţii.

Nu avea să uite niciodată reacţia lui Maxim la petrecerea de Paşti, dar impulsul de a-l ucide pe muzician scăzuse în intensitate în faţa altor probleme mai importante.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Maxim, îndreptându-se către bucătărie. Avea ochii injectaţi, cu cearcăne, iar halatul de baie îi era desfăcut, dezvăluind un piept firav, boxeri cu steagul galez şi două picioare subţiri.

Rath împinse cutia cu provizii în braţele lui Ary şi spuse în cambodgiană:

— Du-te cu ceilalţi. Vin şi eu imediat ce termin cu prostul ăsta.

Ary încuviinţă şi ieşi cu ceilalţi soldaţi.

Rath se întoarse către Maxim şi spuse:

— Au plecat… la o plimbare…

— Deci se vor întoarce curând?

— Sigur. De ce nu. Acum, scuză-mă, trebuie şi eu să… ies la o plimbare.

Rath nu avea nevoie de Maxim în buncăr.

— O excursie? se binedispuse Maxim, interesat deodată.

— Nu chiar.

Maxim se încruntă.

— E cineva aici care să servească dejunul? Nu văd pe nimeni.

Rath oftă. Omul ăsta nu vedea ce era chiar sub nasul lui? Nu, probabil că nu.

— În această dimineaţă toţi invitaţii pot să-şi facă dejunul singuri – privilegii speciale, spuse Rath. Trebuie să plec acum.

Privi o ultimă dată cabana goală. Simţea un nod în gât, la care nu se aşteptase. Visele lui se duceau „pe apa Sâmbetei”, o expresie pe care Benjamin Peake o îndrăgise. Ştia că şansele lui de a reporni afacerea erau şi mai mici decât şansele de a supravieţui.

— Bine, spuse Maxim, dând din mână în semn de concediere. O să aştept aici până se întoarce toată lumea. O să-mi fac singur dejunul. Fie.

Rath se gândi, în timp ce ieşea din cabană, că era posibil ca Maxim să fie drogat.

Apoi plecară într-o asemenea grabă încât Rath nu văzu decât o licărire, o reflexie slabă a ceea ce ar fi putut fi camuflajul creaturii stând lângă copaci în timp ce jeepurile lui treceau. Nu o consideră decât o rază de soare printre frunze. Nu se gândi şi nu realiză ce văzuse decât când ajunseră la buncărul-templu.

Apoi, automat, în ciuda comportamentului său obişnuit, Rath oferi o rugăciune pentru Maxim Barnes, sperând că muzicianul chiar luase droguri – unele puternice.

37.

Marikova îi privise pe Horia, Tău şi Colquhoun plecând din cabană în zori cu un sentiment de regret. Încercaseră s-o convingă să li se alăture, dar ea refuzase, din mai multe motive. În primul rând, credea că misiunea ei putea intra în conflict cu a lor. În al doilea rând, infecţia lui Nikolai se agravase şi bărbatul începuse să dea semne de dezorientare şi depresie. Nu voia să-l lase singur, şi nu era tocmai pregătit pentru activităţi de teren.

În acelaşi timp, Marikova îi luase pe cei trei soldaţi morţi drept un avertisment dur, mai ales combinat cu faptul că văzuse Predatorul distrugând bărcile mai devreme. Cabana nu oferea siguranţă, în orice caz, nu oferea mai multă siguranţă decât oricare alt loc. (Gustat trebuia să fi fost primul care realizase

asta, cu toate că dispariţia lui încă o mai mira. Unde plecase? Ce punea la cale? Ştiuse cumva motivul exact pentru care ea era atât de interesată de el?)

Aşa că se mută în copacii din apropiere, împreună cu Nikolai. Alese unul dintre cei mai înalţi şi mai întortocheaţi smochini, aşezat undeva în spatele parcării cabanei, şi se refugie în vârf, pe o cracă unde puteau sta în siguranţă şi cât de cât confortabil. Din fericire, Marikova reuşise să reutilizeze ceva din materialul soldaţilor pe care îl luase cu ea, iar Nikolai îşi păstrase destulă energie pentru a se căţăra, cu puţin ajutor. Apoi adusese provizii, trusa lor de prim-ajutor, net superioară celor pe care le avea Rath, şi cât armament şi muniţie reuşise să care cu ea.

Acum Nikolai stătea într-un sac militar rusesc ca într-un cocon, ancorat la şaizeci de metri înălţime, iar ea găsise o poziţie de pândă la vreo cincisprezece metri sub el. De acolo putea vedea acoperişul cabanei, zona din faţa ei la stânga, iar spatele la dreapta. Ar fi fost greu ca cineva să intre sau să iasă fără vestea ei.

După ceva vreme, îi văzu pe Ary şi Rath plecând într-un jeep, cu nişte soldaţi în urmă, pe jos, cărând apă, mâncare, armament, iar unii dintre ei chiar împingând un tun antiaerian. Uitându-se prin luneta puştii, se gândi să apese trăgaciul şi să omoare câţiva dintre ei. În haosul ce urma, cine ştia dacă soldaţii aveau să fie inamici sau aliaţi? Rezistă impulsului de a împuşca pe ultimul înainte ca acesta să dispară din raza ei vizuală, dar numai pentru că nu dorea să-şi divulge poziţia faţă de un posibil observator ascuns.

La puţin timp după aceea, o licărire imensă se desprinse de fundalul junglei din faţa copacului Marikovei – făcându-i inima să bată mai repede decât ar fi crezut posibil, atât de aproape fusese – şi se îndreptă spre faţa cabanei, dispărând prin uşa din care, datorită poziţiei, abia putea vedea o fâşie.

Marikova bănuise că Predatorul s-ar putea duce la cabană, dar nu atât de repede. Se gândi la Nikolai, care dormea spasmodic deasupra ei, sperând ca medicamentele să-l ţină tăcut până la plecarea Predatorului.

Pentru că acum avea o mică surpriză pregătită pentru creatură. Ceva care să-i dea de înţeles că şi ea putea fi pradă.

Maxim nici nu remarcase plecarea lui Rath. Era prea ocupat cu propriul proiect. Era obişnuit să fie suspicios – avusese parte de destui impresari şi manageri corupţi de-a lungul vremii pentru a şti că uneori oamenii nu zic decât jumătate de adevăr. Cu Gustat plecat, şi, din câte ştia; doar Rath în cabană; se gândi să vadă ce avea Gustat de ascuns. Fusese destul de uşor să pună mâna pe cheia lui Rath cu o seară înainte – măcar ceva bun ieşise din viaţa de hoţ mărunt pe care o dusese pe străzile Londrei înainte de a deveni un muzician de succes.

Aruncă o ultimă privire în jur şi deschise uşa de la camera lui Gustat. Începu să râdă. Gustat era cu siguranţă de modă veche – obsedat de curăţenie; ca un puşcaş marin care îşi făcea patul perfect şi ţinea toate hainele împăturite frumos pe dulapuri. Totul cu un minimum de dezordine şi agitaţie. Camera lui Maxim era; prin comparaţie; o harababură totală. Nu reuşise să doarmă de când avusese loc prima crimă şi se masturbase obsesiv; astfel încât podeaua era plină de şosete murdare. Ca să nu mai spunem despre cocaina pe care o adusese cu el.

Dar nu şi John Gustat. Moartea familiei lui era o tragedie; dar Maxim nu ştia dacă ar fi făcut ca Gustat să pornească în căutarea creaturii. Maxim analizase puţin situaţia; când nu-i; era prea frică să gândească; şi ajunsese la concluzia că dacă cineva i-ar fi omorât-o pe Alicia; ar fi considerat evenimentul o acţiune divină sau a Naturii. Poţi la fel de bine să te răzbuni împotriva unei tornade sau a unui incendiu. Alicia tot apăruse şi dispăruse din gândurile lui Maxim în ultimele câteva zile. Uneori părea că e aproape şi simţea o nevoie intensă pentru ea. Alteori; părea ireală; o parte a unei vieţi anterioare a altcuiva.

Maxim începu să caute atent prin sertarele şi bagajele lui Gustat. Găsi lucrurile obişnuite; cu toate că erau mult mai multe arme decât cară după el un călător normal: cuţite; puşti şi chiar nişte piese care păreau că pot fi asamblate într-o mitralieră. Dar nu avea acte; nimic care să mai lumineze puţin misterul „Predatorului”. Totuşi ceva trebuia să ascundă; aşa că Maxim continuă să caute; cu toate că îl izbi o amintire tulburătoare; a momentului în care managerul lui ascunsese banii de la un concert – o mie de lire în bancnote de zece – În chiloţi; „pentru a impresiona doamnele”; pretinsese el.

Nimic. Maxim oftă. John Gustat; eşti un nenorocit inteligent.

Privi din nou patul. Curat şi întins; dar chiar şi cu cadrul foarte coborât; tot era ceva loc sub el.

— N-are cum; spuse el cu voce tare; zâmbind. N-are cum.

Ba da; gândi. A ascuns totul sub pat; ca un idiot.

Se auzi un zgomot în prag – un scârţâit al lemnului. Inima i se ridică în gât. Preţ de o secundă; fu înapoi în apartamentul său luxos din Londra; iar soţia lui fu cât pe ce să-l găsească în pat cu Alicia.

— Cine-i acolo? întrebă; fără să aştepte un răspuns. Nici nu veni. Sunetul nu se repetă; iar Maxim se relaxă.

Era timpul să verifice sub pat.

Se lăsă în genunchi şi se aplecă de parcă s-ar fi rugat către Mecca; sau ceva de genul ăsta. Lumina de la fereastra baricadată nu bătea prea mult sub pat; dar i se păru că vede o altă lumină venind de dedesubt – apoi un clipit brusc roşu care dispăru şi nu se mai repetă. Un ochi? Un buton? Un… Imaginaţia îl părăsi. Şi asta deoarece nu arăta decât ca o cutie de amplificator.

Adunându-şi curajul; Maxim se lăsă pe burtă şi întinse mâna stângă; luptându-se cu îngustimea spaţiului; iar apoi simţi o durere bruscă în umăr din cauza întinderii. Sub pat mirosea a dezinfectant pentru bucătărie; a brânză veche şi a bomboane mentolate.

Prima încercare se soldă cu un eşec; unghiile lui abia atingeau marginea obiectului cald; din metal. Nu era ceva viu; ci un soi de maşinărie. O a doua tentativă; forţându-şi braţul; şi aproape reuşi; atingând o scobitură de pe suprafaţa obiectului; şi deodată totul prinse culoare; iar el se simţi ca astronautul din scenele finale ale Odiseei Spaţiale 2001; văzând întregul spectru de albastru; verde; roşu şi galben.

Drace; pornise un întreg foc de artificii. În cele din urmă; se opri; iar panourile care fuseseră iniţial roşii deveniră verde-întunecat. Maxim habar nu avea ce făcuse; dar cel puţin putea vedea sub pat acum; putea vedea că obiectul este destul de mic pentru a fi tras; dacă reuşea să ajungă cu mâna la el… moment în care se încruntă; cu braţul întins la maximum şi capul pe jumătate sub pat; deoarece obiectul începu să se îndepărteze de el. Ce naiba?!

Îi trebui o secundă ca să priceapă că ceva îl trăgea de glezne de sub pat şi; din strânsoarea de oţel şi scrâşnetul pielii dure;

aproape reptiliene; pe ciorapii lui; să înţeleagă că nu era uman. Încercă să ţipe; dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

39.

Horia căra după el un lansator de grenade M-203; gândindu-se numai la staţiunea de pe Dunăre; de lângă Marea Neagră; pe care o vizitase de vreo şase ori de când devenise faimos; amintindu-şi cum era să privească apusul de pe un şezlong; de sub o umbrelă imensă; să mănânce scoici şi să bea bere bună.

Căutatul prin junglă după o navă extraterestră nu se potrivea cu visurile sale. Nici pe departe; iar pe măsură ce înaintau – pe poteci; prin ape adânci până la genunchi; mereu vigilenţi; ferindu-se de Pol Pot şi de Predator în aceeaşi măsură – şi transpiraţia de pe vesta de camuflaj se întindea de la subsuori şi de pe spate până în dreptul abdomenului; Horia simţea un şi mai puternic sentiment de nelinişte.

Era pe de-o parte din cauza mlaştinii urât mirositoare şi întunecate; cu zone împânzite de copaci întortocheaţi şi alte locuri prin care soarele trecea şi se reflecta în apele întunecoase. Dar o anumită parte a ei era de o linişte pe care o găsea prevestitoare de rău. Cu cât se afundaseră mai mult; cu atât devenise mai linişte; până când nu se mai auzea nici o pasăre şi nici şerpii nu se mai vedeau. Nici nu se compara cu excursia pe care o făcuse în josul Dunării; unde fluviul şi mlaştina erau pline de mişcare; de culoare; lumină şi sunet.

Nu; aici părea că mlaştina îşi ţine răsuflarea; aşteptând ceva. Cum ar fi moartea lor. Ura faptul că acest lucru îl deranja atât de mult; dar; pe de altă parte; era o veche zicală românească: „Inima Unui om înjunghiat bate repede sau nu bate deloc”.

Cu atât mai rău cu cât Lovitul şi Păcălitul; cum îi numea acum pe Tău şi Colquhoun; insistau să vorbească şi când nu era necesar.

Vorbeau în şoapte care se propagau cu mai multă putere decât dacă ar fi vorbit normal. Cel puţin începuseră să dovedească că aveau ceva coloană vertebrală. Horia era nevoit să recunoască că prin vene le curgea un fel de apă îngheţată acum.

Tău avea o hartă şi o scotea periodic pentru a o însemna cu mici cruciuliţe cu un pix rezistent la apă de care se ataşase cam prea mult; în timp ce Colquhoun încerca să-i convingă să-şi

schimbe „parametrii de căutare”.

— Dacă Rath greşeşte? Chestia aia i-ar fi putut târî soldaţii oriunde.

— În orice caz; la un moment dat o vom găsi dacă suntem sistematici; răspunse Tău. Tu ce crezi; Horia?

Se aflau în junglă de două ore; după ce se rugaseră de Ary să îi ducă în jeep şi… nimic.

Rath le indicase cele cinci poteci care se întindeau ca nişte spiţe de bicicletă. Harta le arăta cum cărările artificiale legau „insulele” din inima mlaştinii. Momentan; mergând în cercuri spre interior; folosind uneori potecile; dar şi părăsindu-le; trecând prin apă; avansaseră cam o treime din drum. Un cerc imens încă se întindea în faţa lor.

Horia oftă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Spera că bâzâitul constant pe care îl auzea în ureche venea de la ţânţari. Privi către cei doi camarazi. Era într-un fel surprins că ambii mai erau încă în viaţă.

— Poate ar trebui să ne îndreptăm direct spre centru; apoi s-o luăm şerpuit înapoi? sugeră Horia.

Poate o luăm la fugă acum. Poate ne îndreptăm spre nord şi riscăm; aşteptăm pe dealuri până pleacă. Poate ne cazăm la un alt hotel; mai drăguţ; şi descoperim că a fost doar un vis urât.

Colquhoun privi harta.

Tău se uită la Horia şi spuse:

— Da; dar ce se întâmplă dacă bestia aia ajunge în spatele nostru? Atunci am încurcat-o.

Horia ridică din umeri.

— Dacă crezi că vom reuşi să ieşim de aici fără ca Predatorul… — cumva; părea greşit să folosească numele dat de Gustat fiinţei; de parcă i-ar fi dat substanţă; formă – fără ca acea creatură să ne vadă; greşeşti. Oricum o să mâncăm un fel de rahat. Tot ce trebuie să decidem e când şi cum îl vom mânca.

— Ăsta e alt proverb românesc? întrebă Colquhoun.

— Nu.

Tău râse.

— Când o să vindem ce-o să furăm de aici şi o să fim mai bogaţi ca zeii; o să avem „rahat” gravat pe lanţuri de aur.

Nici măcar Colquhoun nu păru impresionat de acel comentariu; zise:

— Bine; hai s-o facem cum zice Horia.

Tău; recăpătându-şi vigoarea; încuviinţă.

— Cele mai mari şanse sunt ca nava să fie pe una dintre insulele alea; oricum.

Îndreptându-se spre una dintre potecile ridicate; Tău întrebă din apă:

— Ştii vreo zicală românească care să se potrivească situaţiei de; faţă?

— Nu; răspunse Horia.

Amândoi se opriră şi-l priviră miraţi.

— Ce? spuse Tău.

— Gândiţi-vă voi la una.

40.

Nikolai se trezi între crengile smochinului; cu lacrimi verzi curgându-i din ochi. Sacul de dormit era înfăşurat bine în jurul lui şi pentru o secundă un fragment de amintire îi fulgeră prin minte: el; strâns în braţe de către mama sa adoptivă; la vârsta de cinci sau şase ani; înainte să fi fugit de acasă; putea simţi şi parfumul cu iz de flori pe care îl purta; putea simţi şi bluza ei aspră care se freca de faţa lui.

Dar rana de pe faţă începu să-l doară şi-şi aminti unde se afla şi cum ajunsese acolo. Blocat pe o insulă izolată în Marea Chinei de Sud; cu misiunea de a recupera cât mai multe informaţii de la John Gustat despre Predator şi tehnologia sa. Numai că era un Predator adevărat pe insulă; lucru care-l făcea pe Gustat fie mai mult; fie mai puţin important; în funcţie de cum priveai problema. Şi Marikova plecase pentru o vreme; din motive pe care nu şi le aducea aminte; dar care probabil aveau legătură cu plecarea lui Rath către buncărul-templu.

Nikolai tremura şi înghiţea. Îşi simţea gâtul uscat şi brazdele de pe obraz îi pulsau. De fiecare dată când pulsau; simţea acea senzaţie din ce în ce mai adânc. Ştia că există dureri-fantomă; dar putea jura că infecţia se extinsese în gât şi de-a lungul spatelui.

Îşi închipuise cum s-ar putea desfăşura misiunea; dar niciodată nu-şi imaginase că se putea întâmpla asta.

Dar acum faptul era consumat şi trebuia să accepte situaţia. Trusa lor medicală putea amorţi durerea; dar varianta cea mai probabilă era că fusese infectat cu bacterii extraterestre de sub

ghearele Predatorului.

— Luând în considerare modul în care bacteriile călătoresc distanţe interstelare; infecţia ar putea fi încă tratabilă; în definitiv; majoritatea bacteriilor noastre au venit din spaţiu; îi spusese Marikova; sau cel puţin aşa credea; avusese halucinaţii vizuale ciudate. Cum ar fi cea de acum: chiar în faţa lui; scoasă în evidenţă de un buştean din spate; putea vedea o gigantică stea de mare verde-aurie care plutea. Clipi şi aceasta dispăru.

Aşa că nu credea că boala putea fi tratată. Nu chiar. Nici nu credea că putea fi controlată. Cum ai putea controla ceva venit de pe altă lume?

Nikolai îi spusese Marikovei că ar trebui să se ferească de el; dar ea râsese şi spusese:

— Dacă e atât de contagioasă; simpla venire a creaturii ăsteia pe insulă ne-a condamnat pe toţi la moarte.

Ca pe spanioli şi pe indieni.

— Dar nu cred că funcţionează aşa.

Mai ceruse şi o oglindă; dar Marikova nu-i dăduse una. În schimb; îl privise ciudat; curăţase zona infectată şi o uscase; apoi îl dezbrăcase uşor şi îl atinsese până se întărise. Apoi îşi folosise gura până când; brusc; aproape dureros; tremurase şi ţipase; apoi se liniştise în întuneric; privind în sus către ea; iar ea uitându-se la el cu un zâmbet trist.

— Volya.

Chiar şi acum ştia că nu trebuie decât să spună acel cuvânt şi putea să evoce o încurcătură intensă de limbi şi mâini şi piele şi presiune urgentă încât simpla amintire a lui îl făcea să tremure puţin.

Ceea ce vedea se schimbase; realiză cu panică. Acum privea lumea printr-o ceaţă din ce în ce mai verde; parcă filtrată prin infecţia lui.

41.

Maxim era în picioare acum; cu o pată din ce în ce mai mare de urină pe blugii lui de firmă; privind Predatorul direct în faţă. Arăta ca un rastafarian bizar corcit cu un păianjen atomic mutant. Cei mai îngrozitori erau ochii; nu i-ar fi putut descrie cum trebuie nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Ceva între albuş de ochi crud şi chitina unei insecte. Mirosul creaturii îl făcu pe Maxim să se gândească la vomă spălată cu bere caldă şi

viermi.

Orice gând coerent îi dispăru din cap; cu excepţia unuia singur; care se tot învârtea în bucle: Asta e pedeapsa mea adevărată pentru că m-am culcat cu Alicia. Asta e pedeapsa mea adevărată.

Predatorul îi vorbi imitând perfect vocea lui Benjamin Peake:

— Primul lucru pe care îl înveţi întotdeauna e să scoţi maţele peştelui înainte de a-l mânca.

— Ce? spuse Maxim; de undeva de departe. Ce?

— Nimic care merită fi făcut nu e uşor; se auzi din nou vocea.

Maxim începu să plângă.

— Ce vrei?

Prezenţa fizică deplină a creaturii din faţa lui era destul pentru a intimida orice fiinţă de pe Pământ.

— Ce vrei? spuse Predatorul; cu vocea lui Maxim; apoi îl împinse. Pentru Predator trebuie să fi fost un gest blând; dar pe Maxim aproape îl dărâmă.

Îşi recăpătă echilibrul şi spuse din nou:

— Ce vrei; omule? Ce?

Ştia că se află într-un coşmar din care nu se poate trezi. Ştia că nu se va trezi. Trezeşte-te.

Predatorul îl împinse din nou şi Maxim se chinui să rămână în picioare. Îşi aminti subit scene din perioada şcolii; când bătăuşul din timpul pauzei de masă le făcea aceleaşi lucruri tocilarilor. Nu exista decât un singur mod de a evita o bătaie. Nu răspunde. Nu lovi şi tu.

Se pregăti pentru o a treia lovitură; dar în schimb Predatorul îi luă mâna dreaptă şi puse un cuţit în ea; cu plăselele înainte. Maxim încercă să-l apuce bine; mânerul era atât de gros încât degetele nu-l puteau cuprinde. Greutatea lui aproape îl făcu să-l scape. Ce dracu’? Din cauza surprizei; făcu greşeala să privească din nou faţa creaturii; dar nu reuşea să ghicească intenţiile ei mai mult decât putea citi viitorul în maţe de oi.

O armă. În mâinile lui.

Predatorul îi trase uşor o palmă şi Maxim se îndepărtă. Unghiile nu-i despicară pielea. Ameţit; luptându-se cu şocul; Maxim realiză că Predatorul voia; la propriu; să se lupte cu el. Voia să folosească cuţitul. Dar unde? Cum? Armura nu avea linii de îmbinare. Pentru a-l înjunghia în faţă ar fi fost nevoie de o mişcare verticală imposibilă care l-ar fi făcut vulnerabil

contraatacurilor sau ar fi fost interpretată ca o îmbrăţişare.

Maxim dădu drumul cuţitului; se prăbuşi; închise ochii şi aşteptă următorul pas.

42.

Predatorul îşi puse casca înapoi pe faţă; recuperă cuţitul şi privi pentru un moment silueta chircită de pe podea; o pată roşu-verzui care fremăta pe vizorul lui. Mai notă şi semnalul de sub pat care îi dăduse atâtea speranţe false.

Bipedul scotea nişte sunete smiorcăite. Predatorul fixă tunul cu plasmă pe capul său. Trei puncte roşii. Moarte instantanee.

O fracţiune de secundă mai târziu; Predatorul deschise panoul de control şi apăsă un buton. Punctele dispărură. Văzuse bule amorfe de proteine uleioase care dovediseră mai multă coloană vertebrală.

Predatorul ieşi din dormitor şi ajunse în camera comună; acum părăsită. Mişcându-se stângaci printre piesele de mobilă rămase; prea conştient de un amestec de mirosuri dezgustătoare; Predatorul îşi croi drum către uşă şi; aplecându-se prin cadru; ieşi la lumina soarelui.

O rafală de nori de praf la picioarele sale; apoi o durere în încheieturile de pe umăr ale armurii; de parcă ar fi fost ace ascuţite. Apăsă rapid panoul de control şi simţi cum se activează camuflajul – În acelaşi timp; o luă la fugă spre dreapta; depărtându-se de linia focului. Ecranul din cască urmări traiectoria. Din interiorul armurii; o injecţie cu un sedativ îi amorţi rana.

Încă se trăgea asupra lui dintr-o ascunzătoare din copacii din stânga cabanei când Predatorul ajunse în dreptul stâncilor şi copacilor; ferindu-se. Ecranul clipi când senzorii se fixară pe sursa atacului.

Fără să ezite; Predatorul – văzând forma de viaţă roşie; pulsândă; în triangulaţie – trase. Silueta şi arma căzură din copac pe solul junglei. Când lovi pământul; corpul mai clipea doar ca o vagă pată roşie pe ecranul său.

Predatorul răcni triumfal în faţa prăzii.

43.

Marikova văzu din copac cum maimuţa drogată pe care o prinsese cu bandă adezivă de carabina dotată cu senzori de

mişcare explodă în mii de bucăţi; o cascadă de sânge şi oase la cincizeci de metri în stânga ei. O privi cum căzu la pământ ca o cârpă. Zâmbi.

Soluţiile primitive aveau şi ele rostul lor în rezolvarea problemelor complexe. Predatorul reacţionase exact cum se aşteptase şi ea; de parcă ar fi fost un om într-un costum de mascotă. Se pare că unele reacţii erau universale.

Singurul lucru pe care nu-l făcuse totuşi fusese să examineze victima; iar Marikova nu se aşteptase la asta. Zona din jurul copacului era minată şi se declanşa doar la o anumită presiune pe centimetru pătrat. În ciuda armurii şi a reflexelor rapide; Marikova i-ar fi putut provoca creaturii răni serioase. Dar măcar se amuzase amar de pe urma Predatorului care crezuse că până şi maimuţele vor să-l ucidă.

Acum Marikova putea vedea creatura; chiar şi camuflată; în timp ce se îndrepta către mlaştină. Coatele îi pâlpâiau intermitent; de parcă rana i-ar fi scurtcircuitat şi armura. Nu credea că Predatorul observase defecţiunea şi probabil că dacă n-ar fi fost antrenată ca lunetist n-ar fi văzut-o nici ea. Se manifesta ca o scânteie; mare cât un licurici.

Acum trebuia să ia o decizie şi nu ezită câtuşi de puţin. Se urcă rapid în copac; lângă Nikolai. Era încă sedat; dar treaz. Nu avusese puterea să-i spună că infecţia se întinsese. Sau că emana un miros de carne stricată amestecată cu lămâie. Viitorul lui se afla în mintea ei ca un blestem de vrăjitoare; chiar dacă el nu-l vedea.

— Nikolai; trebuie să plec; îi şopti; sărutându-l pe obrazul drept; care încă nu căzuse pradă infecţiei. Dar mă voi întoarce. Tu odihneşte-te.

El o privi rugător; dar nu zise nimic. Nu era nimic de zis.

— O să mă întorc; Nikolai! spuse ea.

Ca să fie sigură că nu va suferi; scoase o altă seringă cu morfină; rupse plasticul şi i-o înfipse în braţul drept.

Îşi dădu ochii peste cap; pleoapele i se zbătură apoi se închiseră; şi intră din nou în ceea ce Marikova spera să fie un vis netulburat despre Mama Rusia.

Apoi se îndreptă către copaci cât de repede putu. Predatorul fusese rănit. Văzând acest lucru; ştiind nu numai că-i cauzase durere; dar şi că se dovedise mai deşteaptă decât extraterestrul; mica flacără de îndoială de sine din mintea ei se

stinse.

Dacă voia; putea să omoare Predatorul.

Dacă voia; putea supravieţui.

Rapidă; silenţioasă ca o fantomă; Marikova porni după Predator; simţind o bucurie sălbatică şi dulce-amară trezindu-se în ea.

44.

John Gustat stătea întins pe burtă; pe jumătate îngropat în nămol; în spatele unor tufe şi trestii; privind nava Predatorului prin binoclu. Punctul lui de observaţie eram cam la cincizeci de metri de ea; ceva mai departe decât putea cândva să arunce o minge de fotbal american. Avea armele lângă el; ascunse sub o pânză de culoare neagră. Lăsase celelalte arme şi provizii la câteva sute de metri depărtare; într-o scorbură de copac; la înălţime.

Nava spaţială îi trezea amintiri urâte; cu toate că nu mai văzuse una intactă până atunci. Se iertase că nu o descoperise din prima; pentru că se afundase în pământ; fie intenţionat; fie din cauza greutăţii excesive. Era de culoarea mucegaiului şi a noroiului; şi doar zgârieturile nenaturale ale fuselajului şi vaga strălucire metalică o dăduseră de gol în primă fază. Dar; dacă privea îndeajuns de atent; putea vedea că un camuflaj ciudat fusese pus peste reactoare – crengi şi frunze aranjate cu măiestrie pentru a-i rotunji muchiile ascuţite şi crude; făcând nava să se integreze mai bine în peisajul mlaştinii.

Sub tot acest camuflaj; Gustat ştia că nava arăta mai mult ca o săgeată de darts decât ca un disc de frisbee; gând care-l făcu să chicotească. Una peste alta; designul plictisitor şi utilitar făcea nava să arate reală; nu ca o recuzită dintr-un film SF de categoria B. De-a lungul marginii; cam la zece centimetri deasupra solului; era o adâncitură neagră. Gustat nu ştia ce era; dar presupunea că făcea parte din vreun scut defensiv.

Nava mai avea şi o uşă pe o latură; conturul ei vag fiind vizibil cu binoclul; dar nimic nu intrase sau ieşise în cele şapte ore de când privea; de la miezul nopţii. Stătuse în aceeaşi poziţie; întinzându-se uşor şi mişcându-şi picioarele pentru a evita crampele; urinând într-o băltoacă de alături.

Costumul special pe care îl purta sub camuflaj putea bloca orice scanare în infraroşu a Predatorului; dar se gândise că nici

puţin nămol nu putea să strice.

— Cine-ar fi crezut că noroiul îţi poate salva viaţa? spusese Onyx în timpul uneia dintre întâlnirile lor clandestine. Eu; unul; nu. Nici într-un milion de ani.

Din informaţiile pe care i le dăduse Onyx; Gustat ştia că; în cel mai rău caz; avea în faţă o navă cu doi Predatori. Nu putea duce mai mult de doi; altfel ar fi trebuit să fie mult mai mare; şi asta însemna două lucruri: cum nu era capabilă de zboruri interstelare (cel puţin asta indicau informaţiile furate); trebuia să existe o navă-mamă; undeva; deasupra insulei; iar Predatorul trebuia să aibă un transportor personal foarte mic ascuns pe undeva pentru a se mişca rapid pe insulă. Cum nu văzuse nici un semn de aşa ceva; Predatorul trebuia să-l fi ascuns în navă sau la marginea mlaştinii; la distanţă egală de orice alt punct de pe insulă pentru a fi uşor de folosit.

Dar; din nou; până acum nimic şi nimeni. Gustat nu credea că Predatorul se afla în navă; dar trebuia să se întoarcă la un moment dat. Cu toate acestea; era aproape gata să se dea bătut sau să caute alt punct de observaţie când o mişcare subită îi atrase atenţia. În secunda următoare privea prin luneta puştii lui Armalite AR-50; o armă neautomată anti-material cu putere de penetrare foarte mare; deseori folosită ca puşcă cu lunetă pe distanţe mari. Putea elimina o ţintă de la o mie de metri distanţă; cu destulă forţă pentru a sparge un om în bucăţi. Nu ştia dacă va prinde ocazia să vadă ce i-ar putea face unui Predator.

Prin lunetă; Gustat îl văzu pe Horia Ursu păşind pe insuliţă; urmat de Tău şi Colquhoun. Toţi trei priveau în jur agitaţi; cu armele pregătite.

Gustat zâmbi. Companie. Chiar simţi un fel de uşurare văzându-l pe Horia; împreună cu un sentiment de neîncredere la ideea că reuşiseră să găsească nava.

Interesant. Lucrul ăsta îi schimba plaja de opţiuni.

Privi cum dădură ocol navei; în afara razei lui vizuale; apoi cum ieşiră pe cealaltă parte. Colquhoun părea să se certe cu Tău; iar Horia privea îngândurat.

În mod cert; nu puteau găsi uşa. Ei bine; fiţi atenţi la asta. Se întinse după obiectul pe care îl numea „deschizătorul de uşi de garaj”. Urma să afle dacă meritase să cheltuiască toţi banii ăia.

Aşteptă până când Horia – pe care încă şi-l imagina ca fiind

cel mai calm dintre cei trei – ajunse în faţa conturului uşii. Apoi apăsă butonul de pe deschizător. Uşa se deschise şi Horia se dădu un pas înapoi; cu o înjurătură pe care o auzi şi Gustat. Zâmbi. Bine. Speriat; dar nu panicat. Horia nu începu să tragă sau să fugă; iar când îi chemă pe Tău şi Colquhoun; reuşi cumva să-i oprească de la a face vreo prostie.

Toţi trei stăteau în faţa uşii; ezitând; dar Gustat ştia ce aveau să facă. Cum ar fi putut rezista? Ł întotdeauna mai bine să-i pui pe alţii să-ţi facă treaba; gândi. Horia ar fi fost de acord cu asemenea gândire.

Gustat îşi putea simţi scopul îngustându-se; putea simţi cum devine o armă îndreptată către inima Predatorului. Exista întotdeauna o poză a soţiei şi fiului său în mintea sa.

Zâmbind. Cu plaja în spatele lor – cât mai departe de zăpadă şi iarnă.

45.

Rath menţionase un buncăr. Rath menţionase un buncăr. Maxim ştia asta şi era un gând de care se agăţa chiar şi în timp ce se împleticea spre camera lui; ţinând strâns la piept cutia lui Gustat; ca să tragă pe nas câteva linii de cocaină. Nu părea să existe alternativă.

Nu avea de gând să facă nimic până nu se droga. Stând în genunchi lângă pat; trăgând cocaina pe nas; începu să plângă. Alicia nu voise niciodată să se drogheze şi nici nu înţelesese de ce el o făcea; dar acum i-ar fi spus; s-ar fi răstit la ea: „E pentru astfel de situaţii; la dracu'!” Uneori lumea era prea greu de suportat. Mult prea greu.

Dar; buncărul. În mod evident; cabana devenise prea periculoasă. De fapt – un gând aleatoriu îi veni în minte prin calmul ciudat pe care cocaina i-l impusese – trebuia să-şi aducă aminte să-şi concedieze impresarul când avea să se întoarcă. Şi managerul. Şi să intre într-o mănăstire. Sau să facă o donaţie – râse isteric – unei fundaţii de doici. Sau să devină un pustnic ca bunul şi bătrânul Howard Hughes şi să trăiască ca un călugăr bogat. Nimic de genul ăsta nu s-ar fi putut întâmpla în Ţara Galilor. Nu; n-ar fi putut. Numai aici; la capătul lumii. Dar pierdea firul gândurilor. Să caute ce? Ce trebuia să caute? Intră în camera comună ţinându-şi arma atât de strâns încât degetele îi deveniseră albe şi pulsau. Privi în jur. Realiză că nimeni nu

avea să se întoarcă. Ştia că are nevoie de provizii; aşa că luă un rucsac de pe podea; ignorând sângele uscat de pe el. Merse în bucătărie şi luă câteva conserve de mâncare din dulapurile răscolite – fasole; porumb; asparagus; pastă de roşii –, apoi aruncă şi câteva sticle de pinot noir în rucsac; împreună cu un tirbuşon. Ezită. Reveni în camera lui; luă cutia neagră şi o puse în rucsac. Nu ştia dacă făcuse un lucru bun sau unul rău. Se întoarse în camera comună.

Provizii; verificat. Arme? Pistolul n-avea să se dovedească foarte bun pe termen lung; dar ce altceva putea lua cu el? Lumina bătea de pe puntea exterioară. Încă o zi minunată lângă plaja minunată. Aşa că o urmă, ieşi, privi chirele de baltă şi pelicanii vânând peşte. Nu le păsa de situaţia lui. De fapt, nici nu le păsa că un monstru fusese eliberat pe insulă. Ce ciudat, cum nu avusese niciodată ocazia să se bucure de plajă înainte de tot rahatul ăsta.

Lângă grătar, Maxim îşi găsi arma visurilor. Nu ştia cum s-o numească – un Browning sau ceva de genul ăsta? — dar ştia că fusese adusă din ruinele depozitului. Avea şi o centură cu muniţie pregătită. Părea că erau destule gloanţe pe ea. Era lungă şi groasă, montată pe un tripod lat, jos, făcut dintr-un metal negru care absorbea lumina. Nu credea că poate s-o care, dar ar fi reuşit s-o tragă după el. Ar merita. Aşa că o trase în camera comună, lângă rucsacul plin de provizii.

Privi în jur, sperând să găsească o hartă pe una dintre mese. Sau pe podea. Oriunde. Văzu o uşă întredeschisă acolo unde nu fusese una până atunci. Ce naiba? Bine, asta trebuia să însemne ceva. Mai trase o linie, chiar acolo, pe măsuţa de cafea, apoi intră val-vârtej pe uşă, ajungând până în camera următoare. Se opri la vederea tuturor monitoarelor din interior.

Îi trebuiră câteva momente pentru a se dezmetici. În primul rând, pentru că unele ecrane arătau interiorul unei nave spaţiale. În al doilea rând, pentru că unul dintre ele îi arăta propriul chip confuz, în al treilea rând, pentru că Horia şi Jimmy Tău îl priveau cu ochi holbaţi de pe un alt monitor, din interiorul navei, părând la fel de surprinşi pe cât se vedea şi singur că era el.

— Iisuse Christoase! ţipă Maxim. Ce dracu’ se întâmplă aici?!

Alunecă, apoi căzu, apoi se ridică din nou doar pentru a vedea că Horia şi Tău dispăruseră, dar el încă se privea pe sine, într-un

alt monitor îi putea vedea pe oamenii lui Rath ca nişte insecte în jurul unei clădiri care arăta ca un templu, aşezând pe poziţii arme şi cărând saci de nisip.

— Bine, atunci, spuse Maxim. Bine.

Ignoră restul lucrurilor. Ignoră nava extraterestră. Ignoră-ţi reflexia. Nu era nici o hartă, dar poate reuşea să ghicească poziţia buncărului după imaginile de pe monitor.

Şi spera că Rath îl va primi când va ajunge acolo.

46.

Babuinii fuseseră cea mai mare problemă cu care se confruntase Rath când le ordonase oamenilor lui să înceapă lucrul la ceea ce numea „buncărul-templu”. La început, Rath mutase babuinii în vechile ruine pentru că avusese ideea de a organiza picnicuri acolo, ca pauză de la vânătoare, dar nu se dovedise o activitate foarte populară. Mirosul de fecale şi priveliştea babuinilor bătându-se, împerechindu-se şi masturbându-se nu erau pe placul nimănui.

Armata de babuini se dovedi a fi greu de mutat. Rapoartele lui Ary de la Kosal şi de la ceilalţi erau aproape caraghioase şi oamenii lui trebuiseră să elibereze zona piatră cu piatră, metru cu metru.

— I-au încolţit în vest, lângă turnul din sud-vest, îi spunea Ary lui Rath. E posibil să reuşească să-i trimită în junglă.

În astfel de momente lui Rath îi trecea prin minte gândul de a-i măcelări pe babuini, dar nu dorise ca oaspeţii să audă sunetul susţinut al armelor de foc sau să înceapă să pună întrebări. Nici babuinii nu erau atât de uşor de ucis, fiind foarte loiali şi agresivi când erau încolţiţi.

Dar cel puţin problema fusese rezolvată şi, când Rath ajunsese la complex în acea dimineaţă, folosind drumul care se întindea de la cabană prin jungla din spatele templului, nu văzuse vreo urmă de babuini. Doar pe Ary şi pe comandanţii săi, în poziţie de drepţi.

Nu avusese timp ca să facă un tur al noii case. Rath plecase imediat cu Ary şi ceilalţi într-o cameră de sub turnul central, unde puseseră un generator pentru iluminat începuseră lucrul la un plan defensiv în timp ce oamenii continuau să îngrămădească saci de nisip, să stocheze mâncarea, apa şi celelalte provizii pe care le luaseră cu ei. Alţii montau şi ultimul

tun mare pe care îl adusese Rath şi construiau sau improvizau cuiburi de mitraliere în interiorul şi în exteriorul zidurilor.

Complexul templului se afla la marginea junglei vestice, cu vedere spre păşunile din mijlocul insulei. La un moment dat, cu peste o mie cinci sute de ani în urmă conform unor documente ale marinei thailandeze, străbunii khmerilor veniseră pe insulă şi, folosind o combinaţie de piatră locală şi importată, construiseră structura care, în ochii lui Rath, părea o combinaţie între un templu şi o fortăreaţă. Fiecare suprafaţă fusese decorată cu icoane şterse, imposibil de descifrat, forme contorsionate care păreau mai mult hinduse decât altceva. Păreau nişte creaturi reptiliene, creaturi care în mintea lui Rath semănau leit cu Predatorul. Dar adevărul era că nu puteai să-ţi dai seama ce reprezentau formele, aşa cum nu puteai să ştii nici ce voiau să însemne formele de ipsos de pe tavanul cabanei. Aşa cum nu puteai nici să-ţi dai seama cum sau de ce părăsiseră oamenii insula.

În ciuda acestor aspecte, ruinele puteau fi apărate şi în acelaşi timp nu puteau, de parcă doi creatori se certaseră asupra detaliilor, apoi ajunseseră la un compromis. În mod cert, înaltul zid circular care proteja miezul complexului îşi servea bine scopul. Dar ieşind în afara zidului, în cele patru puncte cardinale, erau construcţii în formă triunghiulară, ca nişte ţepi, pline de camere înghesuite. Aceste construcţii se îngustau către un post de observaţie aflat în capăt. La jumătatea distanţei dintre zidul interior şi posturile de observaţie din fiecare clădire se ridica un turn circular, oglindind turnul din centrul complexului, toate străbătute de plante agăţătoare.

Un inamic numeros sau unul ascuns putea pune stăpânire pe unul dintre ţepii din afara zidului principal, iar apoi putea să se întoarcă către zid sau să tragă de pe vârful clădirii, folosind pietrele desprinse pentru a se adăposti.

Aşa că, în primul an al şederii sale pe insulă, Rath detonase acoperişurile clădirilor triunghiulare cu ajutorul unui expert în explozibil, apoi construise ziduri protejate de sârmă ghimpată şi fortificaţii între aceste puncte, unind turnurile. Astfel se crease o serie de ziduri exterioare în forma unui pătrat în jurul zidului interior. Unghiurile de foc care rezultau însemnau că ţepii erau mai puţin vulnerabili, chiar dacă noile ziduri erau cucerite, oamenii lui ar fi avut timp să se retragă după zidul interior.

Putea să pună lunetişti în turnuri şi să domine împrejurimile de la înălţime.

Astfel de gânduri tactice îi veniseră abia în ultima săptămână. În trecut, ideea apărării buncărului-templu fusese o abstracţie. Fusese îngrijorat în principal de ameninţarea pe care o reprezentau piraţii, sau de trădarea obezului amiral thailandez, sau chiar de o parte a marinei care nu ştia de târgul încheiat şi ar fi încercat să-l dea afară de pe insulă. Uneori, în unele dintre momentele sale ridicole, chiar se gândise că putea transforma insula într-un parc de distracţii.

Dar niciodată, nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri, nu-şi imaginase că va trebui să apere buncărul de o creatură ca Predatorul.

47.

Întuneric vast, conturul trecând pe deasupra, ascunzând stelele, luna, cu un huruit slab care ar fi putut veni de la el sau de la altceva.

Preţ de un moment, Sukhon şi oamenii ei priviră în sus către acel întuneric care nu-şi avea locul aici, care era prea liniştit pentru a fi natural, care trecu pe deasupra lor fără să pară ameninţător, fără să pară că-i observă. Când se pierdu în depărtare, oamenii se panicară, încercând să ajungă la bărcile de viteză în timp ce Virote se certa cu ei. Ea fugise pe lângă ei şi trăsese în motoare cu AK-ul. Când făcuse acest lucru, bărcile se spărseseră în bucăţi, iar motoarele deveniseră doar resturi de plastic şi metal.

— Nu ne întoarcem! ţipase către ei. Nu acum!

Chiar şi Virote o privise de parcă era puţin nebună, dar toţi se conformaseră. De atunci avea arma pregătită tot timpul, dormea cu un ochi deschis şi nu lăsa pe nimeni în spatele ei. Dar momentul de criză trecea: cu cât puneau mai multe ore între ei şi ceea ce văzuseră, cu atât părea să fi fost doar un coşmar, o halucinaţie. Cât despre Sukhon, cu cât se gândea mai puţin la asta, cu atât mai bine. Lumea se dovedise a fi mult mai ciudată decât îşi imaginase şi singurul lucru mai înspăimântător şi, în acelaşi timp, mai reconfortant era felul în care îi venea în minte din când în când imaginea tremurătoare a lui Suchin, de obicei când era obosită, sau felul în care o vedea în colţul ochiului când privea în altă parte. Nu încercase să-şi înlocuiască

pistolul 1911 pierdut şi lăsase teaca goală, ca un fel de a-şi confirma pierderea suferită.

Înaintaseră cam un kilometru în interiorul insulei, luptându-se la fiecare pas, bucuroşi de existenţa macetelor şi a busolei în mijlocul tufişurilor dese. Era o muncă grea, dar îi ţinea ocupaţi.

Apoi: un sunet distant şi familiar.

— Aţi auzit? întrebă Sukhon, oprindu-se. Respira cu greutate, transpirând ca un american gras într-un salon de masaj din Bangkok şi amintindu-şi de ce îi plăcea atât de mult pe mare.

— Ce să aud? întrebă Virote, făcându-le semn oamenilor să se oprească din tăiat tufele. Scopul potecii era să se poată retrage mai iute.

— Ca o rafală de AK-47?

Sunetul se auzi din nou, apoi se opri brusc.

Virote se încruntă.

— Aud acum. Vine din direcţia aia.

Arătă cu mâna spre sud-est.

— Să mergem într-acolo, să stăm aici, să continuăm, sau să…?

Îi trebui doar o secundă pentru a se decide. Nu putea să sufere această înaintare înceată prin pădurea-junglă. Ura ţânţarii, moliile Uriaşe şi trilurile chinuite ale păsărilor din vârfurile copacilor.

— Mergem spre sunet.

Virote lătră ordinul şi oamenii abandonară poteca pe care o făceau prin jungla încurcată şi claustrofobică, pornind cu Sukhon în faţă. Se înainta încet. Prea multe tufişuri, petice de noroi şi crengi care îi biciuiau, copaci mult prea apropiaţi, ca un zid. Aveau să sângereze din zeci de zgârieturi la sfârşitul muncii acesteia şi Sukhon putea auzi destui oameni blestemând, cu clinchetul mitralierelor de pe umeri lovind centurile de muniţie.

După vreo zece minute ajunseră la marginea unui canal cu apă întunecată, mărginit de un gard vechi de sârmă ghimpată, mai departe era o spărtură în junglă, sub forma unui drum îndiguit şi ridicat.

Acum veni rândul lui Sukhon să blesteme. Un drum. Aproape paralel cu jalnica potecă pe care o tăiaseră ei atât de încet. Pe drum veneau doi soldaţi îmbrăcaţi în uniformă militară, purtând mitraliere.

Sukhon îi făcu un semn lui Virote, care gesticulă spre trei

membri ai expediţiei. Începură să înainteze spre drum, cât se poate de silenţios. În curând, dispărură din raza lor vizuală.

Câteva minute mai târziu, Virote şi ceilalţi oameni se întoarseră cu pistoalele îndreptate spre cei doi soldaţi. Îi făcu semn lui Sukhon să se apropie de drum.

— Ăştia doi zic că trăgeau în mistreţi, îi spuse Virote lui Sukhon.

Unul era rănit şi avea un bandaj în jurul mâinii, dar ambii erau sfrijiţi şi păreau epuizaţi. În mod clar erau foşti khmeri, purtau fostele lor uniforme militare, cu însemnele lui Pol Pot. Virote le luase armele. Sukhon avu senzaţia că făcuse un pas în trecut. Puteau să fi fost pe un drum de junglă în Cambodgia anilor 1970. Cu excepţia faptului că aceşti oameni erau acum la patruzeci de ani, călîţi în luptă şi foarte periculoşi.

Priviră posomorâţi când Virote le ordonă să se aşeze la pământ, prima oară în thailandeză, apoi în cambodgiană şi la sfârşit în engleză.

Nu răspunseră la început. Apoi, în cele din urmă, când Virote le spuse că va ordona să se deschidă focul, se conformară, întinzându-se pe burtă în praful drumului. Piraţii îi înconjurară şi le luară toate armele. Virote scoase încărcătoarele din mitraliere şi le aruncă în iarbă. Apoi le legă mâinile la spate şi îi ridică în picioare.

Arătau de parcă se aşteptau să fie omorâţi, dar Sukhon nu voia de la ei decât informaţii.

— Care vă sunt numele? Tăcere apăsătoare.

— De unde veniţi? în continuare tăcere.

Virote îi trase o palmă peste faţă soldatului bandajat. Nu primi nici un răspuns. Doar ochi lipsiţi de expresie. De câtă vreme erau în afara graniţelor durerii, Sukhon nu ştia, dar se îndoia că le putea fi ceva mai rău decât păţiseră deja.

— O să vă dăm drumul dacă ne spuneţi ce vrem să ştim, spuse Sukhon.

— Ce contează pentru voi? adăugă Virote. În mod clar v-aţi abandonat posturile.

— E vorba de Rath? Aţi dezertat de la Rath Preap? întrebă Sukhon. Omul bandajat privea în gol. Celălalt dădu încet din cap, aproape imperceptibil.

Sukhon făcu un semn unui membru al echipajului care îl luă pe bandajat şi-l duse într-o parte.

Când ieşi din raza vizuală a celuilalt, Sukhon întrebă:

— Unde e Rath?

În continuare posac, dar masca se năruise:

— La templu, răspunse în thailandeză.

— Unde e asta?

Omul arătă cu mâna în direcţia din care venise.

— Pe acolo. Drumul vă va duce.

— De ce e acolo şi nu la cabană? Omul ezită apoi spuse:

— Colonelul Rath a simţit că nu mai eram în siguranţă la cabană.

— De ce? E din cauza unei… creaturi? întrebă Sukhon. Omul încuviinţă, cu ochii larg deschişi.

— Vine noaptea şi în timpul zilei. Nu ştie ce e frica. Ne-a distrus toate bărcile. Toate comunicaţiile cu continentul au fost tăiate. Colonelul crede că o poate învinge la templu.

— Dar tu nu crezi asta? întrebă Virote. Omul dădu din cap.

— E un demon. Cum te lupţi cu un demon?

Poate cu o bucată din propria lui armură, gândi Sukhon, atingând săculeţul din jurul gâtului unde păstra glonţul.

— Aşadar crezi că e un demon? întrebă Sukhon, dându-şi seama că omul nu era neapărat ostil, ci mai mult în stare de şoc.

Nu primi nici un răspuns.

— A fost el atacat de demon? întrebă Virote, indicând spre bandajat, care se opri din luptă şi privea în gol, către cer.

Omul încuviinţă.

— Ce fel de arme are demonul? întrebă Sukhon.

Tăcere.

— Câţi oameni are Rath?

Tăcere.

— Cât de departe suntem de templu?

Tăcere.

Sukhon oftă, dar îi făcu semn lui Virote să se oprească când acesta se îndreptă spre soldat, în mod evident ca să încerce să obţină informaţiile cu forţa.

— Spune-mi atât, zise ea. Ce aveaţi de gând să faceţi, voi doi?

O mişcare bruscă în ochi. Speranţă?

— Să mergem spre plajă. Să ne facem o plută sau o barcă.

Planul unor oameni disperaţi. Nici o plută nu îi putea duce în siguranţă. Mai mult, nu puteau şti că Predatorul pusese capetele

camarazilor lor în semn de avertisment pe plajă. Se întrebă cum ar reacţiona la aşa ceva.

Sukhon îl privi pe Virote. Încuviinţă.

— Poţi să ni te alături dacă vrei. Mergem să-l jefuim pe Rath Preap şi să ucidem demonul.

Greutatea glonţului din jurul gâtului o linişti.

Omul zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni. Dădu din cap.

În cele din urmă, Sukhon luă una din mitraliere, lăsând-o pe cealaltă soldatului. Bandajatul se uita către ei cu ură. Continua să privească cu ochi holbaţi când luară o curbă şi dispărură din vedere.

— Cel puţin ştim că ne-am apropiat, spuse Sukhon.

Virote o privi, încruntându-se.

— Ne-am apropiat de ce?

— Vrei să te răzgândeşti? întrebă ea.

Virote râse sălbatic.

— Tot timpul, Sukhon, dar acum e prea târziu. Ne-ai adus până aici. Acum trebuie să ne duci până la capăt.

48.

Marikova, îngrijorată în privinţa lui Nikolai, dar şi aproape înnebunită de un sentiment pe care nu putea să-l identifice exact, urmărea Predatorul. Jungla începuse să se transforme în mlaştină, mai întâi aproape imperceptibil, apoi până în punctul în care trebuia să aibă grijă la fiecare pas de frică să nu facă prea mult zgomot împroşcând apa din micile băltoace. Stătea întotdeauna în afara razei lui vizuale, ascunzându-se în partea în care îl rănise.

Părea să-i fi deteriorat armura şi sistemul de camuflaj mai mult decât îşi imaginase pentru că făcea pauze lungi, verificând un dispozitiv de pe încheietura mâinii, butonându-l, privind rezultatele şi butonându-l din nou. În ciuda unor aparente încercări de recalibrare, camuflajul Predatorului se tot întrerupea, cu toate că uneori extraterestrul rămânea invizibil, cu excepţia licăritului. Dar dacă ştiai unde şi cum să te uiţi – privind pe lângă el, cu colţul ochiului – puteai să-l vezi.

Marikova putea să-l şi audă. Avea un auz bun, iar paşii Predatorului erau grei. Era, de departe, cel mai mare adversar pe care-l vânase.

Spera că se îndrepta către nava spaţială. Acesta era şi

motivul pentru care nu-l mai atacase – cum ar fi putut să-i fure secretele dacă-l omora, cum ar fi putut să intre în navă? Ştia că Predatorul prefera dispozitivele de auto-distrugere – informaţiile secrete ruseşti dezvăluiseră faptul că Uniunea Sovietică considera că aşa-numitul meteorit din Tunguska, care lovise Siberia în 1908, fusese de fapt o navă auto-detonată a Predatorilor. Din acest motiv, era înţelept să fie precaută.

Un alt motiv pentru care nu trăsese în el din nou era viteza Predatorului. În ciuda mărimii, era rapid când se mişca – mai mult ca un leopard decât ca un biped şi trebuia să se concentreze din greu pentru a ţine pasul cu el, urmărindu-l de la o distanţă care îl păstra în raza vizuală, dar nu prea aproape. Dacă se oprea prea mult pentru a ţinti şi trăgea un foc sau două, avea să rateze şi să alerteze extraterestrul. Şi nici nu putea fi prea sigură că putea să-l ucidă cu doar câteva gloanţe.

În plus, îi plăcea dansul ăsta, se simţea în control ştiind că îl vedea când el nu părea să o vadă. Întotdeauna îi plăcuse, era unul dintre motivele pentru care era un bun asasin. Nu avea nici un motiv ca să se dea de gol, să lase o carte de vizită, să îşi arate identitatea în orice fel.

În faţa ei, Predatorul se opri din nou şi ea se ascunse în spatele unui ciot de copac. Creatura privi la comenzile de pe braţ, scoase un sunet care ar fi putut fi interpretat ca frustrare sau furie, apoi plecă din nou, alergând.

Se întâmplase ceva. Ceva neaşteptat, care nu-i plăcea. O ameninţare.

49.

Când faţa lui Maxim apăru pe monitoarele din interiorul navei spaţiale, Horia începu să râdă. Nu se putea abţine. Era singurul lucru cunoscut pe care-l văzuse de când se deschisese uşa şi intrase cu Tău. Colquhoun stătea de pază.

— Uită-te, e starul rock, îi spuse lui Tău, nu putem scăpa de el. Apare la Predator TV acum.

Dar Tău era prea ocupat să vomite ca să îi pese. Se pare că traficanţii de arme vedeau arareori carnagiul pe care îl creau proiectilele lor, pentru că Tău avea cel mai slab stomac pe care-l văzuse Horia vreodată, şi văzuse şi tineri de şaisprezece ani, abia plecaţi de la fermă, dând la boboci şi la gândul de a lovi pe cineva.

— Ştii, Jimmy, spuse Horia, privind către locul în care vomita traficantul, încercând să-şi ascundă dispreţul din voce, odată, pe la început, şeful meu mi-a dat un test. M-a pus să curăţ o cameră unde avusese loc o execuţie. Ştii despre ce vorbesc? Sânge şi bucăţi de carne în toate părţile. Doi oameni cu mitraliere intră şi-şi fac de cap cu oricine e legat înăuntru. Petreci între şase şi zece ore îngropat în maţe. Mirosul este... rămâne cu tine pentru totdeauna.

Tău îl privi, transfigurat.

— De ce-mi spui asta?

Horia oftă.

— Opreşte-te, îţi spun. Revino-ţi. Repede. Nu avem timp.

Părând pe cât se putea de palid prin bronzul puternic, Tău spuse:

— Da, bine, şefu'. Bine.

Se ridică în picioare, molatec.

Povestea lui Horia fusese o minciună, dar o mare parte a reputaţiei sale fusese construită pe baza unor asemenea istorisiri. Cea mai bună metodă de a folosi puterea este să nu fi nevoit s-o foloseşti. Dacă putea să îşi canalizeze energia dobândită lucrând pentru un măcelar cumsecade la începutul carierei, aşa să fie.

Când Horia îşi întoarse capul de la monitoare, după ce faţa lui Maxim dispăruse, trebui să recunoască că de fapt nava Predatorului îl făcea şi pe el să vrea să vomite.

Curăţenia nu părea să fie o prioritate pentru extraterestru, deoarece rămăşiţele câtorva khmeri de-ai lui Rath erau împrăştiate peste tot pe puntea principală, într-un carnagiu roşu-alb-galben. Câţiva fuseseră atârnaţi în spate, bălăngănindu-se în toată gloria lor sângerândă. Numai acel miros – putoarea atotpătrunzătoare a cărnii putrezite şi a sângelui – ar fi fost copleşitor dacă aerul din navă n-ar fi fost diferit de cel de pe Pământ. Părea mai dens. Parcă se bloca în plămâni şi în tot timpul în care explorară nava Horia se simţi de parcă s-ar fi înecat cu solzi de peşte, înghiţind cu greu încercând să-şi elibereze gâtul.

În faţa monitoarelor, o cutie neagră cu panouri strălucitoare verzi proiecta o hologramă a unui obiect care semăna cu un ochi însângerat sau cu o navă spaţială vie din cele mai îngrozitoare coşmaruri. Horia nu ştia ce reprezintă şi nici nu voia

să ştie.

În spatele monitoarelor – ciudatul şi monstruosul scaun era înconjurat de comenzi ininteligibile şi poate chiar mortale –, compartimentul central avea forma unei potcoave pline de trofee de pe sute de lumi, aflate în spatele unui câmp de forţă care tremura. Majoritatea acestor trofee erau schelete albe, coloane vertebrale şi capete ce se iveau ca dintr-un coşmar. Creaturi care trebuie să fi arătat ca nişte miriapode uriaşe sau nişte crabi. Altele aveau carapace şi aripi de insecte. Cu cât privea mai mult, Horia realiza că acest Predator avea o istorie lungă şi variată.

Exista o zonă rezervată civilizaţiei terestre, cu un amestec de cranii, în aceeaşi secţiune găsiră vestigii – trofee prin asociere –, incluzând şi cârma unui vapor vechi. Patul unei espingole cu un singur foc. Ceva ce aducea a perucă de judecător printre multe alte obiecte: o brichetă Bic, manşa unui avion, o mitralieră cheinmetall MG3, o mică umbrelă galbenă de plajă şi, într-un colţ, o şosetă pătată cu sânge.

— A mai fost aici, spuse Horia după ce văzu obiectele.

— Nu mai spune, zise Tău mohorât. Se pare că-şi face vacanţele aici.

Ecranele erau singurele obiecte pe care le înţelegeau. Nu puteau accesa altă parte a navei cu excepţia coridorului care ducea pe punte şi puntea în sine. Când încercaseră, sunete ciudate şi lumini orbitoare îi descumpăniseră. Nu putea scăpa de sentimentul că este un copil într-o casă de adulţi, totul fiind făcut pentru a adăposti un monstru de doi metri şi o sută optzeci de kilograme.

— Poate ar trebui s-o distrugem, spuse Tău.

— Cum? Cu ce? întrebă Horia. Nici măcar nu ştim ce să furăm.

Tău încercase să tragă fire din console până când se curentase. Dar asta nu fusese decât o manifestare a frustrării lor din ce în ce mai mari. Se dovedise că nu puteau lua nimic pentru că totul era prins de podea. O frumoasă colecţie de cuţite şi alte arme împodobeau partea îndepărtată a punţii, dar şi ea se afla în spatele unui câmp de forţă. Renunţaseră la ideea de a pune mâna pe arme când Horia aruncase pixul lui Tău în barieră şi acesta se vaporizase instantaneu. Chiar şi cutia neagră care prezenta ciudatul glob ocular/navă spaţială era prinsă de podea.

— Totuşi ar trebui să încercăm. Dacă distrugem nava…

— Dacă distrugem nava, Predatorul o să rămână aici.

Horia nu ştia dacă-şi putea susţine argumentaţia, dar avea de gând să încerce.

— Da. Ăsta ar fi şi scopul.

— Predatorul trebuie să rămână aici atunci. Nu poate pleca. Nici dacă vrea.

— Şi?

— Nici dacă noi vrem ca el să vrea.

Tău privi în altă direcţie.

— Am înţeles. Am înţeles. Oricum, se pare că trebuie să capturăm întreaga navă – s-o vindem… cuiva. Nu e nimic de luat.

Nimic ce nava i-ar fi lăsat să ia.

— Aşa că ar trebui să vânăm Predatorul şi să încercăm să-l omorâm. Înainte să se întoarcă pe navă şi să plece.

Cu colţul ochiului, Horia văzu o mişcare pe monitorul de infraroşu. Se întoarse şi-l văzu pe Predator alergând prin mlaştină. I se opri respiraţia.

— La dracu', Tău. Trebuie să plecăm. Acum.

Nu putea să-şi dea seama de pe ecran unde se afla Predatorul faţă de navă.

Tău se ridică.

— Trebuie totuşi să luăm ceva. Măcar ceva.

— Acum! Plecăm acum. Vezi?

Arătă cu mâna spre monitor.

— Dar Benjamin Peake?

— Ce-i cu el?

Predatorul trecu de pe un monitor pe altul.

— Ar trebui să încercăm să-l luăm cu noi.

— Eşti tâmpit, Tău? Nu-l luăm nicăieri, spuse Horia. Îl apucă pe Tău de umeri şi-l împinse către ieşire.

— Mişcă-te!

Colquhoun striga de afară. Nu era un semn bun.

Coborâră scările, cu Horia împingându-l pe Tău în faţă, iar când ieşiră îl văzură pe Colquhoun ghemuit într-un genunchi, trăgând spre mlaştină.

Tău se împiedică şi ambii se prăvăliră. Horia îl ridică pe Tău în picioare, privi în sus şi îl văzu pe Predator alergând prin mlaştină spre ei, trăgând cu arma de pe umăr flăcări albastre

intermitente, care nu zburau prea departe şi prăjeau apa din jurul insulei.

— Ascundeţi-vă în spate, strigă Horia şi fugi pe lângă Colquhoun, cu Tău alături. Se auzi un ţipăt în spatele lui, apoi un zgomot înfundat. Horia privi înapoi şi văzu o rază albastră trecând prin Colquhoun. Îl aruncă înspre navă, zbierând, împrăştiind sânge pe suprafaţa aspră.

Horia aruncă o grenadă înspre Predator, mişcându-se în jurul navei. Explozia se auzi o secundă mai târziu. Horia fu aruncat înapoi de suflul impactului.

Apoi o luară la fugă pe potecă înspre nord, fără să se uite înapoi.

— Şi Colquhoun? întrebă Tău, din spate.

— S-a dus, Tău, zise Horia în timp ce treceau prin tufe, apă şi crengi. Pur şi simplu s-a dus.

50.

La ceva distanţă de nava Predatorului, Marikova se sui într-un copac cu coajă solzoasă şi neagră, zgâriindu-şi palmele. Nici un alt copac din apropiere nu părea potrivit pentru scopurile ei şi voia să fie la înălţime pentru a vedea totul. Se balansă pe trunchiul copacului până la vreo treizeci de metri şi privi prin luneta puştii la timp pentru a-l vedea pe Horia folosindu-şi lansatorul de grenade, apoi dispărând în spatele navei. Predatorul se adăposti, iar grenada explodă în spatele lui, la marginea apei, fără să îl rănească. Suflul exploziei făcu copacii din jur să se legene. Lumină mlaştina pentru o secundă, aruncând noroi şi apă către navă. Malurile mlaştinii, care formaseră până atunci un zâmbet, păreau ştirbe şi încruntate.

Curăţându-se de noroi, Predatorul se ridică şi, ignorându-l pe Colquhoun, se rezemă de navă, deschise panoul de comandă de pe braţ şi apăsă un buton, iar uşa se închise fără zgomot. Apoi, scoţând un cuţit dintr-o teacă de pe spate, creatura eliberă un răcnet şi porni după Horia şi Tău. Marikova nu invidia atenţia pe care o primeau cei doi.

Cum reuşiseră Horia şi Tău să intre în navă? se gândi la acest aspect câteva minute, aşteptând. Marikova nu mai dorea să urmărească Predatorul acum că descoperise nava. Singura întrebare rămânea: să încerce să intre, ştiind că Predatorul se putea întoarce în orice moment?

Privind prin lunetă – la Colquhoun care se zvârcolea în noroi şi gemea, rănit mortal, şi la uşa închisă a navei – o mişcare subită de sub ea, în dreapta, mult mai aproape de navă, îi atrase atenţia. Coborî luneta şi privi surprinsă cum o umbră se ridică din mlaştină chiar în faţa insulei.

Ştia cine era nu numai după corpul subţire, ci şi după modul în care se mişca, de parcă picioarele erau prea bătrâne pentru a răspunde graţios la comenzile creierului. Gustat. Lângă el observă cu admiraţie Armalite-ul AR-50 şi ceva ce părea a fi o puşcă de vânătoare M77. Un Armalite putea face pagube serioase. Şi, desigur/ avea întotdeauna acel Walther drăguţ cu el.

Stătuse Gustat aici încă de la explozia avionului cu provizii? Dacă da, avusese nevoie de foarte multă răbdare şi dedicaţie. O mira. Răzbunarea era un sentiment pe cât de complex, pe atât de direct. Îşi iubise soţia şi fiul mort? Da, aşa credea. Repeta doar mişcările pe care trebuia să le facă, împins către limite monstruoase pentru că era ultra-bogat? Era, într-un cuvânt, nebun.

Puse luneta din nou la ochi şi privi cum Gustat se apropie de navă în genunchi, cu Waltherul ţinut într-o mână, previzibil, şi un alt obiect mic, negru, dreptunghiular în cealaltă mână. În spate avea un rucsac. Ce avea de gând să facă?

Gustat ezită în faţa lui Colquhoun, se aplecă spre el, poate chiar îi spuse ceva, dar apoi se îndreptă spre uşa navei. Apăsă un buton de pe acel obiect dreptunghiular… şi, spre mirarea ei, uşa se deschise. Deci aşa o făcuse. Câte lucruri puteai afla furişându-te prin copaci.

Gustat dispăru în întuneric.

Marikova îşi îndreptă atenţia către Colquhoun. Avea dificultăţi în a-şi ţine intestinele înăuntru, dar nu părea că are de gând să moară curând. Arma Predatorului cauterizase o mare parte din rană chiar în timp ce o provoca. O milă crudă. Suferinţa inutilă nu o atrăgea. Nu era pură. Nu era eliberatoare.

Auzi focuri de armă în depărtare, sunetul distinct al lansatorului de grenade al lui Horia, răpăitul aspru al rahatului chinezesc pe care îl folosea probabil Tău. În curând, Predatorul avea să se întoarcă – Marikova nu credea că românul sau sud-africanul ar putea să-l omoare.

Degetul rusoaicei se strânse pe trăgaci, trimiţând un glonţ

prin fruntea lui Colquhoun într-o fracţiune de secundă. Acesta se opri în mijlocul gemetelor şi se prăbuşi, rezemat de navă. Marikova credea că arată aproape liniştit. Gaura glonţului era ca un punct hindus, un tilak, prin lunetă. Îl miruise şi ştia că i-ar fi mulţumit dacă ar fi putut.

Gustat ieşi. Uşa se închise în spatele lui. Privi la Colquhoun şi fugi către vechea lui poziţie. Se lăsă jos în noroi şi rămase atât de nemişcat încât, dacă n-ar fi ştiut deja că e acolo, nu l-ar fi văzut. Nici într-un milion de ani.

Pusese ceva înăuntru? Sau luase ceva? Căuta un trofeu luat de la familia sa? Nu putea spune doar privind. Era rucsacul mai greu sau mai uşor? Tot ce ştia era că Gustat se dusese în navă cu un scop.

Nu ai fi stat acolo, în noroi, ore în şir doar pentru a intra în navă dintr-un capriciu. În afară de cazul în care era nebun.

51.

Tăcut şi încă întins în noroi, aproape savurând răceala lui, Gustat gândea la glonţul din capul lui Colquhoun chiar şi când Predatorul se întoarse la navă şi deschise uşa, aruncând – credea Gustat – o privire paranoică peste umăr. Numai o singură persoană de pe insulă ar fi reuşit o asemenea lovitură din copaci. Era sigur că traiectoria presupunea că trăgătorul se află deasupra şi în spatele lui. Era o complicaţie de care nu avea nevoie, dar poate reuşea s-o folosească în avantajul său. Totul depindea de Predator. Spera că, speriat, va pleca la întâlnire cu nava-mamă, dar cine putea şti, mai ales cu un Predator atât de experimentat.

Pe măsură ce timpul trecea, Gustat se simţea din ce în ce mai expus, simţea prezenţa lunetistei deasupra lui ca pe un păianjen care i se plimba pe ceafă, trebuia să se abţină să cedeze impulsului de a da cu mâna peste gângania închipuită. Probabil că îl privea prin lunetă chiar atunci. Dar avea nevoie de o diversiune pentru a schimba situaţia, era prea bună. Nava trebuia să decoleze, sau Predatorul trebuia să iasă, sau Pol Pot să înceapă să danseze. Orice. Nu încercase niciodată să se păcălească în privinţa oamenilor ca Marikova. Avea o misiune, şi când considera că adunase destule informaţii şi nu mai trebuia să-l observe, urma să îl omoare. Informaţiile din creierul lui erau o bază de date foarte competitivă împotriva Predatorului şi,

dacă nu putea să pună mâna pe tot, Marikova ar fi avut măcar grijă să nu cadă în mâini nepotrivite.

În acelaşi timp, Gustat nu voia să se trezească într-un zbor secret către Moscova cu un sac peste faţă. S-ar fi sinucis mai întâi.

Predatorul ieşi din nou din navă, în armură completă. Gustat putea trage şi cu un Armalite nu era de glumit. Ar fi putut probabil să îndoaie armura într-un loc, sau poate în mai multe. Poate l-ar fi omorât, cu toate că reflexele creaturii erau atât de rapide încât Gustat se îndoia că o putea ucide fără să aibă ocazia unei lovituri direct în cap, fără cască.

În orice caz, urmărea rezultate mai mari şi mai dramatice.

E timpul să scap de pacoste.

Scoţându-şi Waltherul, Gustat se rostogoli pe spate şi trase în spatele lui, către copacii unde bănuia că se ascunde Marikova. Două apăsări rapide ale trăgaciului, apoi se rostogoli către dreapta. Focurile de armă răscoliră noroiul unde tocmai fusese. Trăgând aer în piept, se lăsă să cadă în apa întunecată, întrebându-se cât de mult trebuia să-şi ţină respiraţia şi sperând că Pol Pot e destul de departe.

52.

Marikova nu găsise niciodată expresia „timpul stă în loc” potrivită când dădea peste ea în filmele de suspans şi mister care reprezentau pasiunea ei secretă. În mijlocul situaţiilor extraordinare, timpul nu stătea niciodată în loc. Mintea stătea în loc, oprea timpul, îl dezmembra, îl analiza şi apoi lua decizii. Mintea, în astfel de situaţii, era ca mâna unui copil întinzându-se după o muscă în zbor. Eliberate, timpul, viaţa accelerau din nou.

Aşa se simţi atunci când realiză că-şi divulgase poziţia Predatorului trăgând în Gustat. Încercă să alunece mai jos în copac, într-o poziţie mai bună, pentru câteva secunde aproape fatale. Trebuia să îndrepte arma în jos până când se pregătea din nou să tragă, apoi să-şi caute ţinta. Întinzându-şi mâna stângă pentru echilibru, privi cum un disc neted de metal îi tăie fără efort vârful degetului expus, chiar de sub unghie. În timp ce vârful cădea, dându-se peste cap ca o bombă liliputană aruncată dintr-un avion minuscul, Marikova văzu o secţiune interioară a degetului mare – grăsimea galbenă, muşchiul închis la culoare, albul osului întrerupt, roşul măduvei – Înainte ca

sângele să blocheze totul. Ţipă datorită surprizei şi durerii şi, completându-şi mişcările pentru a ochi Predatorul, în ciuda rănii, văzu discul care îi găsise carnea întorcându-se la stăpânul său. Începu să tragă către creatură, dar nu reuşi să ţină arma bine din cauza degetului lipsă şi rată. Predatorul îşi recuperă discul, se întinse după Colquhoun cu o viteză ireală şi-l apucă de gât, dispărând înapoi înăuntrul navei.

— Rahat! Realiză că ţipa şi se forţă să se oprească. Se forţă să ignore sângele destul timp cât să-l găsească pe Gustat, să se asigure că nu ţinteşte spre ea. Nu-l putea găsi printre vegetaţia galbenă şi noroiul întunecat aşa că se coborî mai mult din copac, până într-un loc în care se putea rezema de trunchi. Îi oferea destulă protecţie din direcţia navei şi a lui Gustat, oriunde ar fi fost. Dumnezeule, a fost periculos. Transpira atât de mult încât trebuia să îşi şteargă sudoarea de pe ochi.

Marikova rupse o bucată din bluză din jurul taliei, dezvăluind un abdomen ferm şi palid. Bandajă repede degetul, râzând pe înfundate. Tremura din cauza forţei râsului.

Operaţie extraterestră pe deget. Asta nu i se mai întâmplase vreodată – poate chiar nimănui, din câte ştia. Dacă nu s-ar fi înclinat puţin spre stânga în momentul crud al arma Predatorului ar fi decapitat-o. Şi în afara cazului în care ar fi avut o experienţă extra-corporală nu ar fi reuşit să vadă o secţiune a propriului creier.

Într-un fel, acest gând o făcu să râdă mai tare. Avu vaga idee să privească solul, în căutarea vârfului lipsă.

53.

La douăzeci de metri de provizii şi de Armalite, Gustat se balansa cu greu pe ceva ce părea o piatră scufundată, ca să nu mai fie nevoit să calce apa. Încerca să facă nava Predatorului să decoleze cu puterea minţii. Decolează cu cadoul meu special la bord.

Putea gusta victoria ca pe miedul cehesc îndrăgit de soţia lui, ca o căldură ce radia prin el. Nu ştia ce se afla la celălalt capăt al acestei senzaţii – nu planificase atât de mult în avans, nu ştia nici măcar dacă acel viitor exista –, dar se ruga pentru decolare atât de mult încât îşi muşcă limba, gustându-şi sângele. El oferi oricărui zeu ar fi binevoit să-i împlinească rugămintea.

Decolează.

Dar minutele treceau şi nava nu pleca nicăieri. Şi n-o mai putea vedea pe Marikova. Crezuse că reuşise s-o păstreze în vizor, dar dispăruse într-unul dintre momentele în care se întorsese să privească nava. Se întrebă cât de grav o rănise Predatorul. Se întrebă dacă se furişa în spatele lui chiar atunci. Gândul că ar putea fi distrus înainte de a vedea rezultatele eforturilor sale era ca o rană deschisă peste cicatricele care îi brăzdau inima. Lisa spusese odată „nu eşti cel mai răbdător dintre oameni”, şi avusese dreptate şi greşise în acelaşi timp. Răbdare în planificare, nerăbdare în execuţie.

Apoi, subit, uşa navei spaţiale se deschise şi un obiect rotund şi negru familiar fu aruncat în apă. Bomba lui Gustat. Tot efortul pentru nimic. I se făcu rău.

Predatorul ieşi din deschizătura uşii pe o suprafaţă gri plutitoare care arăta ca o sanie, cu cadavrul lui Colquhoun pus alături. O dată cu Predatorul se făcu lumină: un orizont al evenimentului de lumină, radiind din şanţul de pe marginea navei. Un cerc de lumină aurie şi verde-deschisă, amestecându-se şi şuierând. Întins în toate direcţiile, la câţiva centimetri deasupra pământului. Venea şi tot venea, iar Predatorul mergea pe el ca un surfer.

Gustat auzi un strigăt de femeie deasupra lui, apoi un alt sunet peste bâzâitul luminii letale care vaporiza copacii, distrugând totul în jur. Apoi privi în acelaşi timp marginea luminii care venea spre el, ca un disc de tăiat lemne fosforescent, şi suprafaţa orizontală a acelei lumini, cu striaţii ca inelele unui sequoia.

Nu e o armă defensivă. E o armă ofensivă.

Se aruncă. Se aruncă către fundul mlaştinii, către nămolul rece de acolo. Cu acea imagine întipărită pentru totdeauna în minte, a Predatorului zburând deasupra valului de lumină, se îndreptă către nord – nord, încerca să ţină minte –, dar nu era decât întuneric, foarte mult întuneric.

54.

Buşteanul care le bloca drumul nu era decât cea mai nouă dintre problemele lor.

— Nu te opri, şuieră Horia către Tău, care atârna agăţat de el semi-inconştient, aproape ca un mort. Nu te opri! Nu te pot căra şi pe tine şi pe afurisitul ăsta de lansator de grenade.

— Nu e nimic pregătit pentru mine, bolborosi Tău. Nu-l pot vedea pe baterist.

Horia aproape îşi dorea ca delirul lui Tău să fi fost de neînţeles.

Dar simţi greutatea de pe umeri uşurându-se când Tău încercă să ţopăie. Era prima oară când nu putea să-l învinovăţească. Omul îşi pierduse cea mai mare parte a piciorului stâng din cauza armei de umăr a Predatorului, o ultimă salvă, aproape la întâmplare, pe care Predatorul o trăsese înainte de a se întoarce la navă. Singurul noroc, dacă îl putea numi aşa, era că arma cauterizase rana. Tău era în stare de şoc şi avea febră, dar existau şanse să supravieţuiască. Un miros de carne prăjită îi făcea lui Horia foame şi greaţă în acelaşi timp.

Acum se împleticeau pe una dintre potecile năpădite de buruieni, sub nişte nori gri şi un soare slab dar încă fierbinte. Poteca trebuia să ducă în afara junglei şi asta repede, spera, în afara cazului în care îşi pierduse total simţul orientării. Nu era numai din cauza lui Tău şi a lansatorului de grenade, ci şi din cauza QBZ–ului 95 al lui Tău aruncat peste umărul celălalt. Amândoi erau plini de noroi şi Horia avea sângele lui Tău pe el. Omul se lovise cu faţa de o buturugă când îşi pierduse piciorul, iar nasul nu înceta să-i mai sângereze.

— Nu mai avem mult, îi spuse lui Tău, cu toate că nu ştia ce însemna asta. Nu mai aveau mult până la moarte? Nu mai aveau mult până când venea ajutorul? Nu mai avea mult până când se va prăbuşi de epuizare?

— Fratele tău nu trăieşte, nu în acea peşteră, răspunse Tău.

Poteca îngustă era înconjurată de ape negre şi murdare în ambele părţi. Uneori, picioarele lui Horia alunecau şi era nevoie de toată puterea lui pentru a nu cădea peste margine. Încerca să privească cât mai în faţă pentru a anticipa obstacolele când observă trunchiul de copac căzut peste drum, la cincisprezece metri în faţă. Apropiindu-se, trunchiul se transformă în ceva gri şi solzos. Nu părea să aibă vreun început sau vreun capăt. Pentru o secundă, Horia nu avu habar la ce se uita, dar se opri din scurt, făcându-l pe Tău să icnească.

Când înţelese ce era, lovi cu fundul lansatorului de grenade în pământ.

— Rahat rahat rahat rahat rahat!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tău, într-un moment lucid.

— Pol Pot.

Crocodilul. Tolănit cu toţi cei opt metri şi jumătate ai săi, cu coada în apă într-o parte şi capul scufundat în cealaltă.

Nici un proverb românesc nu putea descrie situaţia. Pentru un moment avu absurda idee de a sări peste crocodil şi de a-şi continua drumul, e ceea ce bătrânul Nas-de-Căpşună/Schelet ar fi zis că ar face.

— Împuşcă-l, spuse Tău, împuşcă-l…mpuşcă-l…puşcăl, devenind din ce în ce mai puţin coerent cu fiecare repetare.

Horia râse.

— De ce nu? Numai că mai am doar două grenade, ceva muniţie pentru carabină şi tu nu mai ai aproape nimic în rahatul ăla chinezesc al tău. Ce facem dacă Predatorul vine după noi din nou?

Fusese un coşmar, viteza lui, modul în care recuperase distanţa chiar cu avansul pe care cei doi îl aveau, felul în care controlase lupta, retrăgându-se la fel de repede cum atacase.

Tău scânci şi-şi pierdu cunoştinţa din nou, începând să atârne prea greu pe braţul lui Horia.

Inconştient. Grozav. Îl lăsă pe Tău să cadă, cu ochii daţi peste cap.

Când privi din nou în sus, cu lansatorul pregătit – pentru că, într-adevăr, Tău avea dreptate – crocodilul dispăruse şi din spatele lor se auzeau trosnituri. Tot aerul părea să fie absorbit de mlaştină, aceasta emanând un fel de căldură şi linişte.

Horia se opri în loc şi, cu un ochi la apa învolburată care semnifica prezenţa crocodilului, privi în spate.

Din nou, Horia nu ştia la ce se uită. Sunetul se intensifică şi putu să vadă o protuberanţă, o buză de lumină aurie-verzuie care se îndrepta spre ei la câţiva centimetri deasupra solului, ca un val în timpul mareei. Copacii cădeau în faţa ei, în toate direcţiile, de parcă o creatură imensă invizibilă alerga prin mlaştină.

Şi valul se apropia rapid. Nu părea aşa la început pentru că încă era departe, dar pe măsură ce răcnetul devenea mai puternic şi sunetul crengilor rupte se amplifica şi el, ca reculul unei puşti de vânat elefanţi, îi putu estima viteza.

Nu avea nici o şansă să-l depăşească. Sau putea? Rapid, aruncă arma preferată a lui Tău, împreună cu rucsacul. Păstră

pistolul Beretta şi lansatorul M203, pe care îl aruncă pe spate.

Apoi, cu un efort herculean care îl făcu să icnească, aprinzând durerea unei vechi răni de la umărul stâng, îl luă pe Tău în braţe, gândindu-se sinistru că n-ar fi reuşit dacă bărbatul încă ar mai fi avut piciorul.

Începu să fugă pe potecă, cât mai departe de lumină. Nu privi înapoi, concentrându-se numai la picioarele sale şi la antrenamentul dur din zorii wrestlingului, înainte ca totul să devină coregrafiat şi fals. Lungile zile de sprinturi, de bile metalice lăsate să cadă pe abdomen pentru a-şi întări muşchii, de împins Dacii 500 în susul unui deal.

Putea s-o facă. Era mai uşor decât antrenamentul. Nu mai greu. Şi dacă nu reuşea Tău avea să moară, altă şansă nu era. Singura opţiune rămasă era apa, dar Tău s-ar fi înecat.

Poate ar fi funcţionat. Poate, cu toate că simţea un fel de căldură rece care-l tăia la glezne. Dar, la un moment dat, Tău îşi recăpătă cunoştinţa şi, ţipând ca într-un film de groază de categoria a doua, începu să se zbată. Horia alunecă. Tău căzu la pământ. Horia se dezechilibră şi se rostogoli peste el, folosindu-se de inerţie pentru a se repune pe picioare.

Horia privi înapoi, văzu lumina aurie aproape deasupra lor. Îl aruncă pe Tău în apă şi încercă să fugă, dar simţi tăietura luminii la călcâie – o senzaţie pe care n-avea s-o uite niciodată, undeva între electrocutare şi un sărut – şi se aruncă în apă instinctiv, chiar în momentul în care lumina inundă totul în jur.

Dintr-un motiv bolnav, Horia speră că Pol Pot plecase naibii de acolo.

55.

Predatorul călărea pe valul de lumină cu însoţitorul său mort, lăsând luminii sarcina de a elibera poteca de obstacole. Tentaculele-senzori fluturau în spatele lui şi renunţă la cască, apoi scoase un sunet la limita dintre mârâit şi mormăit, cu o mână pe după Colquhoun. Părea absurd de mare pe sania aeriană şi trebuia să-şi tot schimbe centrul de greutate, îndoindu-şi genunchii pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce căra cadavrul. Imenşii muşchi de pe coapse se flexau şi îi ofereau priza perfectă. Marginile săniei conţineau semne în limba ultimului proprietar – o creatură verde pe jumătate plantă, pe jumătate ciupercă, ce-şi târa corpul pe o planetă cu opt luni

aurii şi aproape lipsită de lumina soarelui. Predatorul revăzuse bătălia de multe ori pe ecranul din cască.

Extraterestrul acceleră silenţios spre nord până când valul de lumină începu să tremure, apoi se stinse la aproape un kilometru de navă. Îşi puse la loc casca şi apăsă un buton de pe sanie cu un deget de la picior. Sania începu să-şi corecteze cursul pentru a evita copacii şi schimbă înălţimea la care plana.

Mlaştina începu să lase loc dealurilor cu tufişuri crescute la întâmplare care păreau să fi fost împinse în pământ de un picior gigantic. Aerul de aici nu mai era la fel de încins şi de greu ca în mlaştină. După o curbă strânsă, în faţă apăru Baza X. Sania încetini şi se opri lângă imensa uşă a hangarului. Predatorul aruncă corpul lui Colquhoun şi se dădu jos de pe sanie.

Peste drum de clădire era valea plină cu schelete albe şi rămăşiţe însângerate de animale. Predatorul făcu un pas înspre vale, se gândi de două ori şi scoase un sunet plângăreţ. Scoase un cuţit dintr-una dintre numeroasele teci de pe picior. Metalul sclipea purpuriu. Cu o mişcare rapidă din încheietură, aruncă pumnalul cu boltă în vale. Cuţitul ateriză cu lama înfiptă în pământ.

Predatorul aşteptă. Nu se întâmplă nimic.

După un minut sau două, Predatorul se îndreptă către Colquhoun, se aplecă şi îi smulse craniul şi spinarea din corp, împrăştiind sânge peste tot. Ce rămase din Colquhoun tremura într-o grămăjoară de carne moale pe pământ.

Creatura se întoarse şi aruncă coloana vertebrală şi craniul în vale. Acolo unde lovi, pământul explodă în flăcări şi fum, trimiţând praf, iarbă şi oase în aer. Craniul lui Colquhoun zbură pe lângă casca Predatorului, iar acesta se lăsă pe vine. Mirosul renăscut de sânge şi oase vechi umplu aerul. După ce se aşeză praful, putu vedea un nou crater.

Predatorul mai zăbovi o clipă, apoi intră în clădire prin uşile enorme. Ieşi după câteva minute cărând explozibili din stocurile lui Rath. Îi îngrămădi pe sanie şi atinse un alt buton.

Apoi creatura uriaşă, plină de cicatrice şi cu mâinile încă pline de sânge porni pe sanie, la câteva zeci de centimetri deasupra pământului, urmând o potecă care ocolea valea, continuând spre nord pe lângă bază, apoi revenind spre vest, spre fâneţe şi buncărul-templu al lui Rath.

Avea foarte multă muncă de recunoaştere de făcut înainte de

primul atac.

56.

Să târască ceea ce bănuia a fi o mitralieră Browning pe o prelată legată de umeri se dovedea a fi dificil pentru Maxim. Cu tot cu muniţie, mitraliera trebuie să fi cântărit peste patruzeci şi cinci de kilograme. Era nevoie de toată puterea lui, toată voinţa, să tragă şi să împingă pentru a continua. Nu făcuse nici un kilometru prin junglă şi spatele deja îl durea şi bănuia că mai erau zece-doisprezece kilometri până la buncărul lui Rath. Aşa că mai trase pe nas nişte cocaină din rezerva aparent inepuizabilă din rucsac. Poate era paranoic, dar nu credea că Rath l-ar fi lăsat să intre în buncăr fără ceva de valoare ca Browningul.

Pentru a-şi distrage mintea de la efort, pentru a se distrage de la tot ce îl înconjura, începuse să se prefacă că nu făcea decât cercetare pentru nişte cântece, pentru un album pe care avea să-l numească simplu „Insula Iadului”. Începuse să scrie melodii pentru fiecare persoană pe care o cunoscuse. O piesă rock construită în jurul bassului pentru Horia Ursu, cu vreun fluier românesc introdus pe undeva. O dublă armonie pentru Marikova şi Nikolai care îi amintea, prin modul în care nu şi-o mai putea scoate din cap, de o melodie de pe albumul lui Sting Sotig of the Blue Turtles. Pentru Rath, desigur, o piesă trance-rave, posibil fără versuri, cu excepţia cuvântului „Cambodgia” strigat la nesfârşit între măsuri. De Gustat nu era încă sigur – poate ceva în genul lui Bruce Springsteen, dar Springsteen din Born in the USA. Sau Springsteen din Nebraska? Tot ce avea pentru Gustat momentan era o bucată din versuri:

Om al secretelor, bătrân şi tânăr şi-a pierdut familia într-o luptă Acum faţa-i nu mai simte soarele Nu ştie dacă a câştigat sau a pierdut.

Ştia că era posibil să fie de rahat, dar era începutul unui lucru mare. Poate chiar un hit de top. Trebuia să i-l cânte Aliciei când se întorcea. Trebuia să-şi ia nişte haine noi când se întorcea. Trebuia să-şi ia o valiză nouă când se întorcea. Trebuia să-şi ia cocaină nouă când se întorcea. Trebuia să-şi ia apă când se întorcea. Trebuia să-şi caute foştii colegi de trupă de pe vremea când obişnuia să cânte punk rock în cluburi ostile din Ţara Galilor, Lou Norocosul şi Sam Faţă-de-rahat şi John Bursucul.

Când se întorcea.

Dumnezeule, crăpate îi mai erau buzele. Muşcăturile de insecte de pe glezne începeau să-l doară. De ce nu luase mai mult vin? Să mai ia cocaină sau să aştepte?

Începu să râdă după ce cântă puţin din piesele lui şi îi luă mult timp să se oprească.

57.

Pentru o clipă, ceaţa îi părăsi mintea lui Nikolai. O dată cu subita uşurare, după ce îşi frecă obrazul şi descoperi că partea amorţită se decojea într-un praf verde – văzând ce începuse să se întâmple şi cu mâinile şi braţele lui ajunse la o decizie. În curând n-avea să mai rămână mare lucru din el, nimic uman, nimic care să poată fi măcar transformat în armă. Oricât ar fi vrut, nu putea să continue să aştepte reîntoarcerea Marikovei.

Febra îl cuprinse şi chiar şi asta îi dădea o claritate feroce, aproape copleşitoare. Îi scrise şovăitor un bilet Marikovei, alegându-şi cu grijă cuvintele, ştiind că ar putea fi ultima oară când comunica cu ea. Lăsă biletul pe sacul de dormit. Apoi, luând trusa medicală şi arma cu el, coborî din copac.

Pe pământ descoperi ceea ce păreau a fi rămăşiţele unei maimuţe şi o dâră largă, de parcă cineva ar fi tras ceva greu pe o prelată. Urma ducea în junglă, în pustietate. Nu putea înţelege ce era cu ea.

În cabană, Nikolai nu găsi decât tăcere şi o bucătărie răscolită. Robinetul încă funcţiona, aşa că bău cu greutate nişte apă, cu toate că nu îi era sete. Se gândi şi să ia restul de mâncare din bucătărie, dar nu îi era nici foame. Mâncarea şi apa păreau lipsite de importanţă.

Petrecu multă vreme privind prin fereastra uimitor de lungă din spatele cabanei, admirând marea, atât de diferită faţă de locul unde-şi petrecuse majoritatea vieţii. Verdele incredibil de deschis al apei, valurile verzi. Pulsul i se acceleră şi nu reuşi să-şi controleze frica. Avea atât de multă nevoie de Marikova încât nu reuşea să se mişte.

Dar momentul trecu. Plecă de lângă fereastră şi se duse în depozit. Armele de foc dispăruseră de mult, dar nu avea nevoie de ele. El avea nevoie de cuţite. Depozitul avea destule, ordonate în rânduri strălucitoare: cuţite de campanie Bill Burke cu lama de treizeci de centimetri, vreo două macete şi chiar un

Larry Downing cu vârf scurt şi ascuţit şi cu un mâner minunat din mahon.

Nikolai luă cu el cât de multe încăpură în curea şi în micul rucsac. Apoi răscoli trusa medicală, luă câteva întăritoare şi îşi injectă o seringă de adrenalină. Senzaţia îl făcu să mârâie şi să inspire cu putere.

O dată ieşit din cabană, Nikolai se îndreptă spre nord. Ştia deja unde se află buncărul-templu al lui Rath, Marikova furase o hartă a zonei la scurt timp după ce ajunseseră pe insulă. Nu puteai fi niciodată prea pregătit.

În timp ce mergea, spera încontinuu ca Marikova să apară în faţa lui, ca prin minune.

58.

Gustat se ridică obosit din nămol şi privi peisajul complet distrus. Lumina care radiase din navă pârlise, arsese sau pulverizase cu totul orice obiect mai înalt de zece centimetri. Nici un copac nu se mai afla în picioare, cu toate că unii formaseră un soi de plute din crengi întortocheate. Ţestoase moarte şi câteva păsări, cu greu recognoscibile, împânzeau malurile noroioase care erau acum fie de un cenuşiu-marmorat, fie de un negru-închis. În depărtare, un cârd de ibişi croncăneau şi dădeau din aripi în toate direcţiile, fără să vrea să aterizeze. Un miros vag de fum persista, cu toate că nimic nu mai ardea. Totul fusese învăluit de o ceaţă subţire şi Gustat nu-i putea vedea capătul. Din câte ştia, toată insula putea fi distrusă, cu excepţia navei şi a zonei din imediata apropiere.

Căutându-şi Armalite-ul prin peisajul plin de distrugeri – Waltherul dispăruse în apă, împreună cu puşca de vânătoare M77 – Gustat realiză că subestimase Predatorul. Nu se aşteptase la reacţia asta, dar avea logică. Omoară toţi intruşii dacă se poate, distruge orice ascunzătoare din jurul navei şi, remarcă după ce încercă deschizătorul de uşi de garaj, schimbă încuietorile dacă tot eşti pus pe treabă.

Nu supravieţuise decât călcând apa, cu faţa paralelă cu suprafaţa şi buzele ieşite puţin, trăgând în piept aerul sulfuros şi privind prin distorsiunile valurilor de lumină, aproape văzându-şi reflexia în ele. Sărutând moartea, arătând ca un crap uman. Dacă nu s-ar fi disipat, ar fi murit, senzaţia era atât de claustrofobică şi de extremă încât reuşise cu greu să-şi

stăpânească impulsul de a sări din apă, partea animalică din creierul lui spunându-i că putea să reuşească, putea supravieţui luminii, orice era preferabil agoniei acesteia.

Văzu o licărire prin mlaştină şi se aplecă să-şi ridice arma. Era murdară şi avea nevoie de o curăţare temeinică, dar măcar o găsise. Păcat că-şi pusese o mare parte din provizii într-o scorbură dintr-un copac din apropiere. N-avea să-l mai găsească.

— Gustat.

O voce pe care o cunoştea. Puternică. Din spate.

Se întoarse brusc şi văzu o siluetă neagră şi murdară la treizeci de metri mai încolo, pe un maldăr de crengi albe. Un curs de apă bolnăvicios curgea printre ei. Îşi scoase cuţitul de vânătoare, lăsând puşca să cadă la pământ. Era inutilă acum, şi ştia şi ea asta.

— Nu-ţi face griji, îi strigă Marikova. Sunt neînarmată.

Îşi întinse mâinile, cu palmele în aer. Vârful degetului mare de la mâna stângă era bandajat din greu. Părul negru şi scurt îi era lipit de faţă şi avea pete negre şi arsuri pe mâini.

Gustat se relaxă puţin, dar nu lăsă jos cuţitul.

— Şi… acum ce? Era ciudat să poarte o conversaţie când ambii trebuiau să strige, dar nu avea de gând să se apropie mai mult.

Marikova zâmbi, cu dinţii obscen de albi faţă de masca neagră a feţei.

— Trăieşte şi lasă să trăiască.

Experienţa striga la el să se apropie rapid şi să scape de ea, în mod evident nu mai avea arma cu lunetă. Instinctul însă îi spuse să fie atent.

— Cum facem asta atunci? întrebă el.

— Simplu, răspunse ea. Eu mă duc în direcţia aceea, sperând că încă există cabana, spuse, arătând cu degetul în spatele ei, şi tu te duci în direcţia aceea, sperând să găseşti ceva în nord. Nici unul dintre noi nu va putea să se ascundă sau să se întoarcă aici.

Avea dreptate. Încă un strat de prudenţă i se topi. Curiozitatea ieşi la iveală.

— Ce voiai de la mine?

— Ce voiam?

Privirea Marikovei era fixată pe el, Gustat ştia că nici unul

dintre ei n-avea să privească în altă direcţie, fie şi preţ de o secundă. O lovitură de cuţit reuşită era o soluţie riscantă de la acea distanţă, dar rămânea o posibilitate.

— Voiam totul. Orice urmă de informaţie pe care o aveai în cap, John Gustat! Pentru Maica Rusia. Haide, echipă!

— Ştii că aş fi găsit o metodă să mă sinucid înainte, spuse el. Avea cu adevărat o metodă foarte puternică de autodistrugere de care nu credea că rusoaica ştia, şi chiar dacă ar fi ştiut nu o putea opri.

Marikova încuviinţă.

— Mi-am dat seama de asta. Nu aveai niciodată de gând să pleci în viaţă de aici, nu-i aşa?

Gustat rânji strâmb.

— Te înşeli. Aveam de gând. Încă mai am.

Marikova dădu din cap.

— Nu. Nu, nu cred. De-aia suntem în conflict, de fapt. Tu vrei să mori. Eu vreau să trăiesc, să-mi termin misiunea şi să plec acasă.

— Nu-i adevărat, spuse Gustat nervos.

Era prea personal, de parcă ar fi fost vorba de familie. Avea un frate, un tată în viaţă, o mamă, dar era adevărat: puteau foarte bine să fie morţi, nu-l interesa. Nu în comparaţie cu ce făcea aici.

— Deci cum rămâne, Gustat? spuse Marikova cu un ton ca de flirt. Te ajut să mori şi tu-mi spui ce vreau să aflu.

— Ia-ţi gândul, spuse Gustat. Nu mă joc cu tine.

— Ei bine, cu toţii jucăm jocul cuiva, nu crezi? Doar pentru că suntem aici.

Gustat strânse din dinţi. Erau acolo, pe o scenă înnegrită, aproape post-apocaliptică, şi ea vorbea despre jocuri. Îşi înghiţi furia când îşi dădu seama că tremură. De epuizare? Stres? Vârstă?

— Ce zici de informaţii contra informaţii? sugeră el, încercând să-şi forţeze un ton neutru. Fiecare pune o întrebare. Apoi ne despărţim.

Marikova ridică din umeri, mişcându-se ţeapăn pe dâmbul ei de lemn. Era mai rănită decât lăsa să se creadă? căzuse?

— Începe tu, spuse Marikova.

— Bine, aşa să fie. Unde e Nikolai? De ce nu e cu tine?

— Asta e întrebarea ta? Atâta tot?

— Da.

Orice întrebare despre motivele pentru care fusese însărcinată cu aflarea informaţiilor despre Predator trebuie să fi avut un răspuns banal – obişnuita siguranţă naţională, să fie cu un pas în faţa adversarilor, chestii de genul ăsta. Nu-l interesau. Niciodată nu-l interesaseră.

— E bolnav, spuse Marikova după o scurtă ezitare. Se recuperează lângă cabană.

— Cât de bolnav? De la ce?

Încă o ezitare, şi atunci, de parcă s-ar fi eliberat de o povară, spuse:

— Are un fel de infecţie ciudată sau un virus. Nu cred că e de pe planeta asta. Cred că a căpătat-o când l-a zgâriat Predatorul. Şi cred că o să moară.

Fusese acela un tremurat real în vocea ei sau o urmă de afectare? îi păsa? Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că îl vor vâna amândoi.

— Îmi pare rău, spuse Gustat, dar sună fals.

— Acum întrebarea mea, spuse Marikova, întrerupându-l. De ce nu ai tras în Predator când ai avut ocazia? Nu se potriveşte cu ideea de răzbunare.

Gustat o privi intens, conştient că începea să simtă o urmă de simpatie pentru ea. Era prima persoană cu care vorbise de două zile. Dacă se dovedea că erau ultimii doi oameni de pe insulă?

Trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Voiam să pun o bombă pe nava Predatorului.

Simţi o durere în mâini când o zise.

— Deci arunci în aer Predatorul şi ne lipseşti pe noi de accesul la tehnologia sa avansată? Chiar eşti nebun.

Gustat râse sinistru.

— Asta e o a doua întrebare, dar ce naiba. Poftim nişte informaţii, Marikova. Fiecare navă a Predatorilor este urmărită de o navă-mamă de deasupra norilor. Am pregătit totul astfel încât ambele nave să fie distruse, dar Predatorul a găsit bomba… Acum că mă gândesc mai bine, nu putem fi siguri că acea navă-mamă nu va trimite aici mai multe nave individuale. S-a mai întâmplat.

Îşi dădu seama după privirea ei că nu prevăzuse acest răspuns.

— Sunt mai mulţi? întrebă, sceptică.

— Doar nu crezi că asta, spuse, arătând cu degetul înspre navă, a venit singură din spaţiul interstelar, nu?

— Ba da, aşa credeam… Cum ai deschis uşa?

— Prea multe întrebări, spuse el. Dar îţi voi da un ultim răspuns. Nu ai găsit nici un document în camera mea pentru că totul e înregistrat aici. Îşi lovi uşor tâmpla. Era copilăros s-o spună, dar îi dădea un fel de satisfacţie.

— De unde ai obţinut toate informaţiile astea?

Se gândi la umbra sprijinită de perete într-un bar obscur dintr-o zonă rău-famată a unui mic orăşel mexican, valurile leneşe ale fumului de trabuc, izul de scorţişoară din aer, vocea distrusă de boală sau cancer sau distorsiune intenţionată. Dar nu spuse nimic, o privi doar pe Marikova.

— Bine, atunci, spuse ea după un timp şi se coborî de pe mormanul de surcele, înfrântă. Îi aruncă o ultimă privire, apoi începu să se îndrepte spre cabană, o formă întunecată într-un peisaj întunecat.

— Drum bun, Gustat, strigă peste umăr.

Când Marikova deveni doar o siluetă la orizont, învăluită în ceaţă, Gustat începu să meargă spre nord, unde avusese de gând să se ducă de la bun început.

Baza X încă mai trebuia investigată.

59.

Care e misiunea noastră acum? Mai avem o misiune?

Marikova nu mai ştia, oricât de mult ar fi urât nesiguranţa atunci când o simţea la alţii. Fusese şi principalul motiv pentru care nu încercase să-l omoare pe Gustat în timp ce stăteau faţă în faţă în mijlocul acelui ţinut pustiit. Încă mai avea acel Kel Tec P3AT de nădejde ascuns într-o chingă la gleznă. Ar fi putut chiar să încerce să-l facă prizonier, dar asta ar fi fost dificil, mai ales dacă creatura s-ar fi întors.

Şi, adevărul fie spus, modul nonşalant în care Predatorul incinerase o zonă atât de mare din mlaştină atât de repede şi apoi zburase în caleaşca lui aurie o descurajase. Ideea luptei unu-la-unu o bucura, dar era speriată de faptul că limitele puterii extraterestrului păreau marcate doar de constrângerile din codul lui de războinic. Sau poate că tocmai îi văzuseră limitele. Poate l-am împins până la limită. Oare câţi oameni mai reuşiseră vreodată să intre în nava Predatorului?

Când începu să vadă iarbă verde şi copaci vii, împreună cu ce părea a fi apă bună de băut dintr-un izvor limpede, Marikova avu un sentiment copleşitor de uşurare. În imaginaţia ei, unda de şoc a armei Predatorului se întinsese pe toată insula şi omorâse pe oricine nu reuşise să găsească adăpost. O parte a ei se simţise disperată la gândul că trebuia să se plimbe prin atâta devastare pentru tot restul vieţii.

Dar nu: frunziş verde şi sănătos, apoi însăşi cabana, goală dar cu apă potabilă de la un robinet la care îşi putea pune gura însetată şi ceva mâncare, în mare parte doar biscuiţi. Cel puţin îşi putea curăţa bandajul.

Apoi se urcă în copac, cu degetul lovit pulsându-i, şi ajunse până la sanctuarul lor.

Nikolai dispăruse.

Lăsase un bilet, în rusă. Scoţându-l din cutia de plastic, simţi că i se face rău. Hârtia era pătată cu verde acolo unde degetele iubitului ei o atinseseră.

Draga mea.

Ştim cu toţii că acţiunea are loc la buncărul lui Rath – că extraterestrul va fi acolo, poate chiar şi Gustat. Lucrul acesta mă copleşeşte. Nu mai e mult până când voi muri sau nu voi mai fi eu. Mai bine risc acum.

Întotdeauna am ştiut că timpul nostru e scurt. Nu ştiu ce altceva să spun, draga mea. Doar că nu mi-e frică. Datorită ţie.

Al tău, Nikolai

Sub nume, Nikolai adăugase cuvântul pe care ea i-l şoptise în ureche cu zece ani în urmă: Volya. Sângele îi pulsa în urechi şi simţi că leşină.

Mototoli biletul şi încercă să-l arunce, dar pumnul ei nu voia să-i dea drumul. Îl întinse la loc, apoi îl împături şi-l puse în buzunarul uscat al pantalonilor. Stătu acolo, privind prin haosul crengilor şi al frunzelor, ascultând bocetul păsărilor şi urletul maimuţelor undeva în depărtare.

Julită, schilodită, murdară, obosită şi numai acum înţelegând că fusese, că era îndrăgostită de Nikolai Basukov şi că era probabil prea târziu. Această recunoaştere a faptului că existase ceva real care putea fi pierdut. (Şi gândul supărător şi teribil: erau sentimentele ei atât de intense acum pentru că Nikolai era pe moarte, pentru că avea să treacă în curând prin aceleaşi momente prin care trecuse şi ea, sub gheaţă?)

Îşi strânse şi îşi verifică armele, se curăţă, încărcă proviziile în rucsac şi o luă la fugă spre buncărul lui Rath, ştiind sigur că nu mai exista o misiune. Doar o serie de situaţii şi modul în care le abordai.

60.

Cu simţurile ascuţite, Nikolai se deplasa ca o fantomă aducătoare de moarte, cărând după el trei pistoale şi cuţite vârâte în teci pe tot corpul. Plutea ca un nor deasupra unui amestec de calmante şi halucinaţii virale, cu capul plin de cuie şi vată de zahăr. Acesta era singurul mod în care ar fi putut descrie cuiva ce simţea, deconectarea dintre realitate şi ce vedea, de parcă s-ar fi uitat la două filme deodată şi ar fi jucat în ambele.

Într-una dintre realităţi, Nikolai intrase într-o zonă în care copacii mai mici şi mai tineri lăsau loc câte unei poieni, vegetaţie ce marca graniţa dintre junglă şi câmpii. Aerul mirosea a verdeaţă şi era proaspăt şi cald, iar insectele se târau şi zumzăiau peste tot.

În cealaltă realitate, intrase într-un peisaj de o intensitate copleşitoare, în care pluteau creaturi uriaşe, asemănătoare meduzelor, şi fiinţe transparente în formă de ţepuşe, cu ochi mari, complet albaştri şi bulbucaţi, se hrăneau cu mici animale purpurii care străluceau şi îmbinau cele mai plăcute aspecte ale păpădiilor şi peştilor guppy. Între acestea, creaturi ce nu puteau fi descrise decât ca amibe sau organisme unicelulare pluteau în râuri ca un sistem sanguin aerian privit la microscop. Aerul îi opunea rezistenţă, de parcă s-ar fi împins într-un balon cald.

Nu ştia dacă priveşte o altă lume sau un produs al neuronilor săi distruşi şi scurtcircuitaţi, dar nici nu ştia dacă asta mai conta. Toată frica îi dispăruse în faţa minunilor pe care simţurile lui i le prezentau.

În tot acest timp, avea în continuare un scop şi un plan: să ajungă la câmpii, fie la Rath, fie la Predator, oricare i-ar fi apărut în cale mai întâi.

61.

Când îmi voi scrie memoriile, nimic din toate acestea nu va apărea în ele.

Stând la marginea unei poteci înnegrite, Horia îl privea obosit

pe Pol Pot care mesteca trunchiul carbonizat al lui Jimmy Tău, fără să poată face ceva.

— Totuşi nu are gust de cărbune acum? o întrebă pe masiva fiară. Văzându-i aproape tot trupul ieşit din apă, realiză că putea intra în el cu totul de câteva ori, ceea ce ar fi fost copleşitor dacă nu s-ar fi luptat cu Predatorul cu puţin înainte. Şi dacă n-ar fi fost atât de însetat.

Pol Pot nu răspunse. Continua doar să deschidă şi să închidă fălcile, cu dinţii scrâşnind pe oasele lui Tău. Mirosul mortului era acoperit de izul de ars din aer. Cerul avea o ciudată nuanţă de auriu-închis. Ziua fusese lungă, dar era pe sfârşite.

— Te-aş omorî dacă aş avea o armă, spuse, de dragul conversaţiei. Sau poate că nu.

În acest moment se simţea de parcă el şi Pol Pot erau tovarăşi supravieţuitori. Poate singurii supravieţuitori. Horia simţea o arsură pe coloană şi alta pe abdomen, pentru că se întorsese pentru a respira iar apa era prea puţin adâncă şi cămaşa îi fusese prinsă de lumina verde-aurie. Nu ştia cât de grave erau rănile, dar dureau ca dracu'. Şi, cum se spunea în România, „ce nu te omoară acum s-ar putea să te omoare data viitoare".

— Poate ar trebui să mă apuc din nou de antrenamente. Poate trebuie să scap de câteva kilograme, recunoscu el faţă de Pol Pot.

Nici crocodilul nu scăpase nevătămat din experienţă. Crestele de deasupra ochilor fuseseră arse şi unul dintre ochi căpătase un aspect atât de lăptos încât Horia se îndoia că animalul mai putea vedea cu el. Mai avea şi o rană roz şocantă, acolo unde o bucată de carne îi fusese luată de pe bot. În timp ce mesteca din Tău, semnul de pe bot făcea să pară că Pol Pot râneşte.

Horia avea sentimentul că i-ar fi putut tăia picioarele lui Pol Pot, chiar şi capul, şi tot ar fi venit spre el, aşa că într-un fel îi era absurd de recunoscător lui Jimmy Tău că îl ţinea pe crocodil ocupat. N-ar fi putut încerca să scape de fălcile lui mai mult decât într-un târât leneş, având în vedere cât de rău se simţea.

Stând acolo, fu copleşit pe neaşteptate de un sentiment de tristeţe. Tău şi Colquhoun îl enervaseră, era adevărat, şi nu fuseseră de nădejde, dar se apropiase de ei şi nu credea că meritaseră să moară astfel. Cine ar fi meritat, poate cu excepţia lui Hitler şi a nebunului care condusese din Bucureşti şi al cărui nume nu era niciodată rostit.

— Şi ce ar trebui să fac acum, Pol Pot?

Încă frăgezindu-l pe Tău, crocodilul părea să spună Nici măcar nu ştii unde te afli.

— Ai dreptate. Ar trebui să încerc să mă întorc la cabană sau ceva de genul ăsta.

Nu e nimic pentru tine la cabană.

— Atunci unde să mă duc?

Departe de locul ăsta. Poate la buncărul lui Rath.

— Nu am încredere în Rath.

Întotdeauna a fost bun cu mine.

— Da, păi… Poate asta dovedeşte că am dreptate.

Mănânc totul din calea mea. Întotdeauna am fost sincer în privinţa asta. Totul.

— Aici îţi dau dreptate.

Nu sunt un urs şi tu nu eşti în România, Horia Ursu.

— Jimmy Tău a fost un om bun.

Nu, nu a fost. Nici mort nu e mai bun.

— Eu sunt un om bun, nu-i aşa? Merit să trăiesc, nu?

Sunt multe lucruri în cer şi pe pământ, Horia.

Apoi, cu o lovitură de coadă, Pol Pot se scufundă, luând o parte din Tău cu el, şi Horia rămase iar singur.

Adăpostiţi-vă după nevoie.

62.

Înainte de Shady Lady, Sukhon şi Suchin ajunseseră într-un moment crucial al existenţei lor. Spălaseră vase, vânduseră bilete la teatru, fuseseră maseuze, prostituate şi hoaţe mărunte. Era greu de spus care dintre aceste meserii fusese mai umilitoare. Clienţii salonului de masaj obişnuiau să fie americani şi australieni între două vârste, a căror lăcomie pentru carnea lor era aproape la fel de jalnică pe cât era de dezgustătoare. Dar chiar şi ca spălătoare de vase bărbaţii se luau de ele, le pipăiau şi aproape că le violaseră de câteva ori. Erau sărace, erau la îndemână şi în fiecare an credeau că vor reuşi să-şi îmbunătăţească situaţia, că lucrurile se vor schimba, dar nu făceau decât să se agraveze. Cheltuieli medicale când Suchin îşi rupse glezna pe o stradă udă. Un iubit promiţător care le părăsi pentru cineva mai respectabil. Puţinele lor câştiguri furate dintr-o casetă de bijuterii care reprezenta singura lor moştenire.

Mergeau pe străzi animate de viaţă, unde alţi oameni ascultau muzică la căşti şi conduceau BMW-uri şi se duceau acasă la familiile lor. În fiecare noapte ele plecau acasă într-un cămin care era cu puţin mai bun decât o cutie de carton în periculosul cartier Klong Toey din Bangkok, o mahala din nord care se învecina cu râul.

Într-o noapte, fumând în afara apartamentului lor de pe strada plină cu gunoaie, Suchin începuse să plângă.

. Era mai scundă şi mai tânără decât Sukhon, cu ochi negri prea mari pentru faţa ei şi o gură care cădea natural într-un rânjet obosit şi ciudat. Sukhon se considerase întotdeauna apărătoarea lui Suchin, un fel de soră şi mamă în acelaşi timp. Suchin era tot timpul mai vulnerabilă în faţa necazurilor lor. Sukhon o admira pentru asta, că lăsa necazurile s-o afecteze – o admira pentru că nu devenea indiferentă sau înveterată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase Sukhon, cu toate că ştia răspunsul.

— Tot asta va fi viaţa noastră şi când vom avea patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, spuse Suchin. Tot aşa vom trăi.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Sukhon. Tu vei fi căsătorită cu un om bogat. Eu voi conduce un restaurant şi voi avea un BMW.

Nu exista prea multă convingere în vocea ei. Avea douăzeci şi cinci de ani şi Suchin douăzeci şi trei. Ce avea să se schimbe? Ce se putea schimba? Uneori părea că lumea le abandonase. Chiar şi cele mai disperate riscuri, cum ar fi prostituţia, deveniseră din ce în ce mai grele, cu prea multe fete de şaisprezece ani venite în oraş din zonele rurale ale Thailandei.

— Simt că mă pierd, zise Suchin. Nu mai sunt cineva. Sunt un nimic.

Sukhon încleştă fălcile. O întrista s-o audă pe Suchin vorbind aşa, devenea mult mai dificil şi pentru ea să nu gândească la fel.

Îşi îmbrăţişă sora, umărul lui Suchin era cald. Suchin era întotdeauna caldă, cu mişcările rapide dar delicate, ca o privighetoare.

— În curând va fi mai bine. Vom pune bani deoparte din nou. Va veni şi o nouă slujbă.

Suchin se trase din îmbrăţişare, cu ochii scânteind de mânie.

— Nu va fi mai bine! Eşti o mincinoasă. Întotdeauna e mai rău.

Vorbele o răniseră pe Sukhon. Fuseseră împreună întreaga lor viaţă şi Suchin nu-şi pierduse niciodată încrederea în ea.

— Atunci vom pleca. Vom părăsi Bangkokul.

— Am mai încercat asta, spuse Suchin, aruncând ţigara în canal.

Un câine lătra pe undeva. Vaietul unei ambulanţe deveni mai Puternic, apoi slăbi. În faţă: docurile Klong Toey şi vagile umbre ale Vapoarelor în depărtare.

— De data aceasta vom merge foarte departe.

Ce conta? Suchin avea dreptate. Nu mai era nimic pentru ele aici.

Se îmbarcaseră clandestin pe un cargobot armean cu destinaţia San Francisco, dar planul nu funcţionase cum anticipase Sukhon. Fuseseră descoperite la o zi după ce nava părăsise portul, brutalizate de căpitan şi de echipaj, apoi trimise în larg într-o barcă fără vâsle. Căpitanul nu le voia la bord la următoarea lor oprire şi nici nu se putuse hotărî să le ucidă.

Bătute, sângerând şi singure în mijlocul Mării Chinei de Sud, fără mâncare şi doar cu câteva sticle de apă, stătuseră în barcă şi realizaseră că aveau să moară. Planul lor le părea acum atât de prostesc, atât de disperat.

Suchin zâmbind, spunând: E în regulă. Tot e mai bine.

Timp de două zile economisiseră apa, supravieţuiseră soarelui muşcător şi priviseră balenele din depărtări. Nu aveau ce altceva să facă, aşa că îşi spuseseră fiecare poveşti din timpul vieţii lor împreună, amintindu-şi momente, bucurii mărunte. Jonglerul care le fusese vecin câteva luni şi le lăsase mici figurine origami. O noapte târzie când se întâlniseră pe platourile de filmare cu nişte actori coreeni puşi pe distracţie, când vorbiseră despre filme şi seriale în timp ce mâncau şi beau. Micuţa pasăre galbenă cu cioc negru pe care Suchin o hrănise în afara apartamentului.

Începuseră să rămână fără poveşti de spus când la orizont apăru Shady Lady şi crezuseră că erau salvate, doar pentru a afla că dăduseră peste piraţi.

Restul poveştii era pe jumătate viclenie, pe jumătate vărsare de sânge: alegerea lui Pheakdai drept amant, puţin noroc, uciderea unui căpitan crud şi nepopular în timp ce dormea, alte trei crime, câştigarea lui Virote ca aliat şi în curând Sukhon îşi găsise locul, cu Suchin alături.

Majoritatea lucrurilor întâmplate, se gândise ea mai târziu, fuseseră doar o chestiune de context. Realizând că poate fi orice şi-ar fi dorit, înţelegând ce era dispusă să facă pentru puterea de a-şi hotărî singură destinul. Nu-i plăcea să omoare, dar uneori era necesar. Avea treizeci de ani acum şi era căpitan de patru ani. Nu avea să se întoarcă niciodată în acel apartament mic. Mai degrabă ar fi murit.

Şi ştia acum că victoria putea fi extrasă din înfrângere şi înfrângerea din victorie.

Acest lucru o făcu şi decisă, şi atentă când, printre copacii din stânga drumului, văzură turnurile buncărului-templu în zorii zilei. Ordonă oamenilor să iasă de pe drum, în caz că Rath postase santinele în jurul perimetrului. În linişte, găsiră un luminiş unde solul era puţin ridicat şi smochinii bătrâni creşteau puternici în jurul lui. Întinseră tabăra şi mâncară orez vechi în timp ce Virote şi iscoadele lui porniră să exploreze.

Virote se întoarse încruntat şi posomorât.

— Fortificată puternic, îi spuse ei. Cel puţin o sută de oameni, poate chiar mai mulţi. Au arme mari. Câteva mortiere.

Grupul lor avea douăzeci şi cinci de oameni, înarmaţi cu cuţite, mitraliere AK-47 şi AK-74, pistoale, grenade şi câteva lansatoare.

Sukhon se forţă să zâmbească.

— Au spus khmerii pe care i-am interogat că ne aşteaptă?

— Nu, dar…

— Atunci cred că vom aştepta aici până ce se întunecă şi vedem ce schimbări apar, dacă apar. Postăm santinele, nu aprindem focuri şi aşteptăm. Dacă nu se schimbă nimic până în zori, atunci ne îndreptăm spre cabană, luăm ce putem şi dăm de veste navei.

Înfrângere din victorie. Victorie din înfrângere. Unele dintre cele mai mari triumfuri ale ei de când devenise căpitan apăruseră din cele mai neaşteptate situaţii.

Iar glonţul era acolo, pe piept, cald, o dorinţă de răzbunare care uneori părea mai puţin legată de uciderea creaturii decât de ştergerea oricărei amintiri a vreunei înjosiri suferite de sora ei.

Cum se făcea că amintirea zilelor acelea cu Suchin, pe barcă, aşteptând să fie salvate, deveniră atât de dragi?

Aprins de medicamente şi de boala care îl măcina, Nikolai ajunse la marginea experienţei sale. Părăsi drumul când văzu câmpia întinzându-se în faţa lui în lumina dimineţii şi o urmă slabă de strălucire la stânga sa, în depărtare: buncărul-templu al lui Rath. Un sentiment de euforie se acumulase în el, iar drumul nu-l mai putea încăpea.

Aşa că o luă prin iarba care se ridica până la nivelul coapselor şi părea flexibilă sub tălpi, de parcă ar fi mers pe o trambulină.

Vederea îi era în continuare sufocată de lucruri pe care nu şi le putea explica şi mintea îi spunea că nici măcar să nu încerce. Se răsuceau şi înotau şi se târau şi pluteau în aer, îmbrăcând pământul, împrăştiate doar de auriul ierbii şi verdele din ochi. Pulsau şi cântau şi chiar fredonau. Printre aceste viziuni: ciudaţii greieri roşu cu negru de pe insulă săreau şi zburau în arcuri în timp ce mergea, era singurul mod prin care ştia că viziunile nu erau reale. Voia cu disperare să fie, însă.

Din obrazul lui Nikolai picurau particule verzi prin răni, ca umplutura care iese dintr-un iepuraş de pluş. Particulele erau purtate încontinuu de vânt. Când din el nu vor rămâne decât particule verzi, va fi spulberat cu totul? Cum se putea simţi atât de bine, atât de viu când i se întâmplau toate astea?

După un timp, Nikolai – ignorând lucrurile care se mişcau prin aer în timp ce privea în depărtare – se opri din mers. Acum buncărul-templu al lui Rath se vedea clar în faţa lui, către stânga, cam la jumătate de kilometru. Îi putea vedea turnul central ridicându-se către cer. Putea vedea khmerii roşii pe fortificaţiile zidului din faţa turnului, ca nişte mici căpuşe verzi mişunând pe pereţi. Rândul hidos al uriaşelor arme.

La dreapta lui se aflau dealurile care marcau hotarul dintre câmpii şi mlaştină.

Drept în faţa lui, la nici o sută de metri – prin zgomotul alb al frumoaselor meduze plutitoare, prin amibele uriaşe – Nikolai văzu Predatorul. Se ridica deasupra ierbii, înconjurat de o strălucire aurie ce străpungea prin verdele care scălda tot ceea ce vedea. Extraterestrul înainta încet peste câmpii, spre buncărul-templu.

Un val de bucurie se revărsă în Nikolai şi bărbatul începu să strige în timp ce se îndrepta spre Predator – apoi grăbi pasul, apoi fugi, împrăştiind praf verde ca un avion care lasă în urmă

fum în timp ce vine în picaj spre pământ.

— Tu! strigă însă, fugind. Aici!

Predatorul încă nu-l văzuse. Dacă ar fi vrut, Nikolai ar fi putut să scape de el, poate chiar ar fi reuşit să ajungă în siguranţă la Rath. Doar că nu voia asta, nu avea nevoie de asta.

Încă învelit în aura de aur, Predatorul se întoarse în cele din urmă şi-l văzu când se afla cam la cincizeci de metri depărtare. Arma de pe umăr a creaturii pivotă o dată cu ea, se fixă pe ţintă şi Nikolai ştiu că îi apăruseră trei puncte roşii pe frunte. Nici o problemă.

Râse, aruncă în iarbă puşca Ml 6, carabina Winchester 70 şi Glockul. Îşi desprinse centurile de muniţie şi le lăsă să cadă, fiecare aStfel de acţiune făcându-l mai uşor, mai liber. Apoi luă o seringă cu amfetamină şi o înfipse în braţ, apăsă şi simţi energia lichidă pătrunzându-l.

Nikolai luă o macetă într-o mână şi un cuţit de vânătoare în cealaltă.

— Haide! strigă el. Luptă dreaptă! Codul onoarei şi toate cele. Hai!

O urmă aproape imperceptibilă de ezitare din partea Predatorului, apoi tunul de pe umăr se îndepărtă. Predatorul scoase două discuri metalice de la brâu şi le aruncă în iarbă. Întinse mâna stângă pentru ca Nikolai să vadă cuţitele cu două tăişuri fixate la zece centimetri de gheare. Apoi întinse mâna peste umăr şi scoase o lamă lungă dintr-o teacă de pe spate. Îi părea lui Nikolai un iatagan vechi, gravat cu forme şi litere ciudate.

Nikolai alerga spre Predator, iar Predatorul alerga spre el.

Când se întâlniră în mijlocul câmpiei, cu săbiile lovindu-se cu un sunet vechi ca însăşi civilizaţia, Predatorul începu să lovească în Nikolai din părţi, iar acesta para, folosindu-şi inerţia pentru a contracara impactul greutăţii Predatorului. Cu toate acestea, putea simţi loviturile în întreaga mână, până în coloană şi coaste, făcându-l să vibreze din tot corpul. Puterea creaturii îl uimea.

Pentru un moment ambii încercară să dea lovitura de graţie, apoi Nikolai alunecă pe lângă Predator în iarbă şi privi în sus către casca acestuia, văzând stele de mare verzi-mov plutindu-i în spatele capului.

Apoi trecu de Predator, împingându-şi lama către stânga şi

evitând riposta. Se împiedică dar îşi recăpătă echilibrul, şi cu pumnalul mai scurt reuşi o înjunghiere laterală care lunecă până la încheietura armurii de pe antebraţul Predatorului. Auzi creatura urlând şi nu îndrăzni să împingă cuţitul mai adânc, de frică să nu-l piardă, şi o dată cu el şi echilibrul. Dansă pe lângă el şi se întoarse pentru a vedea care va fi următoarea mişcare a Predatorului.

Creatura făcu o piruetă în iarba groasă şi aurie a câmpiei luminate de soare, ocolindu-l pe Nikolai, aşteptând o greşeală din partea acestuia pentru a-l înjunghia din stânga. Nikolai stătea drept, pe vârfuri, ca un boxer, cu trupul arcuit astfel încât Predatorul să nu Poată ajunge cu uşurinţă la piept. Predatorul, flexat din genunchi, făcuse o greşeală renunţând la o parte a avantajului de înălţime. Ca un duel de cuţitari în Odesa, îşi spuse Nikolai, exaltat că vărsase primul sânge. Un şiroi subţire care arăta mov în vederea schimbată a lui Nikolai ieşea din braţul Predatorului. Da, exact ca în Odesa, doar că într-o luptă dreaptă ar fi fost mai aproape acum, pregătindu-se să atace abdomenul. Aici, un astfel de gest ar fi fost sinucidere curată.

Extraterestrul şuiera către el în timp ce se mişca în jur mârâind, ca o combinaţie bizară de gândac uriaş şi lup.

Nikolai râse.

— Mai vrei? Mai am!

Cu un răcnet, atacă, iar Nikolai făcu un pas în lateral pentru a evita lovitura, atât de aproape încât putu să-i simtă mirosul putred.

Lupta era strânsă.

64.

Rath stătea în comandamentul său, adânc sub centrul fortăreţei-templu, uitându-se peste planurile de apărare împreună cu cei patru comandanţi ai turnurilor: Narith (vest), Rachary (sud), Da (est) şi Kosal (nord), când Samphy, locotenentul lui Da din sectorul sud-estic al zidului exterior, alergă înăuntru cu o privire îngrijorată. Aveau o hartă a buncărului-templu întinsă în faţă. Tocmai revizuiseră sistemul de mesageri şi semnale luminoase care avea să-i ajute să comunice.

Rath şi comandanţii săi se ridicară în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Da, un om agitat chiar în cele mai

bune momente ale lui. Rath credea că bea prea multă cafea.

Samphy se încruntă.

— Nu ştim ce este. Colonelul trebuie să vadă.

Rath se întoarse către oamenii săi.

— Narith, Rachary şi Kosal – reîntoarceţi-vă la posturile voastre. Ary, stai aici şi uită-te din nou peste planuri. Da, vino cu mine. Vom continua mai târziu.

Camera de sub turnul central al buncărului-templu avea două coridoare care duceau către suprafaţă. Comandanţii goniră printr-unul, iar Samphy îi conduse pe Rath şi pe Da prin al doilea coridor, printr-un sistem de tuneluri şi magazii până la lumina soarelui, şi apoi la zidul exterior.

— Sper că e ceva important, îi spuse Da lui Samphy, probabil doar pentru Rath. Era întotdeauna îngrijorat de cum arăta situaţia pentru superiorii săi. Samphy îl ignoră şi urcară la cuiburile de mitraliori.

Zidul exterior oferea o privelişte clară asupra câmpiei. Rath crezuse întotdeauna că Predatorul va veni dinspre răsărit şi avea un număr disproporţionat de artilerie grea în această zonă. Chiar lângă el se aflau două mitraliere M60, un lansator de grenade MK19 şi o mitralieră MG 131 mânuită de oamenii lui Da.

— E acolo, spuse Samphy şi îi dădu lui Rath un binoclu. Vezi punctul întunecat care se mişcă? Arătă cu degetul. La ora două. Arată… arată ca un om care se bate cu sine însuşi.

Rath îşi puse binoclul la ochi, focaliză şi se găsi privind la ceea ce era cu siguranţă rusul Nikolai, antrenat într-un fel de dans complex cu cuţite.

— Ce este, domnule colonel? întrebă Da.

Rath lăsă jos binoclul şi îl privi.

— N-ai şi tu unul?

Dacă nu ar fi fost un aşa bun luptător pe timp de noapte, Rath l-ar fi înlocuit de mult.

— Desigur! Da îl privi pe Samphy, care o luă la fugă şi aduse încă un binoclu.

Rath privi din nou, cu Da alături. Era unul dintre cele mai extraordinare lucruri pe care le văzuse vreodată. În iarba înaltă, cu un echilibru şi o graţie incredibilă, de parcă i-ar fi depins viaţa de asta, Nikolai Basukov se învârtea, înjunghia, para, ataca, se retrăgea şi avansa în faţa… nimănui.

— A înnebunit! spuse Da, cu un fel de bucurie copilărească.

— Doar dacă nu… Lui Rath îi veni o idee.

Ajustă din nou focalizarea şi se retrase de pe Nikolai, astfel încât îl mai vedea, dar doar într-un colţ al scenei.

Un val scânteietor caracteristic apăru în stânga cercurilor care se uneau prin binoclu. Înjură, apoi se concentră mai tare şi căută să confirme descoperirea apropiind din nou imaginea, apoi văzu din nou sclipirea. De data aceasta, Rath reuşi să deosebească o siluetă. O siluetă cunoscută.

Nikolai nu se lupta singur acolo.

Rath se întoarse către Da.

— Adu toată artileria în acest sector al zidului şi ţinteşte asupra acelui punct. Nu doar asupra omului, ci asupra întregii zone. Acum!

Da încuviinţă, lătră nişte ordine către Samphy şi către ceilalţi soldaţi. Tunarii îşi ocupară poziţiile, priviră prin lunete, potriviră poziţia armelor.

— Şi unde naiba sunt mortierele?

— Încă sunt curăţate – au stat în depozit prea mult timp, spuse Da.

Rath înjură din nou. Putea risca ca o mortieră să explodeze? Nu.

Tunurile mari trebuiau să ajungă.

Se întoarse către tunari şi strigă:

— Mai repede! Trageţi acum!

Tunarul cel mai apropiat de Rath puse mâna pe pârghia de tragere.

Rath luă binoclul şi-l localiză din nou pe Nikolai. La dracu’ cu rusul. Dacă murea, asta e. Cel puţin va muri şi demonul.

Un zgomot ciudat, dar în acelaşi timp familiar se auzi din stânga lui Rath. Privi în acea direcţie şi văzu un tunar căzut peste ţinta tunului mare, cu o gaură de glonţ prin frunte şi un şiroi de sânge curgând rapid. Sunetul se auzi din nou şi tunarul de alături ţipă şi căzu pe spate, mort.

— Lunetist! urlă Rath. La adăpost!

Se uită în jur ca să îi găsească pe Da sau Samphy, să le ordone să trianguleze poziţia sursei, dar de îndată ce îl văzu pe Samphy, care tocmai se ghemuia, se auzi din nou acel zgomot şi soldatul era mort, cu două gloanţe în gât, cu sângele ţâşnind în cădere.

Rath căzu la pământ în spatele unui şir impresionant de saci

de nisip şi ziduri în ruină, îl găsi pe Da acolo şi strigă:

— Omorâţi lunetistul! Cineva să-l omoare!

Încă un trup căzu chiar lângă el, cu o privire uimită pe faţă şi o gaură de glonţ chiar în centrul frunţii. Rath scoase un strigăt de frustrare şi, luându-i AK-ul lui Da, sări peste zid şi începu să tragă în direcţia presupusă a împuşcăturilor. Avea s-o facă singur dacă trebuia, ca de obicei.

65.

Virusul îi dădea energie lui Nikolai şi asta îl făcea încrezător. Învârtindu-se în jurul Predatorului, evitându-i loviturile, ferindu-se şi încercând să-şi lanseze propriile atacuri cu lamele ca o extensie a braţelor, încă putea vedea creaturile ciudate care pluteau prin aer dar acestea nu-i abăteau atenţia, în schimb, îl ajutau să aprecieze distanţele, îl ajutau să afle unde trebuie să lovească. Predatorul era rapid, cu reflexe surprinzătoare pentru o creatură de asemenea dimensiuni, dar se obişnuise prea mult cu avantajele sale naturale. Tacticile lui se învârteau prea mult în jurul forţei brute şi a armurii. Nu că Nikolai ar fi avut prea mult timp să gândească. În timp ce dansa în jurul creaturii, apropiindu-se şi depărtându-se din nou, experienţa lungilor ani intră în acţiune şi deveni doar mişcare, parare, atac şi calculator de unghiuri. Nu se putea apropia mult timp deoarece Predatorul era prea puternic, ceea ce îl incomoda pentru că nu se putea angaja în vreo lovitură. Aşa că se apropia şi se îndepărta încontinuu, rapid, mişcându-se în cercuri în afara razei de acţiune a Predatorului. Nu doar loviturile creaturii îl puteau ucide, mai rău erau reculul parării unor lovituri, sau chiar blocajele atacurilor sale.

Cu toate acestea, în ciuda unei tăieturi superficiale de pe braţul stâng, reuşise să evite rănirile şi să îl atingă pe Predator de câteva ori – răni minore, dar cu cât erau mai multe şiroaie de sânge, cu atât mai bine. Dacă reuşea să continue în aceeaşi manieră, poate că Predatorul începea să ia decizii proaste.

— Mai vrei? îi spuse extraterestrului în timp ce se priveau. Îţi place ce ai primit până acum?

Predatorul lovi, coborând lama. Nikolai se mişcă. Dar Predatorul se aplecă în faţă în ultima secundă, schimbând direcţia loviturii. Metalul alunecă prin gheata lui Nikolai până în piciorul stâng. Chiar şi cu efectele drogurilor şi ale virusului,

Nikolai simţi durerea. O simţi şi ţipă. Uită să se mişte destul de repede când Predatorul trase lama înapoi, atacând cu mâna cu cuţite. Lamele îl loviră pe Nikolai în umăr şi căzu în iarbă. Se sprijini într-o mână şi se ridică. Începu să se retragă din faţa Predatorului care se apropia. Lama Predatorului se lăsă spre capul lui. Se rostogoli spre stânga. Continuă să se rostogolească. Îl simţi pe Predator întorcându-se. Reuşi să se repună pe picioare dar îşi pierdu maceta. Scoase un cuţit de vânătoare, o copie identică a celui din cealaltă mână. Predatorul ajunse în faţa lui. Îşi aruncă lama lungă şi îşi încovoie încheietura, cu lamele fixate.

Predatorul se aruncă asupra lui. Nikolai se retrase. Sângele încă îi curgea din gheată. Îl încetinea. Lovi abdomenul Predatorului. Găsi o încheietură a armurii. Începu să curgă sânge. Dar nu destul. În interiorul gărzii Predatorului pentru un moment. Începu să înjunghie cu ambele mâini, căutând ceva moale. Găsi un punct. Înfipse adânc cuţitul. Pierdu lama. Mai împunse o dată în timp ce se retrăgea. Torente de praf verde căzeau din el. Vocea Predatorului. Joasă şi guturală. Încă o lovitură, dar lama rată gâtul creaturii. Văzu cele cinci lame de pe mâna Predatorului. Se întoarse pentru a le evita. Încă o durere adâncă, în partea dreaptă. Începu să taie în toate direcţiile cu cuţitul. Lovituri pe armura Predatorului care sunau ca unghiile unei femei bătrâne care bat darabana pe masă. Din nou durere. Din nou. Metalul cuţitului său sclipi. Mişcarea verticală a cinci lame. Nu mai simţea nimic în braţul drept. Aruncă pumnalul spre creatură. Rată. Văzu cuţitul căzând uşor în iarba de un verde-închis. Cuţitul Predatorului coborând. Ridică celălalt braţ ca un scut. Cuţitul lovind pe sub gardă. O durere ascuţită în piept. Coastele arzând. Pe iarbă. Amorţit, în mijlocul unui nor de praf verde. Încercă să-şi ridice braţul din nou. Privi cerul, încă aglomerat de creaturi frumoase, ciudate şi exotice.

Praf verde. Lume verde.

Predatorul din nou, ridicându-şi lama lungă. O umbră întunecată care îl privea de la mari înălţimi. Marikova aplecându-se deasupra lui, şoptindu-i un cuvânt care aducea întreaga sa lume la viaţă, mirosul parfumului ei, atingerea buzelor.

Nikolai zâmbi la Predator în timp ce metalul unei alte lumi se coborî peste gâtul lui.

Lovitura nu-l împiedică să vadă.

66.

Marikova privi prin luneta puştii cum încă un tunar khmer căzu cu un punct roşu în frunte. Ce ironie – putea face în aste ore în şir fără să rateze, dar numai un supraom ar fi putut garanta o lovitură, şi nu doar atât, ci una letală, într-un extraterestru blindat şi invizibil care era angajat într-o luptă cu cuţite cu iubitul ei. Ascunsă în iarbă, nu avea de ales decât să-l ajute pe Nikolai indirect – asigurându-se că nu era ucis de altceva decât de Predator.

Se târî prin iarbă către o altă poziţie, cu soarele arzând-o pe spate, pentru a evita focul inamic, cu toate că oamenii lui Rath nu păreau să ştie unde se află, încă.

Aflată în siguranţă, Marikova îşi potrivi luneta pe Nikolai, minunându-se de îndemânarea lui cu cuţitele, de dansul complex şi uneori brutal, de modul în care prevedea loviturile de la un inamic mult mai puternic. Îi părea atât de frumos aşa, lăsând în urmă praf ca de smarald. Plutea în aer de parcă ar fi fost sufletul lui, captând momentele dintre lovituri. În toţi anii petrecuţi împreună, nu văzuse niciodată această latură a lui, acest efort care părea atât de lipsit de efort. O uimea şi o înspăimânta în acelaşi timp.

Încă o dată, încercă să calculeze o lovitură – la gât sau în cap – În acel spaţiu gol din faţa lui care pâlpâia şi dispărea, ba într-o parte, ba în cealaltă. Încă o dată, nu se putu încumeta să tragă. Se întrebă din nou cum putea Nikolai să vadă Predatorul şi cum putea să facă un astfel de efort un timp atât de îndelungat.

Se întoarse către tunarii lui Rath câteva secunde, dar aceştia renunţaseră, nu se mai vedea nimeni lângă tunuri. Înţeleaptă mişcare, Rath, să-ţi conservi resursele.

Apoi auzi ţipătul lui Nikolai. Privi prin lunetă şi îl văzu împiedicându-se şi căzând. Văzu o lamă mare care se ridică şi i se frânse inima. Chiar în timp ce lama cobora, trase. Nu doar că trăgea, dar se ridică din iarbă şi începu să strige, pierzându-se cu firea.

Trăgând în fantome. În valuri.

Silueta pâlpâitoare se întoarse către Marikova. Raza albastră o lovi în plin, aduse o agonie de nesuportat.

Tunând şi fulgerând, frustrat, Rath aruncă mitraliera AK-47 când i se termină încărcătorul. Se lovi de un cadavru şi ricoşă pe lângă capul lui Da, care stătea întins, sprijinit cu spatele de sacii de nisip.

— Fii bărbat, Da! ţipă Rath către el. Eşti soldat! Da nu-l privi în ochi.

Rath îngenunche şi ridică binoclul la timp pentru a-l vedea pe Nikolai căzând în faţa lamei Predatorului. Mai încolo, o văzu pe Marikova ridicându-se din iarbă, ţipând şi trăgând în creatură. O rază albastră sări către ea. Marikova se învârti şi căzu.

Bine. În sfârşit.

Dar Predatorul era încă acolo, îndreptându-se către nord.

— Adu nişte tunari în viaţă aici, ţipă către Da. Foc de voie, la ora două.

Până atunci, Ary fugise cu mai mulţi oameni cărând mortiere.

— Sunt gata!

— Păi, trage atunci. De la ora două la patru!

— Da, să trăiţi.

Da îşi puse tunarii în poziţie de tragere. Tunetul şi vuietul artileriei îl asurzi. Gheme imense de iarbă şi pământ erupeau din câmpie nu departe de poziţia Predatorului, aproape îi vedea reflexia pâlpâitoare în iarbă.

Sunetul puternic şi asurzitor al mortierelor se îmbină cu răpăitul mitralierelor. Câmpia era zguduită de explozii.

— Trageţi până vă spun eu să vă opriţi! strigă Rath. Nu mă interesează că nu puteţi vedea ţinta.

Se întrebă dacă soldaţii îl credeau nebun că le spunea să tragă în neant. Într-un demon.

Dar, câteva minute mai târziu, Rath trebui să accepte înfrângerea.

— Opriţi focul, spuse încet către Da şi Ary.

O ultimă explozie, apoi linişte. Nici cu binoclul nu-l mai putea vedea pe Predator şi nu mai putea irosi muniţia. Pământul din zona în care se aflase era spulberat, iarba înnegrită şi smulsă din rădăcini.

Da gâfâia din cauza vreunui efort invizibil. Ary stătea sub zid, aşteptând alte ordine.

Samphy stătea lăbărţat între tunuri, împreună cu ceilalţi morţi.

Blestemată fie Marikova. Ştiuse dintotdeauna că nu poate avea încredere în ea, dar nu crezuse niciodată că avea să ajungă să-i omoare soldaţii.

— Domnule, să trimitem oameni acolo? spuse Ary, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Nu, răspunse Rath.

— Nu?

— Ar fi o risipă. Moartă sau vie, nu-mi pasă. Nu voi risca viaţa nimănui pentru a verifica.

Ţinta cea mai importantă scăpase.

— Da, spuse Rath, privind către Samphy şi văzând figura surprinsă a acestuia, ar trebui să-ţi cauţi un alt locotenent. Cineva care nu moare atât de uşor.

68.

— Arăţi ca dracu'. Arăţi de parcă ai pierdut un pariu cu un sadic. Arăţi ca o mortăciune pe care a târât-o în casă o mortăciune pe care a prins-o pisica. Arăţi ca un actor român bătrân de filme porno după o noapte grea cu fetele. Dar tot sunt bucuros să te văd.

După ce tăcu, Horia se aplecă şi luă faţa murdară şi plină de tăieturi a lui Gustat între palme, apoi îl sărută pe american pe ambii obraji.

Gustat, cu hainele pătate şi arse şi o barbă dezordonată, se uită mirat la Horia pentru o secundă, ceea ce îl făcu pe Horia să râdă, ceea ce îl făcu pe Gustat să zâmbească.

Poate nu mă crede? îşi zise Horia. Dar era bucuros să-l vadă. Ar fi fost bucuros să vadă pe oricine care nu încerca să-l omoare.

— Aş fi vrut să am o oglindă pentru tine, spuse Gustat. Arăţi ca un urs care vrea să se transforme în sconcs cu crestătura aia a ta.

Arsurile lui Horia, aproape ca o urmă de cauciuc în jurul pieptului şi spatelui, începuseră să pară cenuşii prin haine. Încă putea simţi căldura rănilor şi nu îndrăznea să se uite la ele. Cel puţin nu până când putea să le şi trateze. Nu îi surâdea ideea de a se spăla cu apă din mlaştină.

— Aşa este, spuse uşurat, aproape ameţit din cauză că putea în sfârşit vorbi cu cineva.

Gustat îl surprinsese în timpul dimineţii, în timp ce se plimba

apatic prin mlaştina devastată, agitat după o noapte de rătăcit fără ţintă. Horia sărise în sus la propriu la auzul glasului său, se întorsese şi îşi scosese pistolul, apoi se relaxase când îl văzuse pe Gustat cu braţele ridicate. Ł în ordine. Sunt doar eu.

Acum stăteau pe marginea unei poteci ridicate şi făceau inventarul puţinelor provizii pe care le mai aveau.

— Ştiu că am gumă de mestecat, spuse Horia, luptându-se să-şi scoată mâna din buzunarul din faţă al pantalonilor. Guma încălzită şi apoi răcită mai era bună?

— Eu ştiu că am… ei bine, nu ştiu ce am, spuse Gustat.

— Ce n-aş da pentru o piersică proaspătă. Sau o căpşună, spuse Horia, visând.

— Friptură. O bucată frumoasă de somon, zise Gustat.

— Mult noroc cu asta, prietene. Carnea de crocodil e tare în perioada asta a anului.

Când terminară, proviziile lor înşirate pe pământul înnegrit se reduceau la gumă de mestecat, un cuţit de buzunar cu tirbuşon, şase batoane sfărâmate de proteine, un baton de fulgi de ovăz, un pachet gri, câteva monede româneşti, un set de chei pentru un Volvo, o pungă de plastic plină cu nuci, trei sticle de apă şi o poză cu o fată precoce de cinci ani care stătea lângă o femeie drăguţă.

— De unde ai asta? întrebă Horia, arătând către pachetul gri.

— Raţii militare thailandeze. Rath le avea prin cabană.

— Ce-i cu cheile? întrebă Gustat.

— Obişnuinţă, răspunse Horia, puţin ruşinat.

— Şi poza?

— Soţia şi fiica mea.

Gustat întoarse privirea şi Horia îşi dădu seama că se gândea la familia lui ucisă. Mulţi oameni purtau cicatricele tristeţii, dar Gustat sângera încontinuu şi nu se vindeca. Horia îşi imagina că şi lui i s-ar fi întâmplat la fel.

Acum îşi dorea să nu fi pus poza în grămadă. O făcuse pentru a-i da de înţeles lui Gustat că puteau avea încredere unul în altul. Ridică poza şi o puse înapoi în buzunar.

— Şi, ca să recapitulăm, spuse Gustat privind grămada, avem destulă mâncare pentru două zile dacă avem grijă. Apă pentru o zi, ceea ce ar trebui să ajungă până găsim un izvor curat. Ai două cuţite şi pistolul Beretta, cu şase gloanţe poate. Eu am asta – arătă către Armalite –, câteva grenade, câteva cuţite. Nu

suntem răniţi, doar puţin şifonaţi, cu toate că tu ai setul ăla interesant de arsuri pe care va trebui să-l curăţăm şi să-l bandajăm.

— Să înţeleg că ai o trusă medicală? întrebă Horia.

— Am o trusă de campanie care va ajunge.

— Apoi ce urmează? întrebă Horia. Ce facem?

— Ce facem, repetă Gustat, privind către apă cu ochi pierduţi.

În acel moment, Horia – care chiar nu ştia ce să facă – crezu că Gustat înnebunise sau se gândea la cel mai bun mod de a-i zice să se facă pierdut.

Dar nu – Gustat îşi reveni şi spuse:

— Ieşim din mlaştină. Mergem spre nord – spre baza X – clădirea militară thailandeză. Cea în care Rath nu m-a lăsat să mă bag. În primul rând, pot fi provizii pe care să le putem folosi. Mai mult, e aproape de buncărul-templu al lui Rath.

— De ce să nu ne întoarcem la cabană? întrebă Horia, cu toate că avea impresia că ştie răspunsul.

Gustat dădu din cap.

— Nu. Probabil că Rath a luat toate armele şi proviziile de acolo. Şi e locul evident în care s-ar refugia supravieţuitorii, ceea ce înseamnă că Predatorul îl supraveghează.

— Ai dreptate, spuse Horia, oftând şi ridicându-se în picioare. Măcar avem un scop acum.

Se dusese şi speranţa unui somn bun într-un pat confortabil.

69.

La miezul zilei, câteva ore după ce Rath ordonase ca mortierele să-şi înceteze focul şi ca tunurile mari să se liniştească şi să se răcească, vârful turnului estic explodă, omorând lunetistul şi aruncând bucăţi de piatră peste oamenii care se împrăştiau în toate direcţiile.

Când se întâmplă acest lucru, el se afla pe zidul dinspre nord-est, asigurându-se că nu doar Kosal, respectatul său comandant al turnului nordic, înţelegea strategia, ci şi oamenii de pe zid. Ce să facă dacă Predatorul intra în raza lor. Ce să facă dacă Predatorul ajungea în spate, către zidul interior. Ce să facă dacă atacul venea nu dinspre câmpiile din faţă, ci din jungla din spate.

Vorbea cât mai clar cu putinţă. În sufletul lor, majoritatea soldaţilor erau aceiaşi băieţi de doisprezece sau treisprezece ani

de la ţară, indiferent de cât de mult timp petrecuseră apoi sub luminile strălucitoare ale Phnom Penului sau, ca mercenari, în locuri mai exotice. Trebuia să se exprime simplu. Cu cât reuşea mai bine, cu atât scădeau şansele ca soldaţii să considere din nou Predatorul un demon. Era important, pentru că aceşti oameni aveau să ducă probabil greul luptei.

Şi atunci, chiar când considera că îi câştigase – câţiva dintre ei chiar începuseră să glumească – vârful turnului explodă în spatele său, ca o ultimă întrebare fără răspuns, şi el se aruncă la pământ lângă cuibul de mitraliori, la fel ca şi ceilalţi.

Fu surprins cel mai mult de lipsa zgomotului după explozie, cu toţii, chiar şi el, priveau la fumul negru care se ridica din rămăşiţele vârfului turnului. Mai bine de doi metri dispăruseră, nu exista nici măcar o pată de sânge care să marcheze moartea lunetistului. Distrugerile de la sol păreau, din fericire, să se reducă la o singură victimă şi la soldatul rănit de lângă el care se zvârcolea în praf.

Apoi realiză că era linişte pentru că toată lumea aştepta urmarea.

Se întoarse către Ary:

— Dă jos lunetiştii din celelalte turnuri!

O rază albastră de departe, din iarba înaltă. Vârful turnului sudic fu distrus, împreună cu lunetistul. De această dată, ţinta fusese atât de precisă încât raza retezase curat vârful. Căzuseră doar o piatră sau două. În urmă rămase o margine înnegrită, zimţată, ca vârful ascuţit al unei sticle sparte.

Dacă prima explozie îi redusese pe toţi la tăcere, a doua dădu naştere unui haos de strigăte şi de ţipete şi de oameni care alergau prin movilele de iarbă şi dărâmături din spatele zidului. Oamenii din jurul lui Rath păreau pregătiţi să-şi părăsească posturile. Chiar şi Kosal păru dezorientat o clipă.

Rath îşi scoase pistolul şi trase în aer. Cu toţii îngheţară privindu-l.

— Staţi pe loc! strigă. Nu intraţi în panică.

Apoi şopti către Kosal echivalentul cambodgian pentru „Adună-te dracului odată” şi se întoarse spre Ary:

— Dă-i jos pe lunetiştii ăia!

Dar n-ar fi trebuit să se obosească – părăsiseră deja posturile fără să aştepte ordinul. Raza albastră apăru de încă două ori, executând fiecare lovitură cu precizie chirurgicală, aşa că, în

timp ce comandanţii lui încercau să restabilească ordinea, Rath rămase pironit, cu braţele încrucişate. Nu exista nici un pericol real încă. Era clar ce voia să facă Predatorul: elimina posibilitatea unui avertisment, posibilitatea ca apărătorii să-l împuşte dintr-o poziţie privilegiată, în acest sens, extraterestrul reuşise. Ary tot transmitea rapoarte din care reieşea clar faptul că nu aveau nici o şansă să mai ducă vreun om sus în turnuri, pentru că scările se prăbuşiseră sau erau blocate.

Nu pusese nici un om în turnul central şi nici nu avea de gând s-o facă. Am înţeles mesajul. Rath ştia că imediat ce ar fi făcut-o, Predatorul ar fi distrus şi acel turn.

Dar strategia creaturii îi dădea speranţe. Însemna că şi Predatorul considera că Rath e în avantaj. Cel puţin asta credea că înseamnă.

În continuare, nici un atac. Nici urmă de Predator nicăieri.

Pe la apus, comandantul Narith, în timpul altei sesiuni de strategie, îl întrebă:

— Şi dacă asta continuă toată noaptea? Sau toată ziua de mâine?

— Ce să continue?

— Tăcerea. Absenţa inamicului. Agită oamenii. Sunt cu nervii la pământ. Nu trebuie decât ca acea creatură să continue să tragă în noi cu laserele când are chef şi în cele din urmă nu vom mai fi o forţă de luptă operaţională.

— N-o va face, spuse Rath. Nu e o strategie. E doar o tactică.

Dar cum să ştie sigur? Crezuse că Predatorul preferă lupta unu-la-unu. Credea că Predatorul are un fel de cod dement al vânătorului, dar, în acelaşi timp, crease şi acea vale îngrozitoare de schelete. Dacă greşea şi îi permitea creaturii să-i omoare încetul cu încetul, fără să riposteze?

În timp ce umbrele lungii ale serii se întindeau dinspre junglă peste poziţiile lor, ciudatele sculpturi sălbatice de pe ziduri păreau să devină mai dure, mai răuvoitoare.

Câte lupte fuseseră purtate în interiorul şi în exteriorul acestor ziduri? Câte fantome rămăseseră aici?

70.

Apariţia ierbii verzi şi a plantelor, chiar a copacilor, îl forţă pe Gustat să nu se mai gândească la acea fotografie cu familia lui Horia. Adevărul era că Gustat nu-şi mai putea vedea soţia şi fiul

în minte fără ajutorul unei poze. Chiar şi a unora de la medicul legist. Dar tranziţia de la alb-negru la color, care era întoarcerea la viaţă după moarte, îl umplu cu energie şi îi îndepărtă acele gânduri.

Era un contrast atât de clar şi de neiertător când trecură de marginea ultimului val al îngrozitorului răspuns al Predatorului la amestecul în treburile lui, şi înapoi în lumea largă.

Îşi putea da seama că şi Horia simţea acelaşi lucru. Chiar şi aerul la doar câţiva paşi de acea pustiire, părea mai curat, mai puţin acid.

— Nu întreaga insulă e pustiită se pare, spuse Horia, luând o gură adâncă de aer.

Nu – nici pe-aproape, răspunse Gustat.

Nu vorbiseră mult în timpul călătoriei, dar cumva Gustat găsea simpla prezenţă a lui Horia reconfortantă. Într-un mod ciudat, avusese încredere în român chiar şi când se alăturase lui Tău şi Colquhoun. Spera doar ca, la final, scopurile lor să fie aceleaşi, încă nu era sigur că putea să conteze pe asta.

O dată cu iarba apăru şi poteca pe care Gustat şi-o amintea de pe harta pe care o pierduseră. O luară spre nord, sperând să ajungă la Baza X. O jumătate de oră mai târziu descoperiră un izvor limpede. Gustat gustă apa, o declară potabilă şi apoi îl ajută pe Horia să-şi scoată bluza pentru a-i curăţa şi bandaja rănile.

— O să rămână cicatrice, spuse Gustat.

Ciudate cicatrice albe care arătau de parcă un stol de păsări cu aripile în flăcări zburase pe pieptul, pe abdomenul şi pe spatele lui.

— Cicatricele sunt bune, zise Horia. Le prefer faţă de răni.

Adevărat, şi din ce putea vedea Gustat, muntele de om supravieţuise multor întâlniri cu rănile. Cel puţin patru gloanţe îi penetraseră la un moment dat trunchiul, şi nu erau vizibile decât trei puncte de ieşire. Două răni de cuţit îi lăsaseră urme încreţite de la suturi neîndemânatice. Un tatuaj cu un soare răsărind, având în centru un pumnal, domina umărul său stâng.

— Muncă grea, wrestlingul, spuse Gustat în timp ce Horia îşi punea înapoi bluza.

— Nu wrestlingul, d reacţia fanilor când pierzi şi ei au pariat pe tine.

Continuară pentru încă trei ore, sub soarele care devenea mai

fier* binte şi peste terenul din ce în ce mai accidentat, înainte ca Gustat să recunoască împrejurimile. Iarăşi, nici o pasăre nu cânta, nu se auzea nici foşnetul micilor animale în tufişuri. Scoase piedica de la Armalite şi Horia făcu acelaşi lucru la Beretta-ul lui. Erau aproape acum şi nu ştia la ce se puteau aştepta.

O scenă cunoscută dintr-un alt unghi apăru în faţă după prima creastă: Baza X la dreapta şi valea de schelete la stânga. O dată cu vântul veni şi un miros, şi muştele. Locul părea părăsit.

— Dumnezeule! spuse Horia, uitându-se la oase. Mirosul persista.

— Am uitat că tu nu văzusei încă asta.

— Nu. Eram prea ocupat să mă uit cum îl omora pe Nas-de-Căpşună. Acum un secol.

Gustat râse. Semăna puţin cu o vacanţă foarte proastă, erai într-un loc cu toalete stricate, personal morocănos şi un criminal în serie timp de o săptămână şi ţi se părea că a trecut un an.

— Aia ce e? întrebă Horia, arătând cu degetul. La jumătatea drumului, în vale, un crater.

— Nu era acolo înainte, spuse Gustat.

— Arma de umăr a Predatorului?

— Nu cred, spuse Gustat, apărându-şi ochii de soare. Arată mai mult de parcă cineva a călcat pe o mină.

— Un motiv bun ca să evităm valea, atunci, zise Horia.

— Poate e plină de mine.

— Predatorul?

— Sau oamenii lui Rath, o tentativă să omoare creatura. Nu prea contează acum.

Asta era problema cu minele: dăinuiau mai mult decât intenţiile celor care le îngropau.

Coborâră încet şi cu grijă spre clădire. Era o structură urâtă şi turtită, făcută din ciment gri, tablă şi lemn, iar uşa era un panou mare de oţel îndoit prins în balamale ruginite. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât simţeau mai puternic mirosul neplăcut de mucegai.

Gustat atinse clanţa. Nu se mişcă.

— Dacă Predatorul e înăuntru? şopti Horia.

Gustat îl privi. Uneori trebuia să rişti.

— Şi dacă nu e? Dă-te la o parte.

Trase în clanţă cu Armalite-ul, iar mânerul îndoit sări în iarbă,

înainte, spuse „Acoperă-mă” şi lovi uşa cu piciorul, cu Horia drept în spatele lui. Spărgea uşa colibei cu piciorul, vântul şi zăpada intrau înăuntru, îi găsea acolo…

Prima impresie a lui Gustat fu aceea a unui spaţiu imens, gol ca un depozit sau un pod. Apoi vederea i se adaptă la lumina slabă care venea din ferestrele mici de la înălţime şi văzu cadavrele în putrefacţie care atârnau de grinzile din spate, văzu mormanul de oase de sub ele, femururi şi cranii, coaste şi degete.

Ceva mai aproape, un alt morman, de data aceasta de arme, alături de patru scaune imense ca cel de pe nava Predatorului, şi lângă acestea un panou de comandă care clipea. Lângă scaune erau aşezate alte arme stranii şi console. În jurul pereţilor erau cutii cu ştampile uriaşe în thailandeză. Un camion stricat fusese depozitat în spate, în colţul stâng.

Spaţiul din faţa lor era gol cu excepţia urmelor de paşi ale Predatorului în praf – şi a dârelor de sânge mai vechi şi mai noi de la cadavrele care fuseseră târâte peste podeaua cimentată.

— Iisuse Christoase! mormăi Horia în spatele lui Gustat, ecoul purtând vorbele lui ca un şuierat. E ca bârlogul unui microbist. Casa departe de casă.

— Cu tot cu coaste şi fripturi, zise Gustat.

Ar fi trebuit să fie îngrijorat că vederea acestui masacru nu-l afecta?

Pătrunseră mai adânc în clădire, cu armele pregătite. Tăcerea era aproape mai rea decât ecoul.

Câteva dintre cadavrele din spate erau umane. Altele erau tipuri variate de feline. Oasele din faţă erau o amestecătură de oase umane şi animale. După hainele de pe corpurile oamenilor, nu fuseseră cu toţii soldaţi. Câţiva puteau să fi fost pescari sau marinari civili.

— Unele dintre astea sunt vechi, zise Horia. Şi nu vechi de câteva zile sau de câţiva ani.

— Eşti sigur? întrebă Gustat, cu toate că şi praful de pe ele confirma asta.

— Am lucrat într-un abator odată, spuse Horia. Ştiu cum stă treaba cu oasele vechi.

Se apropiară de arme şi un fior îl străbătu pe Gustat. Senzaţia unui pericol, cu toate că locul părea atât de gol şi de lipsit de viaţă.

Horia se aplecă şi lovi mormanul de arme cu vârful pistolului.

— Un amestec ciudat. Ia uite.

Lângă o minunată puşcă-mitralieră MP5K argintie, cu ţeavă filetată pentru trei gloanţe şi gravuri pe mâner – pe care Gustat n-o mai văzuse decât în mâinile agenţilor de pază ai unui ambasador, zăcea o espingolă antică, rudă a muschetei pe care Predatorul le-o lăsase la depozitul de arme.

— Poate bunicul Predatorului nostru a luat-o ca trofeu? zise Horia.

Asta aproape îl făcu pe Gustat să râdă, dar se controlă.

— Nu asta mă miră, ci armele soldaţilor thailandezi de la fund.

Gustat se aplecă şi scoase o mitralieră Rheinnmetall MG3. Mânerul avea pete roşii ca de rugină.

— E sânge. Şi asta nu e o armă pe care a adus-o Rath pe insulă.

Horia stătu pe loc, uitându-se în jur.

— Ce încerci să spui?

Gustat îl văzu făcându-şi cruce.

— Acest loc nu-ţi pare… locuit?

— Ba da. Asta am şi zis.

Gustat îşi aduse aminte ce-i spusese Onyx odată. Poate în Marea Chinei de Sud. O insulă. Undeva frumos şi izolat. Le place căldura. Aşa trebuie să fie pe planeta lor. Cu un astfel de echipament, ai putea merge oriunde şi poate nici n-ar conta. Dar ştiu un tip care cunoaşte un tip… Ştiuse? Sigur?

Gustat se ridică.

— Armata şi marina thailandeză abandonează acest loc acum zece ani. Acum patru ani, conform sursei mele, Rath îl „închiriază” de la un militar corupt. E departe de orice. Pentru navele comerciale, chiar şi pentru piraţi şi contrabandişti. Rath îl obţine ieftin şi îşi începe vânătorile. În cele din urmă, din cine ştie ce motiv, un Predator se întoarce.

— Cum adică se „întoarce”?

Gustat se uită urât la el.

— Chiar trebuie să-ţi spun pe litere? S-au instalat aici când vânau armata thailandeză. Poate au folosit locul ca să se ducă şi pe alte insule, să aducă pradă mai frumoasă, să vâneze aici, departe de ochii lumii. Priveşte în jur. Asta nu e doar baza Predatorului nostru departe de navă. Aşa că în timp ce Rath îşi distra oaspeţii la cabana lui, exista deja o altă cabană de

vânătoare aici – o cabană pentru Predatori.

71.

La amurg, Maxim realiză că nu luase un deschizător de conserve, că drogat şi simţindu-se disperat, începu să arunce conserve de fasole şi de porumb în copaci. În linişte. Cu multă forţă. Nu cu boltă, ci astfel încât să spargă bucăţi din scoarţă, lăsând cicatrice pe trunchi. Apoi, ca o completare, pentru că începuse să-l sperie, aruncă şi cutia neagră a lui Gustat. Rată copacii şi dispăru în tufişuri. Gata şi cu prostia aia. Când termină realiză că plângea. Şi că era plin de transpiraţie. Şi că mai avea nevoie de cocaină sau ceva de genul ăla.

Jungla pe timpul nopţii, chiar şi poteca prăfuită, deveniseră nedesluşite, neclare, toate nuanţele de verde amestecându-se între ele. Sperase să găsească un loc bun pentru a înnopta, dar acum, după ce luna apăruse pe cer, creând contraste dezolante între lumină şi întuneric, se decise să meargă în continuare pentru o vreme. Forţându-se la fiecare pas. Ştiind că s-ar putea rătăci fără şanse de salvare. Ştiind că nu are decât cele două sticle de apă în rucsac şi un merlot din care mai trăgea câte o duşcă din când în când. Observase că uşura trezirea după cocaină destul de mult.

Se auzi o izbitură din jungla din faţă, un pufăit şi un guiţat pe potecă. Era departe dar se apropia. Predatorul, care se întorcea să-l omoare? Se albi la faţă. Inima începu să-i bată mai repede. Nu putea vedea nimic în umbra din faţă. Lumina scânteietoare nu permitea decât valori absolute: văzut tot sau nevăzut nimic. Gri sau negru.

Se opri din mers şi încercă să se pună în spatele mitralierei Browning şi abia atunci realiză că o târâse cu ţeava îndreptată spre spatele lui. Îi desfăcu trepiedul în timp ce sunetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Reuşi să pună centura de muniţie la locul potrivit. Tremură cu degetul pe trăgaci şi aşteptă până ce tufişurile şi plantele de pe marginea potecii începură să se mişte.

Se încruntă. Nu putea vedea, nici măcar acum, o siluetă sau o umbră. Crezuse că noaptea va putea vedea conturul sau umbra Predatorului, chiar şi camuflat.

Sunetul unor picioare care aleargă… sau a unor copite?

Ceva care ţipa şi pufăia, cu două capete, apăru în faţa lui şi

Maxim deschise focul. Continuă să tragă şi să tragă şi să tragă, mişcând mitraliera în dreapta şi în stânga. Scântei. Sunetul gloanţelor care părăseau arma îl surzea. Auzi un geamăt ascuţit, gutural. Ceva greu şi păros se izbi de mitralieră, răsturnând-o şi împingându-l într-o parte.

Ameţit, Maxim se puse în genunchi, încercă să întoarcă din nou mitraliera, dar ceva se blocase. Tremurând lângă el se afla hoitul unui mistreţ, cam de dimensiunile unui ciobănesc german. Un altul era prăbuşit mai departe, la stânga, pe jumătate în afara potecii, în faţa lui Maxim: jaguarul care îi fugărise. Maxim se prăbuşi când văzu jaguarul. Rucsacul era mai aproape de animal decât de el. Mitraliera era blocată şi îi era teamă că dacă făcea vreo mişcare, jaguarul ar fi ţâşnit. La lumina lunii, blana animalului avea o culoare aurie ciudată, petele negre semănând cu o multitudine de ochi care îl priveau. I se părea imens cum stătea acolo, şi apoi cum se apropie până ce capul ajunse deasupra lui, cu ochi ca de opal şi colţi mari şi albi.

Maxim stătea nemişcat, respirând uşor. Putea auzi respiraţia jaguarului lovindu-se de fruntea lui. Îi putea simţi privirea, fără s-o întâlnească. Apoi jaguarul apucă mistreţul ciuruit de gloanţe de gât, îl ridică de pe Maxim şi dispăru. Pur şi simplu dispăru. Un singur salt şi se pierdu în junglă. Fără efort. În linişte. De parcă Maxim nici n-ar fi fost acolo.

De parcă ar fi fost invizibil.

72.

Predatorul stătea în iarba înaltă la apus, privind către buncărul-templu, cu sania aeriană plutind lângă el. Pictase cu sânge uman simboluri şi litere ciudate pe armură. Acel roşu sugera violenţă viscerală şi crudă, contrastând cu griul-închis al armurii şi cu albul dezolant al urmelor de cuţit. Pe cască, Predatorul desenase tot cu roşu o mască. Figura pe care o făcuse peste propria faţă era cea a unuia dintre monştrii gravaţi pe pereţii templelor: ochi demonici imenşi, nări late şi dilatate şi o gură plină de dinţi ascuţiţi.

În vreo şase locuri de pe corp Predatorul avea bandaje verzi şi plasturi care demonstrau proporţiile rănilor suferite în lupta cu Nikolai. Acum se mişca atent, conştient de limitările sale.

Pe ecranul din cască, Predatorul proiectase o imagine în

infraroşu a buncărului-templu, cu cele patru turnuri ale sale încă fumegând. Multiplele surse de căldură de la diferite tipuri de lumină formau arce de roşu în jurul şi lângă roşul aprins al prăzii care patrula zidurile, Predatorul apăsă un buton de pe panoul de comandă de pe antebraţ şi alte două imagini mai mici apărură lângă cea principală. Prezentau mai îndeaproape zonele din jurul turnului nordic şi al celui sudic.

Privind către stele, Predatorul localiză sistemul lui de baştină şi ridică un braţ într-un salut mut. Apoi căută stelele care nu erau cu adevărat stele, ci luminile ascunse ale navei mamă, care privea de deasupra. Forturile erau forturi. Adăposturile erau zone de masacru. Staţionarea nu funcţionase niciodată împotriva unui Predator. Majoritatea creaturilor aveau tendinţa să se panicheze, să devină dezorganizate. Doar cele mai disciplinate prăzi puteau rezista unui asalt. Nimic nu părea deosebit aici.

În timp ce ultimele raze de lumină verde-portocalie părăseau cerul şi vântul începea să bată peste firele de iarbă cu un murmur încet, Predatorul se întoarse către sanie şi apăsă un buton de pe marginea ei. Încărcată până la refuz cu explozibil din depozitul lui Rath, începu să gonească silenţios în direcţia turnului nordic. Apoi Predatorul, îndepărtându-se de sanie, îşi porni camuflajul şi începu să fugă, cu picioarele fremătând prin iarbă, spre turnul sudic. Dacă păruse încordat la început, dacă rănile păreau să-l incomodeze, această stare nu ţinu mult şi în curând ajunse la un ritm fluid şi lipsit de efort.

Înainte ca sania să lovească baza zidului nordic, Predatorul aproape că-şi atinse obiectivul.

73.

Explozia zgomotoasă, erupţia de flăcări şi fumul care se ridica spre cer printre copaci îi ridicară pe Sukhon şi pe oamenii ei în picioare. Pământul se scutură violent de câteva ori. Aerul părea să-şi ţină respiraţia. Sukhon îşi luă AK-ul 74 şi îl aşteptă pe Virote, care era plecat în recunoaştere.

Un minut mai târziu bărbatul apăru alergând prin junglă, însoţit de două dintre cele mai bune iscoade ale sale.

— Zidul a fost penetrat, spuse Virote, luând guri mari de aer. Ceva atacă templul.

Se auzi un murmur tensionat dar înflăcărat din partea

echipajului. Câţiva îşi puneau centurile cu muniţie şi echipamentul pe ei, de parcă s-ar fi aşteptat să plece în orice moment.

Sukhon le privi feţele dornice şi le spuse:

— Nu. Nu încă. Am aşteptat deja atât de mult. Mai aşteptăm puţin. Nu vrem să intrăm în mijlocul unui schimb de focuri. Vrem să lovim din spate, la momentul potrivit, şi să curăţăm locul. Să luăm prada de la Rath şi de la oamenii lui când vor fi epuizaţi.

— E posibil să aşteptăm întreaga noapte, aşa că odihniţi-vă, adăugă Virote.

Un alt mod de a spune „încă îmi susţin căpitanul”.

— Aşteptăm de mult timp, spuse unul din oameni.

— Preferi să aştepţi sau să fi mort? întrebă Sukhon.

Nu răspunse nimic. Oamenii din jurul lui începură să se aşeze lângă echipament.

Sukhon se întoarse către Virote:

— Şi tu ai nevoie de odihnă. Găseşte nişte iscoade proaspete şi pune-le să urmărească templul. Tu trage un pui de somn.

Virote părea prea agitat pentru a-i asculta sfatul, dar încuviinţă.

— O să mă străduiesc.

Avea o lucire în ochi, o energie în mişcări pe care Sukhon n-o mai văzuse de mult.

Acum nu trebuia decât să-şi respecte promisiunile.

74.

Din poziţia sa aflată la un sfert din distanţa către turnul din est, Kosal, comandantul turnului nordic, văzu sania încărcată cu explozibil cu cinci secunde înainte de impact – o văzu alunecând fără efort deasupra ierbii înspre punctul exact unde zidul lor defensiv se îmbina cu conturul turnului. Îi trebuiră două secunde să priceapă ce se întâmpla. Îi mai trebui încă o secundă să se întoarcă şi să înceapă să fugă în timp ce subalternii săi îl priveau miraţi. În următoarea secundă urlă: Atenţie!

Apoi ceva ca un berbec de asediu se lovi de baza turnului într-un crescendo de piatră. Flăcări îl izbiră în spate. O piatră îi atinse piciorul, simţi încă o explozie de căldură şi zbură peste zid, lovindu-se de alt om şi simţind gust de sânge în gură. Îşi dădu seama că se afla la pământ, între două movile înverzite, privind rămăşiţele turnului. Dispăruse şi o porţiune largă a

zidului, lăsând un mare gol în defensiva lor. Câţiva dintre oamenii lui alergară pe lângă el, unul dintre ei în flăcări, şi bucăţi din turn continuau să pice din cer. Văzu o mână amputată alături de a lui. Trunchiul în flăcări al unui soldat zăcea lângă gaura din zid. Un picior îngropat sub o sculptură antică.

Radiotelegrafistul lui era îngenuncheat în apropiere, strigându-i ceva.

Dar Kosal nu-l putea auzi. Kosal nu auzea nimic în afară de ţiuitul din urechi. Sângera? Era pe moarte? Putea simţi exploziile care-i făceau trupul să tresalte şi şrapnelul din spate care ardea ca nişte ace încinse. Putea simţi chimicalele înţepătoare eliberate de explozie şi mirosul de carne carbonizată.

Fu cuprins de panică în timp ce subalternul lui continua să-i ţipe în faţă. Ce putea să-i spună? Dar vedea că deja se întâmplau lucruri: oamenii încercau să stingă incendiul, să scoată răniţii şi să ocupe poziţiile din jurul zidului penetrat. Toţi păreau să se mişte atât de încet, luminaţi de focul ca din iad.

Avea să apară inamicul prin acea spărtură? Era atât de neagră şi neregulată, iar noaptea se revărsa prin ea atât de secretos, încât părea să capete proporţii din ce în ce mai mari în mintea lui Kosal până când ajunse să-i domine întregul câmp vizual.

Dar nimic nu trecu prin ea. Nimic.

75.

În spatele buncărului-templu, ascuns de junglă, la vreo cincisprezece metri de zidul sudic, omul lui Rath aştepta în întuneric. I se spusese Shadow de atâta timp încât aproape că îşi uitase adevăratul nume. Sub comanda lui Rath ucisese peste o sută de oameni, adeseori în spatele liniilor inamice. Nimeni nu putea fi la fel de silenţios în junglă. Pe vremea când era doar un băiat într-un sat cambodgian din nord învăţase să se mişte în tăcere completă, astfel încât putea prinde un porumbel cu mâinile goale. De cele mai multe ori totuşi folosea cuţite.

Acum stătea într-un copac, la doar câţiva metri înălţime, şi privea cum noaptea trecea pe lângă el, separată de junglă şi totuşi parte a ei. Nu simţea nici exaltare, nici frică, şi cedase doar puţin în faţa ordinelor lui Rath: se acoperise cu noroi.

O clipă mai târziu turnul nordic explodă. Impactul făcu jungla

să se scuture, făcu liliecii să se înalţe. Chiar şi freamătul ierbii se opri pentru un moment în faţa flăcărilor.

Shadow nu se mişcă, nu clipi, cu toată atenţia încă asupra ţintei. Ajunsese de mult într-o stare de meditaţie, o transă care anula orice distragere a atenţiei. Totul era limpede în mintea lui: existau doar el, ţinta şi obstacolele dintre ei.

Ţinta se mişca în continuare înspre partea îndepărtată a turnului sudic şi Shadow alunecă din copac, atent să păstreze trunchiul în faţa lui. Silueta era mai mare decât oricare alta pe care încercase Shadow s-o ucidă. Când se mişca, umbra ei masca o zonă de peste doi metri înălţime şi un metru lăţime. Un om obişnuit n-ar fi văzut-o, dar Shadow o vedea. Poate că era mare, dar existau tactici pe care le putea folosi împotriva unui inamic de asemenea dimensiuni. Prima era să-i răpeşti avantajul mărimii.

Rapid, fără să mişte o singură frunză sau creangă, o apucă pe un drum care îl aduse cu puţin în faţa creaturii. Când o auzi apropiindu-se se lăsă jos, în tufişuri, acoperindu-şi capul cu crengile. Îşi concentră atenţia la poteca din faţa lui, lăsându-şi vederea să se adapteze la întunericul şi mai pătrunzător de acolo. Comandă tuturor muşchilor să se relaxeze pentru a putea ataca rapid şi fără ezitare, începu să repete o rugăciune budistă în gând.

Sunetele se apropiau, dar Shadow era conştient de ele doar într-un loc izolat, distant. Toată fiinţa lui ocupa spaţiul din faţă. Acel spaţiu se mări până când deveni lumea toată şi putea vedea chiar şi striaţiile vibraţiilor din aer, putea număra firicelele de praf care pluteau în întuneric. Alt sunet, şi mai aproape.

Picioarele creaturii apărură în acel spaţiu, uşor de recunoscut chiar şi cu acel camuflaj.

Shadow lovi. Incredibil de rapid, aruncându-se înainte. Un grohăit surprins al creaturii în timp ce lama îi străpungea pielea, prin muşchii şi tendoanele călcâiului. Era o senzaţie ciudată, de parcă ar fi tăiat prin coastele unei capre, nu prin picioarele cuiva. Începu să picure sânge verde. Apoi creatura avea să cadă, şi Shadow se pregătea să se năpustească la gâtul sau la genunchii sau la umerii ei. Oriunde putea intra o lamă.

Abia apucase să ajungă la genunchi când, o secundă mai târziu, se trezi înapoi la pământ, privind picioarele creaturii.

Ceva funcţionase foarte prost. Creatura nu căzuse. Un metru de suliţă metalică îi intră în spate, ţintuindu-l la pământ. Scoase un şuierat, înţelese că îi fusese străpuns un plămân, iar o durere ascuţită îi dezvălui că o parte a şirei îi fusese distrusă. Începu să-i curgă sânge pe gură.

De la înălţime auzi un sunet inuman, apoi simţi un picior pe spate în timp ce suliţa fu scoasă din el. Sângele începu să-i părăsească corpul prin rană. Repetă din nou rugăciunea, pregătindu-se pentru moarte. Dar meditaţia nu-l putea salva de la mirare. Cu ce greşise?

Shadow se forţă să se întoarcă pe o parte şi privi creatura care se îndepărta înspre turnul sudic. Văzu că rănile de la călcâi se opriseră deja din sângerare şi că demonul nu şchiopăta. Creatura nu avea un călcâi al lui Ahile pentru că nu era umană. Dacă avea o slăbiciune, aceasta se afla altundeva.

În timp ce aluneca într-un întuneric şi mai mare iar creatura părăsea câmpul lui vizual, Shadow simţi o altă prezenţă, o altă umbră în spatele lui.

Muri cu mirarea încă întipărită pe faţă.

76.

De la zidul interior care proteja turnul central, privind distrugerea din faţă, Rath îi dădu ordine precise lui Ary, făcându-l să se liniştească şi să-şi păstreze calmul în timp ce transmitea mai departe instrucţiunile.

Primul lucru pe care îl făcu fu să semnalizeze comandanţilor turnurilor sudic, vestic şi estic să se pregătească şi să nu plece în ajutorul oamenilor de la turnul nordic. Nu, asta era treaba trupelor de rezervă pe care le păstrase. Trimise douăzeci prin poarta de nord-est cu truse medicale şi echipament de pompieri. Tot ce aveau nevoie pentru a reconstrui zidul se găsea în moloz.

Apoi îl puse pe Ary să atenţioneze oamenii de la turnul nordic să nu se mişte. Staţi acolo. Ajutorul e pe drum.

Câteva tunuri de pe fiecare zid exterior fuseseră îndreptate către interior, special pentru o situaţie de acest gen. Trimise încă un mesaj către toţi comandanţii să pună tunarii în alertă.

— Zece morţi confirmaţi, spuse Ary, privind luminile strălucind din nord prin bezna aprinsă de flăcări. Spărtura din zid e destul de mare cât să treacă un camion prin ea.

Generatorul nu mai merge, domnule. Nu mai avem lumină decât în sud şi în est.

Putea vedea lucrul acesta şi singur. Iar luminile din sud şi din est erau temporare în cel mai bun caz. Nu avea nici un dubiu că şi acele linii aveau să fie tăiate dacă Predatorul se infiltra. Cu toate acestea îi spuse lui Ary:

— Spune-le să-l repare!

Privea dezastrul în desfăşurare de la turnul nordic în timp ce soldaţii încercau să ţină sub control flăcările. Putea simţi căldura chiar de unde stătea el. Atât de puţin spaţiu. Atât de puţin spaţiu de apărat şi cu toate astea atât de mult cu doar o sută cincizeci de oameni, acum nici măcar atât. Trei sute de metri de la zidul exterior la turnul central. Semnalizările erau uşoare aşa, dar trebuiau să se lupte pentru fiecare metru de teren. Noaptea distanţa părea şi mai mare.

Ary raportă din nou:

— Nu se vede nici un inamic. Comandantul din nord e încă în viaţă şi restabileşte controlul.

Zece minute fără nici un atac. Predatorul penetrase zidurile, dar nu ataca meterezele. Care era scopul creării unei breşe dacă nu foloseai acest avantaj în toată agitaţia?

Rath privi fumul şi flăcările. Contrastul cu întunericul nopţii avea o frumuseţe brutală.

Dacă Predatorul intrase chiar după explozie şi oamenii lui pur şi simplu nu-l văzuseră? Sau dacă atacul nu era decât o diversiune?

— Ary, spuse Rath încet, când ai auzit ultima oară veşti de la turnul sudic?

77.

Era o uşă printre minele ţepuşei de piatră care radia de la turnul sudic. Predatorul o văzu pe ecranul căştii, unde vizualiza un model al întregului complex transmis de pe nava-mamă.

Predatorul găsi partea potrivită a zidului dărâmat, trecu pe lângă arcada distrusă, localiză nişa dintre dărâmături, îndepărtă pietrele şi dezgropă uşa. Era străveche şi acoperită cu creaturi ciudate. Era posibil să nu mai fi fost folosită de sute de ani. Predatorul văzuse sute de locuri ca acesta de-a lungul galaxiei, făcute de primitivi care încercau să explice inexplicabilul.

Lăsând jos suliţa, Predatorul se lăsă în genunchi şi apăsă pe

piatră. Aceasta se mişcă puţin, apoi reveni în poziţia iniţială. Predatorul se ridică, potrivi tunul de pe umăr asupra uşii, apărură trei puncte roşii, dar se răzgândi. Păşi înapoi pentru a-şi lua avânt şi se izbi în ea cu umărul. Se mişcă puţin, dar rezistă. Se izbi în ea de încă două ori. A treia oară pică, dezvăluind un tunel lung. Tavanul nu era destul de înalt pentru extraterestru, aşa că trebui să se aplece şi începu să se târască cu suliţa pe umăr. În curând trecu de zidul exterior.

După o vreme, tunelul ajunse la nişte scări care duceau sus. Aer curat. Pradă.

78.

Cu o bere în mână, comandantul turnului sudic, Rachary, auzi un şuierat ciudat venind din spatele lui. Apoi nu mai simţi prezenţa aghiotantului său, auzi un gâlgâit brutal şi sunetul unui corp care cade pe podeaua de piatră.

Rachary privea spre sud-est, supraveghind oamenii de pe zid şi jungla din faţă, simţind mirosul ei adânc şi gros de vegetaţie încâlcită. Dacă se întorcea spre dreapta l-ar fi putut vedea pe Narith, un om musculos şi mare, doar un fir de praf pe turnul vestic. Şi Narith îşi instalase punctul de comandă în spatele turnului, copiindu-l pe Rachary.

Dar nu voia să se întoarcă către stânga. Sau către dreapta. Sau să privească înapoi.

Trimisese trei aghiotanţi la Narith ca să ajute cu logistica şi să se asigure că totul era făcut cum trebuie. Majoritatea oamenilor lui Narith erau din nord, în timp ce ai lui erau din centrul sau sudul Cambodgiei şi crescuseră aproape de oraşe. De ani buni, Rachary îl numea pe Narith „ţopârlan de la sat” pe la spate. Dar acum şi-ar fi dorit să ştie ce se întâmpla în turnul vestic. Îl priveau? Dacă aşa stătea treaba, puteau, vedea ce se întâmplă?

Se întreba dacă ar trebui să cheme oamenii pe zid. Se întreba dacă cei doi mitraliori erau încă la datorie, în cuiburile cu Browninguri, de fiecare parte a zidului. Îşi închipui că nu.

Un alt sunet ud şi deodată o mişcare a ceea ce părea a fi o bucată din noapte, un bolovan din zid, chiar lângă el. Rachary percepu ceva vast şi necunoscut. Auzi un scrâşnet, undeva între un mârâit şi ţârâitul aripilor de lăcustă, şi simţi un miros oribil.

Privea şi creatura peste ziduri? De ce?

Stătură aşa un moment, cu Rachary balansându-se între o

frică paralizantă şi nevoia de a fugi. Se gândea la o prostituată cu care se întâlnea în Bangkok, care avea un nume care însemna Floare Recunoscătoare. Încercă s-o vizualizeze în timp ce privea în noapte şi lua o altă înghiţitură de bere. Urinase în pantaloni şi îi tremurau picioarele. Altfel, era încă stăpân pe situaţie.

Stând cu o bere în mână, cu Sânii Florii Recunoscătoare presaţi pe pieptul lui. Dacă ar fi avut şi o ţigară... Voise să-i ceară una lui Narith, dar uitase ultima oară când trecuse pe la turnul vestic.

Creatura de lângă el părea să-şi fi terminat supravegherea. Scăpă un suspin lung şi tremurat când o simţi că se apropie de el, apoi orbecăi după un Glock care îi fusese deja zburat din mâini, apoi creatura îl luase în braţe de parcă ar fi fost un prunc şi-l aruncase peste margine, înspre zid şi oamenii săi. Preţ de o secundă simţi cum zboară, cu berea încă în mână, şi era cea mai uimitoare senzaţie pe care o simţise vreodată.

Apoi veni pământul.

79.

În momentul în care Narith îl văzu prin binoclu pe Rachary aruncat de mâini invizibile pe mitralierele de dedesubt, ştiu imediat la ce se uită şi le spuse tunarilor să tragă asupra turnului sudic. Narith era un adept al ideii de victime acceptabile. Nu-l interesa dacă mureau câţiva oameni câtă vreme puteau omorî creatura înainte ca ea să-i omoare pe ei. Mai ales că majoritatea băieţilor lui Rachary erau din sud.

Aşa că vechea mitralieră MG 131 vuia şi arunca gloanţe spre o spărtură a turnului sudic şi a fortificaţiilor sale la o rată de nouă sute de focuri pe minut. Piatra cădea de parcă ar fi fost brânză de vaci. Ca măsură suplimentară, ordonă un atac cu mortierele M252. În curând începu să se audă un sunet ca de floricele metalice sărind din turnul sudic în toate direcţiile, iar bucăţile de piatră continuară să zboare.

Narith stătea lângă oamenii săi şi striga încurajări, savurând mirosul prafului de puşcă şi adăugând propriul AK-47 în acest cor, în timp ce locotenenţii săi trăgeau în creatură cu pistoalele.

— Daţi-i nenorocitului o mamă de bătaie! strigă el. Şi nu vă lăsaţi!

Peticul de noapte vie dispăruse în spatele zidului, dar asta nu

însemna că nu-l puteau atinge prin zid, dacă era necesar.

Unul dintre locotenenţii inutili trimişi de Rachary apăru lângă Narith cu un lansator de grenade. O secundă sau două după ce se auzi un clic, o explozie ascunse jumătatea de jos a turnului în fum.

Narith scoase un răcnet de aprobare.

— Asta vreau! Şi mai mult!

Apoi începu să se tragă în ei de jos şi Narith realiză că unele dintre gloanţele lor rătăcite uciseseră câţiva dintre oamenii lui Rachary de pe zidul exterior – iar ei nu aveau cum să ştie că cei din vest trăseseră asupra Predatorului. Pentru ei trebuie să fi părut că Narith şi ţărănoii lui din nord începuseră pur şi simplu să tragă către poziţiile comandantului lor, cu toate că acesta, iluminat de lămpile cu arc carbonic pe care le instalaseră, zăcea mort lângă zid, cu berea chiar în faţa mâinilor sale întinse.

— Încetaţi focul! strigă Narith, ascunzându-se de gloanţele ce şuierau deasupra capului său. Încetaţi focul!

Dar o vreme, angrenaţi într-o furie războinică, continuară să tragă, iar oamenii lui Rachary continuară să riposteze.

80.

Rath, Ary şi ajutoarele lor se mutaseră pe rampele meterezelor de pe partea sudică a zidului buncărului, ascultând zgomotele mitralierelor AK-47 şi ale pistoalelor de la câteva sute de metri depărtare, împreună cu vuietul reculurilor tunurilor şi mortierelor. Mirosul de chimicale încă persista în aer şi servea drept un memento penetrant al exploziilor de la turnul nordic.

Un mesaj luminos de la oamenii de pe zidul de sud-vest.

— Domnule, spun că au fost atacaţi de Narith şi oamenii săi… şi Narith zice că au văzut ceva lângă turnul sudic. Dar a încetat focul.

— Unde e Rachary? Idioţilor! Spune-le să oprească focul şi apoi trimite acelaşi mesaj şi lui Narith. Nu-mi pasă dacă el are impresia că s-a oprit, pentru că nu-i aşa.

Rath se întoarse cu faţa spre partea bătută de vânt a turnului central, cea aprinsă de rafalele armelor de foc. Pulsul i se accelerase, iar palmele îi erau lipicioase. Nici un atac în nord, oamenii lui se împuşcau între ei în sud. Trebuia să fie vorba despre Predator. Nici chiar Narith nu era atât de impulsiv.

Predatorul nu avea de gând să atace prin spărtura din zidul

nord-estic, putea pune pariu pe asta. Comandantul turnului nordic deschisese focul fie asupra turnului sudic, fie asupra zidului sud-vestic, fie asupra ambelor. Pe partea opusă breşei din nord.

— Ary, spune-i comandantului din turnul estic să pregătească un atac asupra turnului sudic. Spune-le oamenilor de pe zidul sud-vestic să facă acelaşi lucru. Asigură-te că secundul lui Rachary e la comandă şi, dacă e mort, următorul la rând.

După ce Ary transmise ordinele, Rath spuse:

— Acum, spune-i lui Narith să-şi concentreze eforturile în zona dintre turnul sudic şi cel vestic. Trebuie să-şi trimită o parte a oamenilor acolo.

Toate rutele care duceau la zidul interior erau acoperite de trăgători de elită. Dacă Predatorul nu reuşea să scape triangulaţiei pe care o pregătise Rath, ar fi trebuit să reuşească să-l prindă între turnul vestic şi cel sudic, apoi să concentreze focul asupra acelei zone.

Un alt gând:

— Ary, adu mai mulţi oameni cu arme pe partea asta a zidului interior. Ia-i din nord-est.

— Sunteţi sigur că…

— Fă-o!

Cel puţin credea că ştie locul aproximativ în care se afla Predatorul. Acum, de-ar avea măcar destui oameni şi echipament pentru a duce treaba la bun sfârşit…

Dar o întrebare încă îl mai sâcâia: cum reuşise să pătrundă Predatorul de la bun început?

Rath încă se mai gândea la asta când luminile cu arc carbonic din sud-vest se stinseră.

81.

Încă în camuflaj, Predatorul tăie luminile turnului sudic şi se aruncă asupra oamenilor de pe zidul de sud-vest ca un demon răzbunător, atât de rapid şi de silenţios încât trecu de ţeava tunurilor mari înainte ca soldaţii să schiţeze vreo mişcare. Începu să tragă rafale de plasmă, ţintuind în loc oamenii de-a lungul zidului în timp ce îi spinteca pe tunari cu cuţitele. Un gât despicat. O tăietură de treizeci de centimetri în corpul cuiva, ţipete şi sânge în toate direcţiile în timp ce îşi croia drum pe lângă zid. Puteau vedea ceva apropiindu-se, dar nu ce. Nu

tocmai. Nu până când îşi decuplă camuflajul pentru o secundă pentru ca oamenii să-i vadă masca din sânge omenesc de pe cască. Atunci începu panica adevărată şi, până să apuce ei să tragă, camuflajul era repornit şi măcelul o luase de la capăt.

În mai puţin de cinci minute apărătorii muriseră sau fugiseră, iar Predatorul nu suferise decât răni minore, câteva gloanţe înfipte în armura de piept.

Acum venea partea grea, pentru că nu credea că putea folosi aceeaşi tactică de două ori.

82.

Da, comandantul turnului estic, le interzise oamenilor să aprindă lanternele când se tăie curentul. Într-adevăr era întuneric, dar nu voia să-şi divulge poziţia. După rapoartele pe care le primise era clar că Narith şi Rachary trăseseră unii în alţii dintr-un motiv necunoscut. Până când nu punea mâna pe mai multe informaţii, avea să fie silenţios şi precaut Lăsându-şi tunarii pe zid, Da alcătui o echipă de şaisprezece oameni şi se puse în mişcare. Mai mulţi oameni nu aveau să fie de ajutor în mod automat, şi chiar puteau crea mai mult haos.

Găsiră patru morţi la turnul sudic, cu gâturile tăiate şi corpurile mutilate. Unul dintre oameni începu să vomite.

— Întoarce-te la zidul de sud-est, îi spuse Da cu severitate. Spune-le doar că te-ai simţit rău.

Omul îl privi preţ de o secundă, apoi fugi în întuneric.

Restul îl urmară spre zidul de sud-vest, care fusese tăcut în ultimele câteva minute, dacă nu luau în considerare ecourile împuşcăturilor sporadice. Mirosul morţii atârna în aer. Pe cerul nopţii, semiluna prezida asupra formelor întunecate trântite peste tunuri şi metereze, majoritatea dintre ele mutilate şi calde în continuare. Câţiva aveau răni care erau în mod evident făcute de gloanţele de pe turnul vestic. Dar şi acel turn era acum tăcut şi întunecat, şi nu erau destui morţi pe zidul de sud-vest pentru a explica lipsa oamenilor lui Rachary, cu toate că găsiseră rămăşiţele acestuia destul de uşor. Lângă mâinile întinse avea o bere, un ritual înainte de luptă pe care şi Da îl împărtăşise cu Rachary de mai multe ori.

Aş fi putut fi eu.

Din spatele turnului vestic, Da auzi sunete de luptă: ţipete, împuşcături răzleţe. În mod evident inamicul nu fusese oprit în

zona de sud-vest.

Da încercă să rămână calm în timp ce treceau de turnul vestic mut. Tot ce voia cu adevărat în acel moment era să-şi abandoneze postul şi să se topească în junglă cât încă mai era timp. Dar nici nu voia un glonţ în spate.

Erau multe moduri de a dispărea. Problema era doar de a găsi momentul şi modul potrivit.

83.

— Narith spune că l-au prins în cursă în nord-vest, îi zise Ary lui Rath, care lovi cu pumnul în perete, concentrându-se asupra durerii.

— Ce s-a întâmplat cu planul să-l, izolăm în sud-vest? întrebă Rath. Dacă e în nord-vest, e şi lângă poarta de acolo.

Nu existau decât două intrări în zidul interior, una în nord-vest şi una în nord-est. Siguranţa lor depindea de apărarea ambelor.

— Nu primim nici un răspuns din acele zone, domnule. Narith spune că a adunat supravieţuitori din sud-vest, dar n-a dat alte explicaţii.

Rath înjură.

— Adună în spatele zidului interior toţi oamenii şi artileria care au rămas în sectorul sud-estic. Trimite pe cineva de încredere acolo şi pune-l să coordoneze. Între timp, eu o să mai iau din apărătorii zidului interior şi o să-i trimit în nord-vest.

Ary se pregăti să plece pentru a transmite ordinele, dar Rath se mai gândi la ceva şi-l chemă înapoi.

— Aşteaptă. Mai întâi spune-i lui Narith că acum trebuie să-i raporteze lui Kosal. Pune-l pe Kosal responsabil de vânarea creaturii. Şi explică-le clar că inamicul nu poate fi lăsat să scape din nord-vest. Nu poate.

Sectorul nord-vestic al ruinelor nu era numai cel mai mare – din cauza unei erori de proiectare, se afla şi într-o zonă vulnerabilă datorită porţii. Avea de asemenea şi cele mai multe ascunzători, pentru că oamenii care ridicaseră complexul construiseră o grămadă de curţi, clădiri, fântâni şi alcovuri. Chiar şi ruinele lor ofereau foarte multe locuri ferite.

Judecând după rapoartele care veneau din teritoriu, forţele erau reduse cam la o sută de oameni, poate o sută douăzeci, nu destui pentru a apăra întregul zid exterior. Planul fusese de la bun început să se apropie de centru când apărea Predatorul şi

să împrejmuiască o mică porţiune a complexului. Rath considerase perimetrul mai mult ca un sistem de avertizare timpurie decât ca o linie în nisip.

Acum nu trebuiau decât să atragă extraterestrul şi să-l omoare.

84.

Prin labirintul de clădiri şi ruine din nord-vest, Predatorul păşea prin întuneric cu un scop. Spre vest şi nord, focurile panicate ale armelor aprindeau cerul, dar aici, în centrul evenimentelor, parţial ascuns, totul era liniştit. Prada ştia că Predatorul se afla pe aici, pe undeva, dar nu ştia exact locul. Soldaţii şuşoteau pe tonuri speriate – Îi putea auzi în cască – În timp ce patrulau şi explorau clădirile. Trebuiau să-l atace în forţă la un moment dat. Altfel trebuiau să mute soldaţii de pe zidul exterior pe cel interior ca să poată trage asupra lui fără să rişte să se omoare între ei. Întotdeauna exista un număr finit de reacţii împotriva oricărei provocări. Întotdeauna exista un număr infinit de opţiuni împotriva acelor reacţii.

Soldaţii deveniseră mai curajoşi, poate din cauza vreunor ordine de la superiori. Păreau să se apropie din ce în ce mai mult de poziţia Predatorului. Îi putea vedea, pete pe afişajul în infraroşu. În linişte, eficient, începu să-i omoare pe soldaţii rătăciţi, fără să se mai deranjeze să păstreze camuflajul pornit, ca să le dea şi lor o şansă. Evita întotdeauna torţele de semnalizare şi focurile de mortiere pe care oamenii de pe zidul interior le trimiteau înspre ruine. Nu se oprea decât pentru a tăia capetele şi a scoate coloanele vertebrale, uneori lăsându-le pentru a fi descoperite de alţii, alteori atârnându-le de la brâu.

Uneori Predatorul simţea că ceva îl urmărea, dar din cauza numărului mare de morţi şi vii din jurul lui, nu putea identifica sursa. Era doar o senzaţie nedefinită.

85.

Volya… cerul care exploda ca o stea…

Undeva în iarbă, ochii lui Nikolai se deschiseră când ultimele şuviţe, ultimele firişoare se apropiară şi se împletiră, unind capul de gât.

Privi spre cerul verde închis al nopţii, plin de stele de culoarea smaraldului în faţa cărora se agitau barje translucide formate

din lumini aurii, creaturi care nu existaseră vreodată pe Pământ, creaturi care n-aveau să existe niciodată aici. Îşi simţea gâtul uscat şi înţepenit. Îşi amintea lama care cădea, dar gândul nu era însoţit de frică sau de tristeţe. Prin corpul său treceau diferite lucruri, folosindu-se de umezeala de la roua care se adunase pe el pentru a îl întreţine. Virusul îi absorbise hainele cu câteva ore în urmă şi, atunci când se ridică, mai mult şi mai puţin el însuşi, Nikolai observă vag interesat că pielea îi devenise poroasă şi asemenea unui burete.

Exista un fel de alianţă care lucra aici şi el nu era decât o parte a ei, doar un pasager.

Templul îi atrase atenţia. Părea un loc unde se întâlneau mai multe forme de lumină, sursa unei fântâni de feromoni care se disipa înspre cer în mii de umbre de verde-sclipitor. Turnurile arzânde apăreau în viziunea lui Nikolai ca nişte insecte uriaşe care se încolăceau şi se absorbeau între ele, în timp ce domul uriaş al unei meduze celeste trimitea înspre pământ raze de lumină albă pură. Sub dom, creaturi colorate în verde-marin şi roşu-portocaliu înotau orizontal prin noapte, de-a lungul pereţilor deasupra cărora oamenii se luptau şi mureau. De vârful turnului central stătea agăţat ceva ca un arici de mare lucios, vechi de secole şi distorsionat de valuri de materie stelară astfel încât să îl priveşti direct era ca şi cum te-ai fi uitat într-un smârc adânc rămas de pe urma unui reflux.

O privire extaziată, de pace minunată se întipări pe faţa lui Nikolai în timp ce sorbea priveliştea cu toate noile lui simţuri, simţuri care îl copleşeau din adâncul trupului pe măsură ce trecutul se retrăgea, ca ascuns în spatele unui văl.

Prin toate aceste senzaţii noi fu învăluit brusc de o imagine a Marikovei, şi îl inundară o serie de amintiri care îi răpiră calmul pentru o clipă, după care lucrurile care îi şopteau prin praful din craniu îl învăluiră binevoitoare.

Încă mai cădea praf din el. Acoperea iarba. Intra în pământ. Era chiar viaţa lui, încontinuu reînnoită şi chiar în timp ce simţea pierderea, ea îl părăsea şi simţea motorul inimii pompând şi mai mult praf.

Privind la buncărul lui Rath, incredibila sferă care pulsa şi durea, Nikolai întinse o mână ca un copil care încearcă să atingă ceva aflat prea departe şi se împletici înainte – Înspre lumină, înspre uitare.

În timp ce mergea se simţea ca un zeu: disipându-se şi regenerându-se la infinit.

86.

Încă de la asfinţit auziseră sunetul îndepărtat şi tunetul exploziilor şi al focurilor de armă. Acum era târziu în noapte şi Horia se alătură lui Gustat pe un deal de lângă valea cu oase. Baza X era în flăcări, plesnea şi trosnea, ferestrele se spărgeau şi trimiteau bucăţi de sticlă în toate direcţiile.

— Ce crezi că se întâmplă? întrebă Horia.

— Imposibil de ştiut, răspunse Gustat, dar se pare că Rath opune multă rezistenţă. E o luptă a dracului de lungă.

— Dacă s-ar termina am şti că Predatorul e mort... sau că ei sunt morţi, cu toţii?

Gustat ridică din umeri.

— Dacă nu cumva se luptă împotriva propriilor oameni, ceea ce ar fi posibil. Ordinea tinde să se dezintegreze în astfel de situaţii.

— Hmmm, spuse Horia.

Era obosit şi transpira, dar cu toate acestea era foarte mulţumit. Lângă ei se afla un morman de mine, câteva puşti, muniţie şi câteva raţii de mâncare proastă thailandeză pe care le salvaseră din incendiu.

Timp de câteva ore, în amurg şi apoi gonind întunericul cu lanternele pe care le găsiseră printre provizii, distruseseră bârlogul Predatorului. Ciopârţiseră scaunele cu cuţitele, trăseseră în panoul de control al extraterestrului şi urinaseră pe raţiile lui de mâncare. Poate se comportaseră ca nişte nebuni, dar era aşa un sentiment minunat să facă ceva, să lovească la rândul lor, să îşi imagineze disperarea Predatorului când avea să găsească adăpostul distrus.

Dar, oricât de uşurat ar fi fost, Horia observă că Gustat devenea tot mai agitat. Intensitatea cu care atacase scaunele şi modul în care insistase să coboare toate cadavrele, rugăciunile pe care le spusese deasupra lor după ce aşezaseră morţii lângă oase. Gustat chiar plânsese. Putea un om să facă lucruri raţionale şi totuşi motivaţia să vină din nebunie? Poate Horia era mai puţin sensibil în faţa morţii, dar prefera să-şi păstreze lacrimile pentru cei încă în viaţă.

Urmărindu-l pe Gustat, se întrebă dacă omul avea să-şi revină

vreodată sau dacă trecuse deja de punctul din care nu se mai putea întoarce.

Acum, pe deal, Gustat spuse, spre groaza lui Horia:

— Ar trebui să dăm foc şi văii. E uşor să declanşăm minele.

Se ridică fără să aştepte un răspuns, dar Horia îl apucă de umăr și îl forţă să se aşeze la loc.

— Nu. Nu, prietene. De ce? Când Predatorul se va întoarce pe aici, măcar să-l facem să evite valea pe viitor. Cine ştie ce se va întâmpla?

Nu-i plăcea privirea lui Gustat, felul în care i se reflectau flăcările în ochi. Avea un sentiment ciudat că Gustat voia să se sinucidă, atunci şi acolo.

Cu flăcările portocalii luminându-i faţa, Gustat îl privi cu o ostilitate care îi reaminti lui Horia de noaptea morţii rinocerului.

Când simţi că Gustat se relaxă, îşi luă mâna de pe umărul lui.

— Am făcut tot ce se putea aici, John, spuse Horia, încercând să-l liniştească. Acum nu trebuie decât să ne dăm seama ce urmează.

Un zid al clădirii începu să se năruie, iar acoperişul căzu în partea dreaptă. Scânteile aprinseră cerul nopţii. Horia aproape simţea căldura lor din punctul lor de observaţie de pe deal.

— Foarte bine, spuse Gustat, şi Horia înţelese că omul încerca din răsputeri să se concentreze, să se gândească la situaţia lor, nu doar la pierderea sa. Rath e pe cont propriu – dacă nu poate rezolva treaba cu tunurile, nici noi n-o să facem mare brânză. Plus că totul se va termina până să ajungem acolo. Acum, dacă Predatorul supravieţuieşte, se va întoarce spre noi, posibil rănit şi într-o dispoziţie proastă. Am putea să încercăm să-l prindem în ambuscadă la intrarea în zona de dealuri, dar dacă foloseşte o rută alternativă sau îl ratăm are drum liber către navă şi n-o să putem să-l oprim.

— Şi dacă am pune la cale o ambuscadă aici?

Gustat judecă puţin.

— E mai bine, sigur. Dar tot nu avem nici o garanţie. Poate veni de acolo – Gustat arătă cu degetul spre forma întunecată a dealurilor din faţa lor. Şi dacă vine dinspre vale, toată munca e făcută pentru noi deja.

Pe Horia începuse să îl doară stomacul şi moralul îi era la pământ. Îi plăcea mai mult când Gustat nu se gândea la ce făcea.

— Spui ce cred eu că spui? întrebă Horia.

Gustat râse şi îl bătu pe Horia pe spate, cu toate că lui Horia nu i se păru amuzant.

— Da, aşa e. Mlaştina. Ăla e singurul motiv pentru care am distrus locul ăsta, nu-i aşa? Să ne asigurăm că nu mai are unde să se ducă. Fie câştigă el, fie Rath. În orice caz, cineva sau ceva se va duce la nava aia.

— Să mă ia dracu', spuse Horia.

— Şi ar trebui să plecăm acum ca să fim gata până în zori.

— Nu dormim? Să mă ia dracu' din nou. Ce căcat de loc e insula asta.

În acest moment nu-i mai păsa dacă era un singur Predator sau douăzeci. Nu-i mai păsa de nimic. Nu voia decât să se ducă acasă.

87.

O dată ce îşi recăpătă auzul, Kosal descoperi că putea gândi coerent din nou. Cu capul bandajat bine, îşi îndemnase oamenii să aşeze saci de nisip în jurul spărturii. Se gândise că reparaţiile erau imposibile, dar crearea unor cuiburi de mitraliori pe ambele părţi ale găurii ar fi fost suficiente pentru a apăra zidul.

Apoi executase rapid ordinele lui Rath şi trimisese cât de mulţi oameni putuse în labirintul care era sectorul de nord-vest cu talmeş-balmeşul său de clădiri vechi. Reuşise chiar să aducă majoritatea tunurilor în zona dintre rămăşiţele turnului de nord şi zidul interior.

Din noua lor poziţie, încercă să-i pună pe oameni să lumineze întunericul cu lanternele.

Kosal asculta sunetele luptei din faţa lor, încă depărtate.

Ştia că Narith încerca acum să-şi contramandeze ordinul de a căuta clădire cu clădire şi ordonase o inspecţie generală din sud spre nord, pentru a-i permite lui Kosal să poată trage în umbrele de lângă turn fără să se teamă că îşi va lovi proprii oameni.

Nu mai veniseră alte ordine de la Rath, dar îşi putea da seama după semnale că majoritatea soldaţilor, cu excepţia celor din sectorul de nord-vest, fuseseră fie retraşi în zona interioară a complexului, fie trimişi către Narith.

Un ţipăt se auzi în noapte, apoi un altul.

Ridicau totalul la opt în ultimele douăzeci de minute.

— Luminaţi mai bine acolo! ordonă Kosal, dar nu descoperi

decât mai multe statuete vechi şi dezolante care, în astfel de lumină, păreau demonice şi obscene. Astea şi mâna unui mort, întinsă în razele de lumină. Sângele îi îngheţă în vene lui Kosal. Ce însemna?

— Spune-i lui Narith că vedem un mort mai aproape de noi decât de el. Verifică ce mai face.

Pentru o secundă, Kosal crezu că vede şi o umbră lângă om, dar durase atât de puţin încât nu se încredea în ce îi spuneau ochii.

Aghiotantul său nu putea comunica direct cu Narith de acolo – prea multe clădiri în drum –, dar putea retransmite mesajul către oamenii lui Rath, care puteau să-l trimită la rândul lor către Narith şi înapoi.

Veni răspunsul:

— Oamenii lui sunt mult prea împrăştiaţi, spune. A adunat pe cine a putut şi o să înceapă căutarea în direcţia noastră. Cine mai e acolo de capul lui o să trebuiască să se descurce singur.

Îi trimisese lui Narith ultimele trei lansatoare de grenade pe care le avea. Puteau să ajute sau nu, dar sigur lui nu îi erau utile pe mormanul de moloz. Acelaşi principiu se aplica şi în cazul atacurilor aeriene în zone urbane: nu o făceai pentru că nu puteai fi niciodată sigur că loveşti inamicul şi nu oamenii tăi, decât dacă îl căutai din uşă în uşă.

Deodată, din întuneric apărură raze albastre, la jumătatea distanţei dintre ei şi turnul de vest. Loviră zidul interior şi împrăştiară bucăţi mari de piatră în toate direcţiile.

— Nu e cumva lângă uşa buncărului? îşi întrebă Kosal aghiotantul.

— Ba da, e chiar lângă uşă.

— Deschideţi focul!

Şi aşa făcură. Timp de un minut, până când semnale disperate de la Narith, retransmise prin Rath, îi opriră. Loviseră câţiva dintre oamenii lui Narith şi puteau auzi ţipetele. Dar nu părea că ar fi atins şi altceva.

— Nu credeam că e aşa departe!

Acum un semnal de la Rath, de pe zidul interior:

— Inamicul a izolat intrarea de nord-vest către turnul central, în afară de varianta cu scări ridicate pe ziduri, singura intrare a rămas cea din nord-est.

Nu reprezenta o problemă pentru Kosal, dar Narith nu mai

avea cum să se retragă rapid. Trebuia fie să oprească atacul şi să se întoarcă pe lângă turnurile de vest, sud şi est, fie să recâştige terenul dintre el şi Kosal aşa cum ameninţase că va face.

— Ne dă de ales, mârâi Kosal. Ne putem lupta sau putem să ne retragem undeva în siguranţă şi să-l lăsăm să-l atace pe Narith în voie.

— Ordine?

Ordine? Pentru cei douăzeci de oameni care îi mai rămăseseră? Kosal aproape că izbucni în râs. Ei bine, n-ar fi fost prima oară când trebuia să-i vină în ajutor lui Narith.

— Trebuie să scoatem chestia asta în câmp deschis, spuse Kosal, cu voce tare, ca să-l audă cu toţii. Toată lumea, în afară de tunari, veniţi cu mine! Avansăm!

88.

Situaţia începuse să se deterioreze. Nu numai că intrarea către zidul interior din nord-vest fusese blocată de Predator, dar acum se părea că Kosal îşi divizase trupele de două ori, lăsând doar câţiva tunari în rămăşiţele turnului nordic. Tocmai căutau Predatorul clădire cu clădire. Fără lumini, pentru că nu reuşiseră încă să repare liniile tăiate, nimeni nu voia să se ducă să le repare. Mai mult, aveau muniţie destulă pentru toate tunurile, mai puţin cele foarte vechi, dar rămâneau fără cartuşe pentru AK-47, puşti de vânătoare şi pistoale.

Poate ar fi trebuit să se retragă în zidul interior de la început şi să încerce să reziste toată noaptea. Poate n-ar fi trebuit să vină aici, poate ar fi trebuit să le spună să plece şi să aibă singuri grijă de ei şi să spere că va avea noroc în timp ce Predatorul îi omora unul câte unul. Prea târziu acum.

— Cât mai avem până rămânem fără muniţie pentru armele mici?

— Puţin înainte sau după răsărit, spuse Ary, cu vocea tremurând puţin.

Erau amândoi epuizaţi, Rath datorită concentrării de care avea nevoie ca să continue să trimită ordine şi Ary din cauza stresului de a le distribui corect. Acum stăteau pe meterezele din nord-vest, destul de aproape pentru a-i trimite semnale lui Kosal, dar destul de departe pentru a fi în siguranţă. Sub ei, soldaţii patrulau zona din jurul uşii prăbuşite din nord-vest,

încărcau mortierele, mutau provizii şi arme.

— Să le spunem tunarilor lui Kosal să se îndrepte către intrarea nord-estică? îl întrebă Rath pe Ary, dar îşi realiză imediat greşeala. Ary îl privi prin lumina vagă de parcă nu-i venea să creadă că Rath îi pusese o întrebare.

— Nu contează, spuse Rath, e prea târziu oricum. Dacă-i pierdem, îi pierdem.

O lumină licărind în depărtare, din întunericul impenetrabil din nord-vest. La fel de grăbită ca focul de arme care o acompania.

— Domnule, mesaj de la Narith. Mulţi morţi. Vrea ajutor de la tunuri.

La ce-ar ajuta? Ar fi tras în întuneric. Ar fi tras asupra propriilor oameni.

— Negativ, spuse Rath. Spune-i să reziste cu ce are. Kosal o să ajungă acolo în curând.

După ce Ary transmise mesajul, Rath îi spuse:

— Zi-le tunarilor de la turnul nordic să treacă prin uşa de la nord-est şi să aducă cu ei toate armele pe care le pot căra.

Ary îl privi un moment.

— Ce s-a întâmplat, Ary?

Apoi realiză că pentru prima oară aproape admisese că zidurile exterioare erau pierdute.

89.

În timp ce orbecăia prin întuneric, printre ruine, încercând să-şi ţină oamenii în viaţă, Kosal se gândea că lupta pe timp de noapte împotriva Predatorului era foarte diferită de cea împotriva ţintelor umane. Nu putea presupune că întunericul asigura şanse egale, aşa cum ar fi fost în cazul unei forţe de gherilă care lupta împotriva trupelor guvernamentale. Trebuia să presupună că noaptea îi oferea inamicului un avantaj.

În timp ce el şi cei douăzeci de oameni se mişcau peste mormanele acoperite cu iarbă şi buruieni – ruinele grădinilor şi ale clădirilor –, cu siluetele întrerupte de conturul smochinilor, Kosal se simţea singur. La început merseseră pe lângă pereţi, înaintând ordonat de la clădire la clădire, dar terenul devenise atât de imprevizibil încât nu putea fi sigur că securizaseră o zonă înainte de a înainta. Credea din ce în ce mai mult că Predatorul trecuse deja de ei, cu toate că vederea li se ajustase de mult la lumina slabă. Sunetul reconfortant al AK-urilor din

zona lui Narith nu se mai auzea de ceva vreme.

Pierdură doi oameni lângă o arcadă legată de un morman de pietre dărâmate, lângă un copac singur şi gol. Kosal văzu cum soldaţii fură traşi înăuntru de ceva. Un ţipăt scurt, întrerupt. Un sunet de cuţit. După ce intrară sub arcadă, Kosal nu găsi nimic înăuntru.

Nici măcar cadavrele soldaţilor. Dar cinci minute mai târziu, lângă o ruină a unei statui de zeu necunoscut, le găsiră rămăşiţele într-un morman, ca o ofrandă.

Câteva minute mai târziu, un mesaj de la Rath:

— Nu putem lua legătura cu Narith. Începem tirul cu tunurile mari în colţul vestic al sectorului nord-vestic. Adăpostiţi-vă după nevoie.

Nu mai era nimic de făcut, nimic decât să avanseze, iar oamenii păreau să înţeleagă asta. Continuară înverşunaţi, conduşi de un Kosal epuizat şi care îşi simţea capul pulsând din nou. În ciuda mesajului lui Rath, încă auzeau ţipete în faţă şi pocniturile dure ale gloanţelor. Dar era ceva aleatoriu şi îngrozitor în acele sunete care nu-i plăcea lui Kosal.

Apoi zidul interior se aprinse în tunete şi fulgere. Repriză după repriză de la mitralierele M-60, focuri de mortiere şi grenade izbeau pământul, distrugând ruinele, iar focul şi fumul iluminau şi ascundeau în acelaşi timp drumul din faţă.

Cam la un minut după începutul tirului care îl făcuse pe Kosal să tresară la fiecare izbitură care îi vibra prin oase, oamenii de la coada patrulei sale dezorganizate începură să dispară. Vestea se împrăştia printre supravieţuitori, iar un val brusc de mişcare începu să împingă soldaţii între ei.

— Acoperiţi-vă unul pe altul! strigă Kosal prin vuietul bombardamentului. Aveţi grijă să fiţi întotdeauna în grupuri de câte doi, cel puţin.

Bombardamentul se opri câteva minute mai târziu, fără nici un mesaj de la Rath. Nu credea că Rath mai avea ceva să-i spună. Poate rămăseseră fără muniţie. Poate doar aşteptau să apară o ţintă reală.

Începu să treacă pe lângă oameni, spunându-le că de cealaltă parte a turnului sudic vor fi în siguranţă. Încă o sută de metri între ei şi intrarea nord-estică către zidurile interioare. Narith era undeva acolo, în faţa lor. Rath trimitea mai mulţi oameni. Orice, doar să se mişte şi să nu înţepenească de frică.

Încă un minut sau două şi găsiră într-un morman corpurile decapitate ale celor rătăciţi. Predatorul se strecura în voie din spatele în faţa lor. După aceea, Kosal tăcu. Nimic din ce putea să le zică nu era adevărat şi ei o ştiau.

Într-un sfârşit zăriră turnul vestic spre stânga, foarte aproape, aprins de strălucirea focurilor lăsate de bombardamentul de artilerie, dar tot nu se vedea nici un semn de la Narith, doar cadavre. Clădirile erau acoperite de tăcere, de noapte, de senzaţia unei ameninţări care creştea.

Ajunseră într-o curte plină de buruieni flancată de coloane distruse, chiar lângă turnul vestic. Vântul bătea şi lua cu el mirosul masacrului şi al prafului de puşcă. În mijlocul curţii se afla un mic templu în formă de clopot. Uşa abia ar fi putut să-l încapă pe Kosal, care avea doar un metru şaptezeci. În faţa templului stătea o umbră, parţial ascunsă de cârceii de viţă.

Kosal riscă să lumineze scurt cu lanterna şi văzu faţa lui Narith în scurta explozie de lumină, privindu-l.

Vocea lui Narith se auzi ciudat, metalic:

— Grăbiţi-vă – au nevoie de noi în nord-vest!

Kosal făcu un pas în faţă, în curte, şi simţi ceva moale lovindu-i-se de pantofi. Lumină în faţa lui şi dădu peste un amestec de resturi omeneşti, braţe şi picioare şi trunchiuri încâlcite, câteva dintre ele încă îmbrăcate. Ceva trecuse prin oamenii lui Narith cu o ferocitate pe care Kosal, în toţi anii lui de luptat prin junglă, rar o mai văzuse. Erau chiar şi bucăţi de arme printre resturi.

În secunda care îi mai rămăsese, Kosal lumină din nou spre Narith şi îi văzu capul în echilibru pe o statuie decapitată, cu faţa încremenită şi „corpul” rigid. Fusese vocea doar în imaginaţia lui?

— Retragerea! ţipă, dar era prea târziu pentru ei. Kosal fu retezat de raza albastră care izbucni dintr-o poziţie ascunsă din stânga. Căzu în întuneric, încă strigând către oamenii lui să fugă.

90.

— Rază albastră lângă turnul de vest! strigă Ary.

— Foc de voie, spuse Rath, fără prea mult entuziasm. Fără îndoială că fuseseră ultimii dintre oamenii lui Kosal, ucişi de Predator. Începuse să tremure puţin, să surzească din cauza

zgomotului şi a vibraţiilor permanente. Îşi tot imagina că vede lucruri în întuneric şi trebuia să se concentreze mai puternic pentru a-şi păstra mintea limpede.

— Cum rămâne cu Da, domnule? întrebă Ary.

— Da? Preţ de o secundă Rath nu-şi putu aminti cine sau ce era Da, apoi: Comandantul turnului de la est. Da e de capul lui acum dacă nu se poate sinchisi să dea raportul. Probabil mort. Sau dezertat.

Mitralierele M-60 şi Browningurile îşi răcneau sfidarea de pe meterezele de pe zid, în partea de nord-vest a buncărului, punctate de strigătele şi ţipetele mortierelor. Rath stătea pe zidul interior, în faţa turnului sudic. Totul era liniştit în jurul turnului acum.

Era ciudat să se gândească la faptul că l-ar fi putut izola pe Predator acolo cu câteva ore înainte dacă ar fi reuşit să îi ghicească mai bine strategia.

Sub el, sub lumina lămpilor carbonice şi a lanternelor, oamenii îşi ocupau poziţiile pentru a apăra poarta de nord-vest şi, chiar în timp ce unii trăgeau în noapte de pe zidul de deasupra porţii, alţii repoziţionau tunurile pentru a trage în zona din jurul turnului central. Rath ştia că prin asta recunoştea în faţa oamenilor că Predatorul probabil urma să ajungă în interiorul zidurilor, dar nu avea de ales.

— Câţi oameni avem acum în interior, Ary? întrebă Rath.

— Poate şaizeci, şaizeci şi cinci.

Rath ridică din umeri şi se întoarse astfel încât Ary să nu-i vadă suferinţa de pe faţă. Pierduseră aproape o sută de oameni de la lăsarea serii. Zorii urmau să vină într-o oră.

Privi din nou către poarta de nord-est. Puteau să treacă prin ea şi să ajungă în câmpie prin spărtura de lângă turnul nordic în treizeci de minute, trebuia doar să dea ordinul. Analiză ideea din nou, pentru a cincizecea dată în ultima oră, şi-o abandonă din nou. Îşi putea imagina cum mureau toţi, vânaţi şi ciopârţiţi unul câte unul ca oamenii lui Kosal. Expuşi. Neajutoraţi. Ultima mişcare a Predatorului.

Nu, aveau să lupte aici.

— Încetaţi focul, îi spuse lui Ary. Spune-le să reînceapă doar după ce au o ţintă. Mai puneţi lumini pe ziduri.

— Da, să trăiţi! spuse Ary. Apoi?

Rath zâmbi sumbru.

— Apoi? Odihneşte-te puţin. Mănâncă ceva. Bea nişte apă. Acum aşteptăm.

Aşteptăm următorul lucru. Sperăm să vedem zorii.

91.

De sub ocrotirea unei arcade dărâmate din apropierea porţii blocate din nord-vest, Predatorul se puse pe treabă. Ultimul atac orbesc al tunurilor mari îi înfipsese şrapnel în coapsa stângă, făcându-i o vânătaie sub armură, în timp ce altă bucată, practic o aşchie, îi atinsese braţul stâng într-o încheietură a armurii – problemă rezolvată în cinci minute cu ajutorul trusei medicale. Lovitura de pe coapsă încă îl durea, dar nu era nimic grav, iar armura îl proteja.

Învârtindu-se din loc în loc în sectorul nord-vestic, evitând cercurile albe de lumină pe care inamicul le tot trimitea înspre el, Predatorul colectă cu uşurinţă toate capetele pe care nu le tăiase deja. Le aduse înapoi la mormanele pe care le aranjase într-o zonă protejată de lângă poartă. Cinci mormane, zece capete în fiecare morman.

Ultima oară folosise această tehnică cu câteva vânători în urmă, împotriva membrilor unei rase de amfibieni ce trăiau pe un parazit imens. Capetele plate ale amfibienilor, cu un nod tare din os în gât, fuseseră greu de tăiat, dar efectul meritase. Aveau cam acelaşi nivel tehnologic ca inamicul actual, două specii destul de tinere pentru a-şi aminti conflictele şi fricile tribale ritualizate de mult de neamul Predatorilor.

Senzorii din casca Predatorului indicau faptul că zorii aveau să vină în mai puţin de o oră. Fără întuneric avea să piardă un element al surprizei, chiar şi folosind camuflajul. Nu că ar fi plănuit să mai folosească mult timp tactica respectivă.

Luând un pumn de cranii, Predatorul le aruncă peste zidul apărătorilor într-un arc înalt şi plin de graţie.

92.

Încă rătăcit, încă în junglă, încă trăgând după el nenorocita de mitralieră Browning, Maxim auzi exploziile şi focurile de armă şi se opri din mers, lăsând prelata să-i cadă din mâini. Privi în depărtare şi un punct luminos intens erupse printre copaci. Se auzi un tunet care cutremură pământul, urmat de câteva zguduituri mai uşoare.

Rânjind ca un nebun, Maxim îşi aţinti ochii asupra scânteii din depărtare, temându-se că ar putea dispărea în orice clipă. Era ca un ochi incandescent care îi făcea semn, care îl tachina cu promisiunea adăpostului.

Rămăsese fără cocaină de câteva ore şi băuse tot vinul. Reuşise să găsească ceva apă care nu-l ucisese, dar îi provocase diaree, cu toate că nu era sigur dacă era din cauza apei sau a mistreţului. Reuşise să prăjească câteva îmbucături cu bricheta. Carnea fusese tare şi aţoasă. Simţea un gust ciudat în gură. Fusese cel mai dezgustător lucru pe care-l mâncase vreodată.

Îl durea spatele. Îl ardea mai ales umărul stâng, de la căratul mitralierei. Se tot certase în minte cu impresarul său. Dar nu avea de gând să renunţe acum, nu când avea un indiciu, un pont asupra poziţiei buncărului lui Rath. Poate încă mai putea schimba situaţia.

— Vin, Rath, mârâi. Vin, Alicia.

93.

Când Nikolai trecu prin spărtura din zid de lângă turnul nordic, gloanţele trecură prin el. Comunitatea sa de carne se despărţea şi apoi se închidea în urma lor. Nu simţea nimic, decât o senzaţie scurtă – de a fi, pentru un moment, mai uşor, diafan. Ar fi putut la fel de bine să tragă în ceaţă.

Dar Nikolai nici nu-şi observă atacatorii fugind speriaţi în noapte. Nu vedea decât cărarea de viziuni ce se aşternea în faţa lui Şi» trecând pe lângă dărâmăturile turnului nordic, nu avea nici un alt scop decât de a urma lumina şi de a privi în interior, spre milioanele de celule de smarald care acum îi formau corpul, pe care le pierdea şi le câştiga permanent, pe măsură ce pielea lui se hrănea din aer.

94.

O dată ce obiectele de dimensiunile unor verze începură să cadă peste latura de nord-vest a zidului interior, soldaţii începură să tragă din nou în întuneric, cu toate că Rath striga spre ei să se oprească.

Recunoscuse obiectele imediat, chiar după ce Predatorul le aruncase pe primele, care se rostogoliseră până se opriseră cu faţa în sus în praful de sub el. Încă o manevră psihologică

pentru a-i speria. Aruncarea capetelor morţilor înapoi la apărători era o tactică folosită de mii de ani de oameni. Într-un mod ciudat, Rath era dezamăgit. Se aşteptase la ceva mai puţin evident.

Dar, oricât de calm ar fi fost el, capetele începuseră să semene panică printre oamenii săi deja demoralizaţi.

— Spune-le locotenenţilor să păstreze ordinea, se răsti către Ary. Şi opreşte tunurile!

Dar tunurile nu se opriră. Cu cât aterizau mai multe capete pe zid şi în spatele lui, cu atât mai mulţi soldaţi îşi recunoşteau prietenii şi camarazii, cu atât mai mulţi se îndepărtau dezgustaţi şi înspăimântaţi. În special pe zid, unde oricum stăteau înghesuiţi şi nu aveau cum să se ferească de capete, acolo tactica Predatorului provoca cea mai multă confuzie. Oamenii se îmbrânceau şi fugeau, abandonându-şi poziţiile.

Rath putea vedea asta cu ochii lui. Panica se împrăştia chiar în timp ce locotenenţii lui încercau să o oprească, izbucnind mereu în altă parte.

Chiar şi Ary pălise şi repeta o rugăciune budistă.

Rath îi trase o palmă, cu putere.

— Ţine-te cu firea!

Ary îl privi cu o expresie ce trăda frică şi resentimente, dar se opri din bombănit.

— E un număr limitat de morţi acolo, spuse Rath. Ia câţiva oameni – oameni despre care ştii că au stomacuri puternice – şi adunaţi capetele.

Tunurile continuau să urle, fără nici un efect vizibil. Capetele continuau să vină de peste zid, întotdeauna din nord-vest, întotdeauna din poziţii diferite.

Un soldat trimis de unul dintre locotenenţii veni cu capul lui Kosal. I-l oferi lui Rath ca un soi de tribut.

— Locotenentul a zis că s-ar putea să vreţi să fiţi informat.

Rath fu copleşit de furie şi de frustrare.

Îl lovi pe soldat cu pistolul în faţă, rănindu-l pe obraz şi aruncându-l în genunchi. Înşfăcă capul de unde căzuse şi-l aruncă înapoi peste zid, către turnul sudic.

— Întoarce-te la postul tău, soldat, spuse încet.

După ce omul plecă, împleticindu-se, Rath se întoarse către Ary.

— O să-l împuşc pe următorul care consideră că e o idee bună

să-mi aducă un cap. Poţi să le spui asta.

Dar atenţia lui Ary era în altă parte.

— Colonele, spuse acesta. Mesaj de pe zidul estic.

Rath se întoarse şi văzu luminile rapide:

— Acum ce mai e?

Doar Predatorul nu putea fi în două locuri în acelaşi timp, nu?

— Domnule, spun… spun că o fantomă tocmai a intrat prin spărtura din zidul de nord-est.

Se auzea sunetul mitralierelor din acea direcţie.

— Cum adică o fantomă?

Locotenenţii săi şi câţiva dintre oamenii de sub comanda lor putea înţelege semnalele luminoase. Strigăte de consternare începură să se împrăştie pe metereze. Chiar în momentul în care spuse cuvântul fantomă se auziră o serie de sunete înfricoşătoare care-i ridicară părul de pe ceafă. Oamenii de jos începură să se uite în sus, căutând sursa. Oamenii care trăgeau de pe zid se opriră brusc. Ţipete şi urlete puternice, guturale, imateriale. Plânsete. Acestea erau sunetele pe care le făcuseră soldaţii lui în timp ce mureau, realiză Rath, înregistrate de Predator şi difuzate în timp ce capetele continuau să cadă de peste zid.

Oamenii care rezistaseră măcelului până în acel moment reacţionară mai prost la această nouă monstruozitate. Chiar dacă încerca să rămână calm, resimţea şi el efectul. Mintea lui ştia care era adevărul, dar inima îi spunea că erau tânguirile morţilor. Şi „fantome” era cuvântul care se împrăştiau printre soldaţi, o putea vedea în gesturile oamenilor, mâini făcând semne împotriva răului.

— Ary, spune-le oamenilor de pe zid să reînceapă focul.

Acum realiza ce greşeală făcuse – măcar atacul le dădea ceva de făcut în faţa necunoscutului.

Dar nu mai trăgeau. Ca un semn prevestitor, ploaia de capete se opri, lăsând în urmă pământul plin de ele, dar sunetul continuă – şi deveni mai puternic. Rath nu ştia ce înseamnă. Dar ştia că se apropia momentul dezintegrării armatei. Câţiva oameni rupseseră rândurile şi se îndreptau spre poarta de nord-est. Dacă acea retragere devenea un torent, Rath nu mai avea nici o şansă.

Se întoarse către Ary:

— Ne ducem acolo jos.

Îşi luă mitraliera AK-47 şi se îndreptă spre scări, cu Ary în spate.

— Dar ce facem cu…

Sunetele morţilor se opriră brusc.

Rath râse.

— Nu mai sunt mesaje de transmis. Se termină aici.

Ajunseseră aproape de sol când dărâmăturile care blocau poarta de nord-vest explodară, doborându-i la pământ. Impactul trimise pietre înspre turnul central, iar oamenii şi mitralierele începură să cadă de pe zid.

Predatorul apăru cu un strigăt de bătălie prin fumul şi flăcările care învăluiau noua intrare în sanctuarul lui Rath şi începu să măcelărească apărătorii cu tunul cu plasmă. În timp ce se ridica în picioare, Rath văzu cum gloanţele îl loveau pe extraterestru – În picioare, în piept –, dar ricoşau din armură. Întorcându-se spre stânga, Predatorul aruncă în aer zidul de nord-est din interior, elimină mitraliorii care trăgeau asupra lui de sus. Apoi trase spre lumini, aruncând toată zona în beznă. Înainte ca apărătorii să poată reacţiona, îşi activă camuflajul şi dispăru din nou.

Ary zăcea mort pe jos. O bucată din zid îl izbise în craniu. Rath se simţea de parcă cineva i-ar fi tăiat limba.

Îl privi pentru o secundă, apoi îi luă AK-ul şi se făcu pierdut în haosul de oameni şi sânge din jurul turnului central.

95.

Sukhon şi Virote ascultaseră sunetele luptei şi ale muribunzilor întreaga noapte, adunând informaţii şi aşteptând momentul propice. Noutăţile veneau sub forma răspunsurilor de la oamenii răniţi şi speriaţi peste care dădeau – soldaţi care căutau să fugă în junglă pentru a scăpa de coşmarul situaţiei. Feţele acestora, rănite, însângerate şi palide, apăreau din noapte fără nici o avertizare. Uneori trebuiau să-i omoare pe cei înnebuniţi de vreo viziune infernală pe care ea nu şi-o putea decât imagina, însă majoritatea îşi aruncau armele sau nu aveau altă opţiune decât să se predea pentru că erau răniţi la cap sau nu-şi mai puteau ţine intestinele în interior.

Un om păstrară însă – Da, care spunea că fusese unul dintre comandanţii lui Rath. Suferise o hemoragie internă şi o contuzie de la o lovitură la cap. Era lucid doar ocazional.

— E o spărtură în nord-vestul zidului interior, le spuse. Nu e decât o chestiune de timp.

Mai aiură şi despre un demon din spaţiu, lucru la care ea ar fi râs în urmă cu o săptămână. Le mai spuse că demonul avea un camuflaj pe care îl folosea ca să se ascundă.

Dar măcar ştia că Rath pierde acum.

Jungla se vedea mai clar în lumina de dinaintea zorilor, deşi soarele aducea cu el o ceaţă învăluitoare. Se simţea mirosul înţepător al proiectilelor explodate. Împuşcăturile se opriseră treptat în ultima oră.

Acum era pregătită.

Sukhon îngenunche. Luă săculeţul din jurul gâtului, scoase glonţul, întinse săculeţul pe jos şi apoi puse glonţul deasupra. Scoase pistolul 1911. Folosindu-şi degetul mare al mâinii drepte, apăsă pe butonul de pe mâner şi încărcătorul îi pică în mâna stângă cu un sunet metalic. Scoase ultimele cartuşe şi le puse în buzunar. Apoi luă glonţul fierbinte şi pulsând pe care-l făcuse şi îl introduse în încărcător. Scoase un sunet ciudat în timp ce alunecă pe făgaşul lui. Introduse încărcătorul la loc până se auzi clicul. Ţinându-l în stânga, armă pistolul cu dreapta. O şansă. Doar una.

Se uită la Virote, bărbatul o privea cu o expresie de respect profund.

— E timpul să ne mişcăm, spuse Sukhon.

96.

Rath urcă scările turnului central în fugă, auzind cum ultimii oameni loiali mureau în lupta cu Predatorul. Apărarea lor nu rezistase mult timp după ce extraterestrul trecuse de poartă. Avea prea puţini oameni pentru un contraatac eficient. Majoritatea deja fugiseră către poarta nordică, preferând să înfrunte presupusa fantomă decât pe Predator. Nu-i învinuia, cu toate că rapoartele legate de fantomă încă îl intrigau.

Când ajunse în vârful turnului se opri, scoase încărcătorul din pistol şi îndesă unul nou. Îşi aruncase AK-ul când rămăsese fără muniţie.

Stătea într-o cameră de trei metri lungime, cu o fereastră spre est şi una spre vest şi cu un acoperiş curbat deasupra. Ar fi preferat să se ducă în tunelurile subterane pe unde ar fi avut o şansă mai bună de scăpare, dar Predatorul blocase ambele

intrări, de parcă ar fi avut o schiţă a complexului în cap.

Rath privi prin fereastra estică şi văzu o rază de lumină portocalie la orizont. Veniseră zorile. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi înghiţi de sete. Sub el se auziră ultimele salve ale mitralierelor, apoi tăcere, urmată de sunetele unor paşi grei. Nu mai avea să treacă mult timp.

Pe măsură ce lumina creştea în intensitate dispărea şi ceaţa, şi abia acum putea vedea proporţiile distrugerii – capete tăiate răzleţe, cadavre şi bucăţi de cadavre, tunuri abandonate şi ruine şi mai distruse. Realiză că purtase un întreg război într-o singură noapte. Se întrebă câţi dintre oaspeţii săi mai erau încă în viaţă.

Sunetele de paşi se apropiară.

Gândurile îi zburară la zilele de odinioară, când construise cabana, cum norocul şi munca grea păreau să conspire în favoarea sa. Plăcerea neaşteptată pe care o simţea când făcea planuri şi vedea cum totul prinde contur în urma ordinelor sale. Îşi aduse aminte de orele care le pierduse punând la cale sărbătoarea de Paşti, satisfacţia care venea când se concentra pe zeci de detalii, uitând de lumea înconjurătoare.

Predatorul apăru în faţa lui cu camuflajul dezactivat. Trebuia să se aplece pentru a intra în cameră, îndoindu-şi genunchii de parcă s-ar fi aplecat deasupra lui Rath. Faţa pictată de pe cască dispăruse. Pete de sânge şi alte fluide îi acopereau armura. Sângera verzui din câteva răni minore. Câteva gloanţe se înfipseseră în armură. Câteva bucăţi de la margine se desprinseseră. Ceva din atitudinea şi înfăţişarea Predatorului îl făcu pe Rath să se gândească la cuvântul epuizare.

Dacă vreunul dintre oamenii săi ar fi fost mai norocos, mai răbdător, mai disciplinat. Dacă ar fi dat un ordin diferit într-un moment diferit…

Predatorul mişcă tunul cu plasmă din faţa lui Rath cu un zgomot de angrenaje şi-şi lăsă cuţitele să cadă. Gesticulă. Corp la corp. Fără arme.

Poate era o onoare. Poate era un animal dement din stele. Lui Rath nu prea îi păsa care variantă era cea corectă.

Afară, orizontul luase foc şi lumina se ridica deasupra ceţii. Afară era o nouă zi.

Aşa urma să se termine de la bun început. Chiar de la început.

— Nu, spuse Rath.

Apăsă trăgaciul. Deschise o fereastră în minte şi fugi prin ea.

97.

Predatorul privi corpul lui Rath preţ de o clipă, apoi îşi adună armele şi cu o lovitură rapidă, sigură, îi tăie capul, agăţându-l de curea. Îi luă şi arma pe post de suvenir, îşi activă camuflajul şi începu să coboare scările. Revizui materialele de pe ecranul din cască, deja începând să privească înregistrările din noaptea de carnagiu.

La baza turnului, Predatorul tocmai trecea peste un morman de cadavre care blocau parţial uşa când senzorii lui detectară o ameninţare. O siluetă se înălţă din spatele unui zid de dărâmături şi descărcă o armă. Ecranul Predatorului identifică instant glonţul drept un proiectil care nu putea să-i penetreze armura. Dar imediat după aceea, o milisecundă mai târziu, aceiaşi senzori analizară glonţul şi descoperiră că era făcut din acelaşi material ca şi armura.

Predatorul sări într-o parte, dar proiectilul îl lovi în umăr, ieşind pe partea cealaltă. Predatorul ţipă îndurerat. Impactul îi scurtcircuită camuflajul. Se întoarse pentru a-şi fixa ţinta pe inamic dar un alt glonţ, din spatele şi de deasupra sa, lovi în tunul cu plasmă. Tunul se învârti şi se dezactivă.

Înainte să se poată întoarce, un alt glonţ îi intră în carne – prin gaura provocată de primul. Acest al treilea proiectil, venit dintr-un alt unghi, intră adânc, oprindu-se abia după ce îi trecu prin câteva organe vitale. Sângele începu să îi curgă din spate, dar de data aceasta nu ţipă. Scosese deja o seringă şi şi-o înfipse în braţ, simţind o Senzaţie de amorţeală înlocuind durerea.

O luă la fugă cu viteza sa nefirească, sărind peste grămezile de moloz pe care atacatorii săi le folosiseră pentru a se ascunde şi trecu prin poarta de nord-est, auzind gloanţele în pământul din spatele său.

Respirând anevoios, adus de spate, îşi croi loc cu forţă prin iarba aurie, îndreptându-se spre Baza X.

98.

Trecuseră prin spărtura din zidul exterior şi prin poarta din zidul interior fără incidente şi ajunseseră la turnul central. Sukhon ştiuse că ceva imens era în interior – Îi puteau auzi paşii grei. Apoi sunetul unei arme reverberă prin întreg turnul. Chiar şi aşa, când o lumină pâlpâitoare care oglindea pietrele din spatele ei apăru în cadrul uşii pentru o secundă, Sukhon

aproape că nu trase la timp. Aproape că nu-şi aminti ce îi spusese Da.

Apoi un nou pericol, aşa că, în timp ce ea încă se minuna că glonţul funcţionase, după ce Predatorul sărise peste poziţiile lor şi trecuse prin poartă, iar inima ei încă bătea atât de tare încât abia putea respira, Virote începu să strige:

— Pe zid! E un lunetist pe zid!

Echipajul ei se întoarse şi îşi aţinti AK-urile spre stânga, acolo unde o siluetă stătea în picioare pe nişte metereze ruinate.

Era o femeie, îmbrăcată în pantaloni negri prăfuiţi şi o bluză verde cu mânecă scurtă, furată în mod evident de la unul dintre oamenii lui Rath. Căra un fel de puşcă artizanală cu lunetă, cu ţeava tăiată, prinsă cu o curea de umărul drept. Stătea cu degetul pe trăgaci.

Femeii îi lipsea braţul stâng, avea doar un ciot care se termina la câţiva centimetri de umărul bandajat cu o cârpă neagră. Partea ei stângă fusese pansată neîndemânatic cu bandaje care erau acum pătate de sânge uscat. Sukhon nu mai văzuse vreodată pe cineva atât de palid, dar femeia în negru stătea dreaptă ca un catarg de vapor.

— Vă pot ucide pe aproape toţi înainte să apucaţi să trageţi un foc, spuse femeia într-o engleză cu un accent exotic şi în acelaşi timp familiar. Sau vă pot împuşca doar pălăriile, decizia e a voastră.

— Nu trageţi! le spuse oamenilor ei în thailandeză chiar când Virote începu să ridice arma. Întrebă apoi, în engleză: Cine eşti?

Femeia zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. Ce era în glonţ?

— Lasă arma jos şi vom discuta, spuse Sukhon.

Femeia dădu din cap:

— Nu cred. Coborâţi-le pe ale voastre şi o să fac şi eu la fel.

Sukhon făcu semn oamenilor ei, ţinând un AK-74 la îndemână în caz că era necesar. Îşi lăsară în jos armele. Femeia cu un singur braţ şi-o cobor îşi ea, dar numai puţin.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă mulţumesc sau voi să-mi mulţumiţi mie, spuse femeia.

— Demonul nu e încă mort, răspunse Sukhon.

— „Demonul” va fi mort dacă nu primeşte îngrijiri medicale profesioniste. I-am băgat un glonţ cu vârf exploziv direct prin spate. Şi n-a ieşit pe partea cealaltă.

Asta poate era destul pentru femeia cu un singur braţ, dar Sukhon descoperi că pe ea nu o satisfăcea pe cât de mult şi-ar fi închipuit. Atâta timp cât ştia că acea creatură era în viaţă, răzbunarea ei nu era totală. Oamenii ei văzuseră cum îi ţinuse piept, dar asta nu o aducea pe Suchin înapoi. Mâna lui Suchin în a ei, mâna ei în a lui Suchin.

— Unde s-a dus? o întrebă Sukhon pe femeie.

— Bănuiala mea e că în mlaştină, spuse femeia. Nava lui e acolo.

— Vei veni cu noi, ca ghid? întrebă Virote, aruncând o privire şi spre Sukhon.

— Fă să-mi crească un alt braţ şi, pentru tine, o să mă gândesc, ochi albaştri. Altfel, nu.

Sukhon ezită şi spuse:

— Te pot ucide.

Ţeava ciudatei puşti a femeii se ridică puţin.

— Nu cred că poţi.

— Nici eu nu cred că poţi, îi spuse şi Virote în thailandeză, lucru care o făcu pe Sukhon să zâmbească.

Lui Da, Sukhon îi spuse în cambodgiană:

— Poţi să ne duci în mlaştină?

Muştele roiau în jurul bandajului de la cap, dar acesta încuviinţă, uitându-se în gol.

Se reîntoarse către femeie.

— Nu voi încerca să te forţez. Dar pari rănită. Te pot scoate de pe insula asta. Am o navă.

Femeia dădu iar din cap, privi undeva în depărtare, prin Sukhon.

— Ar trebui să plecaţi, zise femeia. Nu mai e nimic pentru voi aici. Sukhon o mai privi puţin, crezu că îi înţelege tristeţea, apoi încuviinţă.

Plecară obosiţi prin poarta de nord-est, pe lângă cadavre, cu Da în frunte, fără s-o piardă din vedere pe femeie.

În cele din urmă, femeia cu un singur braţ dispăru în ceaţă.

99.

Marikova se aplecă puţin după ce femeia din Thailanda şi bărbaţii care presupunea că sunt piraţi plecară. Îşi folosise toată voinţa ca să pretindă că nu o durea nimic sau că pierderea braţului nu îi afectase echilibrul. Ciotul deja începuse să se

vindece, dar fiecare mişcare o durea mai mult decât simţise vreodată, mai ales din cauză că laserul Predatorului îi arsese o parte a corpului. Mica ei rezervă de antibiotice şi sedative se terminase de mult. (Pe de altă parte, măcar nu mai trebuia să-şi bată capul cu rana de la degetul mare al mâinii stângi.)

De fapt, singurul lucru care o făcuse să meargă mai departe fusese nevoia aproape patologică de a găsi şi de a omorî lucrul care îl luase pe Nikolai de lângă ea. Asta şi o dorinţă surprinzătoare de a trăi o ţinuseră în mişcare câtă vreme se împleticise şi se târâse prin iarbă până la adăpostul răcoros al junglei, deşi mortierele lui Rath pocneau în jurul ei.

Apoi fusese nevoie de toată concentrarea şi talentul ei pentru a rămâne pe urma Predatorului – pentru a-l urmări prin noapte evitând şi oamenii lui Rath. Fusese nevoită să ucidă câţiva dintre apărătorii buncărului-templu şi îl pierduse pe Predator din ochi de patru sau cinci ori.

Având în vedere echilibrul afectat de răni, lipsa de încredere în arma ei artizanală şi camuflajul şi reflexele Predatorului, nu voise să rişte o lovitură la întâmplare chiar atunci când avusese ocazia. Era dispusă să aibă răbdare şi să aştepte acea unică şansă, acel unic moment când putea fi sigură de succes. Chiar dacă nu ar fi venit niciodată.

Dar în final trăsese, la fix. Ştia că îl rănise grav. Chiar dacă Predatorul şi-ar fi revenit, nu ar mai fi fost niciodată acelaşi, nu ar fi uitat niciodată acea rană. Fusese cea mai bună lovitură a ei, trăsese în gaura făcută de glonţ – ceva ce exersase pe ţinte de cârpă, dar nici-odată pe un inamic real.

Acum partea dificilă: să descopere dacă ce credea că văzuse în haosul de la sfârşit fusese adevărat şi nu doar o vedenie din cauza stresului.

Începuse să plouă uşor. În curând pământul urma să devină noroi, corpurile urmau să înceapă să duhnească pe măsură ce sângele se scurgea din ele.

Coborî scările pe jumătate prăbuşite şi acoperite de rămăşiţe umane, luă cu ea rămăşiţele tunului cu plasmă al Predatorului pe post de trofeu, ieşi pe poarta de nord-vest unde pe cadavre deja coborâseră vulturi uriaşi malaiezieni şi începu să îşi caute iubitul pierdut.

100.

Predatorul stătea în faţa ruinelor carbonizate ale Bazei X. Ploaia se revărsa peste el. Casca începuse să i se umple cu sânge verde. Şuierând, îşi arătă colţii şi îşi ridică braţele, mârâind din cauza durerii intense. Îşi scoase casca şi o aruncă într-o parte. Sângele şi apa i se amestecau în şuvoaie pe faţă. Ecranul din cască se scurtcircuitase, nu din cauza gloanţelor, ci mai mult din cauza propriului sânge. Baza X fiind distrusă, singurul mod în care putea comunica acum cu nava-mamă era să-şi croiască drum înapoi către nava lui din mlaştină.

Tentativele de a-şi repara camuflajul eşuaseră şi nu avea nici o rezervă pentru tunul cu plasmă. Lăsase undeva suliţa în cursul nopţii şi acum mai avea doar cuţitele. Cu toate acestea, condiţia lui nu justifica încă autodistrugerea. Deşi onoarea vânătorii putea să necesite un astfel de act pe viitor, Predatorul simţea acum o ciudată ezitare. Fusese rănit şi mai grav şi tot ieşise învingător. Odată, pe o planetă la o jumătate de galaxie distanţă, un vierme otrăvitor de metal, de două ori mai mare ca el, ţâşnise din pământ şi-l lovise în armura de pe piept. Îi tăiase capul şi coada şi continuase să se lupte mai mult de patru ore cu creatura de dinăuntru înainte să se retragă şi să repare pagubele.

Şuiera din ce în ce mai puternic, ceea ce indica leziuni grave la nivelul ţesuturilor, dar nimic ireversibil. Asistenţa medicală de la bordul navei îi putea permite să-şi revină. Făcuse deja tot ce se putea pentru a-şi stabiliza condiţia cu ajutorul trusei personale.

Dar exista o problemă mai gravă. Privind ruinele Bazei X, Predatorul realiză că inamicul îl luase prin învăluire. Pentru a se reîntoarce pe navă trebuia să stea departe de cărări şi să rişte drumul prin apă.

101.

Pe la amiază, ceaţa care învăluise mlaştina întunecată şi distrusă se ridicase, fiind înlocuită de ploi torenţiale. Gustat era obosit până în măduva oaselor, îi era frig şi era foarte mirat că încă nu văzuse nici o urmă de Predator. Dacă ploaia continua, atât el, cât şi Horia puteau fi obligaţi să-şi părăsească poziţiile din cauza apei care creştea. Se mai şi uita agitat peste umăr după Pol Pot. Apa încă era puţin adâncă, dar crocodilul căpătase

puteri mitice în mintea lui Horia. Îl numise „Einsteinul reptilelor” când finaliza cu Gustat planul de atac.

Horia se afla cam la treizeci de metri mai încolo, cu un canal cu apă plin de iarbă de mlaştină între ei. Se camuflaseră cu frunze şi noroi şi fiecare dintre ei păzea una dintre cele două cărări paralele care veneau dinspre nord şi care duceau spre nava Predatorului. Acesta era locul în care cărările se apropiau cel mai mult una de alta. De cealaltă parte a ambelor apa era mai adâncă. Căzuseră de acord că o ambuscadă acolo era mai potrivită decât lângă navă. Predatorul avea să fie mai atent pe măsură ce se apropia de siguranţă.

La o aruncătură de băţ în faţă, pe ambele cărări, ascunseseră mine luate de la Baza X. Dacă ar fi apărut cineva pe care nu voiau să-l arunce în aer, aveau destul timp ca să îl avertizeze. Gustat se gândise la mine atunci când puseseră la punct planul pentru că nu puteau fi siguri dacă Predatorul avea sau nu activat camuflajul. Minele păreau un sistem bun de avertizare timpurie.

În continuare nu venea nimic şi ploaia devenea din ce în ce mai puternică, până când Horia deveni doar o formă gri în depărtare. Întârzierea îi dădu lui Gustat prea mult timp de gândire. Îşi tot ştergea luneta de la puşca Armalite şi privea prin ea, apoi îşi scotea poza cu Lisa şi Aaron. Poza se mototolise şi se uzase, avea chiar şi o amprentă însângerată pe care o lăsase când uitase să se spele pe mâini înainte de a o atinge. Ploaia măcar spăla ceva din sânge.

Îşi tot spunea că o face pentru ei. Că era aici, în mijlocul pustietăţii, pentru ei. Deoarece nimeni, nimic nu putea scăpa nepedepsit pentru ce le făcuse. Era ciudat cum amintirea acelei zile nu dispăruse niciodată, mai mult, devenise din ce în ce mai precisă, până când începuse să creadă că nu se mai afla nimic altceva în capul lui. Nimic altceva important.

Gustat tot mai avea o surpriză pentru Predator, ceva ce internalizase. Ceva cu care îl ajutase şi Onyx.

Pentru o clipă, imensa umbră care erupse brusc din apă în dreapta lui era Onyx, spunându-i:

— Gustat. Merită? A meritat cu adevărat?

102.

Marikova îl urmări pe Nikolai de la o distanţă sigură în timp ce

mergea printre ruine cu o privire plină de extaz pe chipul schimbat. La început, când îl găsise umblând gol şi confuz prin ceaţă, crezuse că rana îi colora corpul în verde. Dar pe măsură ce se apropiase îşi dăduse seama că devenise altfel.

Pielea i se schimba permanent, de parcă fiecare celulă în parte se afla într-o mişcare continuă prin corpul lui. Îi aducea aminte de modelele de alge de pe un mic lac de lângă o moară pe care o văzuse într-o vară siberiană. Dinspre el venea un miros ca de busuioc pisat.

Nu păruse s-o vadă chiar dacă ea nu făcea nici un efort să se ascundă, mergând paralel cu el pe lângă turnul sudic, prin ceaţa care transformase consecinţele bătăliei în contururi întunecate de arme abandonate, de grămezi amorfe de cadavre şi de bucăţi de clădiri distruse de timp şi de evenimentele disperate de peste noapte.

O dată sau de două ori Nikolai se întorsese s-o privească, dar ochii lui nu erau acum decât o impresie, o idee de ochi şi atât.

Era un mort-viu. Marikova văzuse lama Predatorului coborând. Ştia că nu exista cale de întoarcere din aşa ceva. În nici un caz. Chiar şi acum i se vedea pe faţă urma stinsă a rănii, cu praf verde curgând din ea. Conturul slab al unei tăieturi îi înconjura gâtul şi praful curgea şi de acolo.

Un fior puternic o străbătu pe Marikova, un plânset mut. Din nou sub gheaţă, privind soarele estompat. Se împiedică şi aproape căzu, dar continuă să-l urmărească pe Nikolai. Nu va mai cunoaşte atingerea iubitului ei ca înainte. Nu va mai împărtăşi nici o misiune cu el.

Să-l ardă, să îi dea pacea de care părea să aibă nevoie?

Să i se alăture? Nu se putea preface că înţelege procesele acelui lucru care îl colonizase, dar cu siguranţă, dacă s-ar duce la el acum şi l-ar lua în braţe, l-ar săruta – sau s-ar tăia şi ar apăsa carnea ei pe a lui – ar cunoaşte şi ea aceeaşi stare de uitare şi extaz.

Dar nu putea face aşa ceva: nici să-l omoare, nici să se distrugă singură. Poate că fusese moartă odată, poate chiar crezuse că mai căuta acea stare din nou, că o căuta în continuare, dar nu era aşa. Se poate să nu fi fost aşa niciodată.

Adevărul era că se temea, ca toată lumea. Dorea să trăiască ca toată lumea. Ştiuse din momentul în care Predatorul îi luase braţul, poate chiar dinainte.

După o vreme, se opri din mers şi stătu locului, cu lacrimi în ochi, privind cum Nikolai dispare în ceaţă.

103.

Înainte ca templul să îi apară în faţa ochilor, Maxim avea deja mâinile pătate de sânge şi îi era atât de sete încât îşi punea problema dacă să-şi bea sau nu urina. Arsura din umăr migrase în jos, pe spate, încât părea că arde cu totul, dar continua să tragă după el Browningul.

Pe măsură ce se trezea din ameţeala drogurilor începea să se simtă din ce în ce mai rău. Avea o migrenă cumplită şi simţea de parcă nasul dădea să-i cadă de pe faţă. Nu putea pricepe întâlnirea cu Predatorul, de parcă ciocnirea cu jaguarul îl trezise din şoc.

Maxim nu putea găsi decât un singur lucru mai terifiant decât faţa Predatorului: reacţia lui. Acea reacţie – el, chircindu-se ca o minge, aşteptând să moară – Îl lăsase şi fără ultima amăgire că statutul de star rock te face mai curajos, mai grozav sau mai calm sub presiune. Putea la fel de bine să fie doar un alt amărât de hoţ de buzunare de pe o stradă aglomerată din Londra.

Ce ar fi crezut Alicia dacă l-ar fi văzut? Ceilalţi plecaseră cu toţii, făcând planuri, acţionând. El nu făcuse nimic, nici chiar acum. N-ar fi surprins-o pe Susan, desigur – poate că s-ar fi şi aşteptat la asta de la el. Şi, cu toate acestea, cel mai ciudat era faptul că, stând acolo, fără să poată face faţă situaţiei, se gândise la Susan – o amintire de la începutul relaţiei lor, pe vremea când încă trăiau în Ţara Galilor jumătate din an şi se plimbau pe străduţele întortocheate din Swansea, mergând către piaţă, apoi către parcul de distracţii de la marginea golfului, privind plaja şi stâncile. Era în extrasezon şi nu era nimeni prin preajmă. Doar ei, plimbându-se mână în mână pe lângă ciudate papier mache-uri în formă de capete de dragon şi pinguini, broaşte şi calmari. Stătuseră lângă balustradă cu ceai cald în pahare de plastic, privind la apa ciudat de nemişcată din timpul mareei. În acel moment perfect, din senin, Susan spusese:

— Dacă vrei să mă părăseşti vreodată, anunţă-mă din timp.

Maxim râsese uluit, fără să înţeleagă ce voise să spună. Îi spusese că se comporta prosteşte, încă prins în acel prim val de romantism în care tot ce zice persoana iubită e atât de perfect

încât nici nu auzi. Nu mai adusese vorba despre asta vreodată şi el nu-şi mai amintise de discuţie până în acea zi, în acel moment de adâncă frică. Îi citise mintea sau îi plantase sămânţa trădării? Adevărul era că nu o anunţase din timp. Trebuise să afle singură. Rememorând clipa, părea că Alicia fusese acolo, la balustradă, cu ei.

Când ajunse la zidurile fortăreţei lui Rath realiză că sosise prea târziu. Prin ceaţă părea moartă şi abandonată. Cadavrele erau aruncate peste tot, împrăştiate ca nişte manechine moderne din vitrina unui magazin, acoperite de ketchup şi cu intestine de cauciuc şi membre adăugate pentru efect. Cranii de Halloween cu bucăţi de maţe de plastic. Zombi care aşteptau reînvierea. Singurul lucru pe care nu-l putea împăca cu tentativele sale de raţionalizare era mirosul intens de ars şi cârdurile de vulturi care ciuguleau din ochi.

Voia să-şi scoată imaginile din cap, încercă să-şi amintească versurile noilor lui cântece, dar nu-şi putea aduce aminte nici măcar un cuvânt.

104.

La un moment dat, Horia auzi un sunet şi privi prin ploaia deasă la umbra Predatorului care se ridică din apă lângă Gustat şi îl atacă. Horia începu să alerge, împroşcând apa, imediat ce o văzu. La naiba! Nu trebuia să se întâmple aşa!

Predatorul avea casca scoasă, iar faţa lui arăta ca într-un coşmar scos dintr-un film de categoria a doua. Nu avea tunul de umăr. Încerca să pătrundă în interiorul gărzii lui Gustat, departe de ţeava puştii, cu toate că Gustat tot dădea înapoi pentru a putea ţinti.

Horia se apropie, sări pe spatele Predatorului chiar în momentul în care acesta reuşi să doboare puşca din mâinile lui Gustat, trimiţând-o învârtindu-se în mlaştină, pierdută pentru totdeauna. Îşi puse braţele vânjoase în jurul Predatorului şi-l prinse într-o strânsoare de piton.

— Fugi! îi strigă lui Gustat. Gustat fugi.

Predatorul mârâi şi se ridică. Horia se ţinu în continuare. Se ţinu cu toate că extraterestrul avea muşchi incredibil de puternici. Cu toate că plăselele cuţitelor de pe spatele creaturii îi răneau pieptul. Chiar şi când văzu capul însângerat al lui Rath privindu-l de pe centura extraterestrului.

Predatorul încercă să apuce ceva de la brâu şi găsi obiectul înainte ca Horia să-l poată opri, apoi îl aruncă după Gustat.

Apoi Horia nu mai putu vedea nimic în afară de spatele creaturii şi de ploaia care i se prelingea pe faţă. Predatorul se trânti în nămol, încercând să-l zdrobească. Rămase fără aer în plămâni, dar se ţinu. Cu un şuierat adânc, Predatorul se ridică. Părea mai rănit de manevră decât Horia.

Horia încercă să-şi adapteze strânsoarea, să-şi aducă o mână în jurul gâtului Predatorului. Dar era ca şi cum ar fi escaladat un munte, nu putea decât să încerce să se ţină de creatură fără ca aceasta să-l doboare.

Predatorul se trânti din nou pe el, zdrobindu-i o coastă. Bărbatul scoase un ţipăt ascuţit de durere, dar continuă să se ţină şi folosi ocazia pentru a lua ceva ascuţit de la brâul Predatorului. Se tăie pe mână când îl apucă.

Când Predatorul se ridică din nou, mai încet, Horia îi ciopârţi ceafa cu obiectul. Predatorul scoase un ţipăt ascuţit, ca un bocet, şi îşi ieşi brusc din minţi, aruncându-l pe Horia de pe spatele său într-o explozie de energie.

Horia ateriză înapoi în nămol şi în apă.

Apoi se lovi cu capul de ceva şi totul deveni negru.

105.

Gustat se împletici pe cărare, îndreptându-se spre nava Predatorului. Era vremea să se regrupeze, să plănuiască alt atac, să omoare creatura şi să se răzbune. Un şuvoi de sânge îi curgea pe picior, dar încerca să-l ignore. Se gândea la Lisa şi la Aaron. Simţea ploaia curgându-i pe faţă, încerca să se concentreze la senzaţia înţepătoare chiar pe măsură ce piciorul îi amorţea.

Lumea părea atât de cenuşie prin ploaie şi începuse să nu mai vadă bine, aşa că totul în jurul potecii se întunecase.

Cu toate astea, ştia că va reuşi. Zăpada sub picioare. Răcoarea din aer. Plămânii îi ardeau. Lumina printre brazi. Apoi, în faţa lui: cabana, uşa deschisă, zăpada bătând înăuntru. Urmele care duceau în interior, apoi afară din nou, întorcându-se pe unde veniseră.

Frigul era aproape în centrul său, dar nu avea să lase asta să-i stea în cale. Intră prin uşa cabanei şi îi văzu pe Lisa şi pe Aaron pe podea. Era atât de mult sânge, dar cu toate acestea primul

lucru pe care încercă să-l facă fu să-i resusciteze, lipindu-şi gura de a lor. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci.

Apoi se ridică şi scoase un ţipăt care nu părea să vină din el. Un ţipăt care creştea şi creştea, şi cu toate acestea stătuse încătuşat în el timp de patru ani.

Luă o pătură şi o întinse peste ei. Văzu atunci şi celelalte semne ale luptei: masa răsturnată, scaunele rupte, puşca. Realiză cât de mult se luptaseră. Stătu acolo lângă ei, ţinând-o de mână pe Lisa pe sub pătură. Îşi dădu seama acum că nu părăsise niciodată cabana aceea. Rămăsese acolo cu familia lui tot acest timp. Ce spusese Onyx la început? Toate lucrurile astea pe care le faci? Nu o fac să dispară. O fac să se întoarcă.

Ploaia îl lovea cu putere acum. Căzu în nămol, neputând să mai stea în picioare. Uriaş şi plin de cicatrice de luptă, Predatorul se înălţă deasupra lui, privindu-l de sus. Renunţase la cască. Avea răni pe tot corpul.

Gustat privi spre Predator, vru să spună ceva, să-i spună cât de multe a pierdut, dar nu reuşi.

Predatorul se aplecă, îl ridică aproape cu blândeţe şi-l puse peste umăr. Gustat râse prin sângele care îi curgea, bătându-l slab pe Predator pe spate. Putea vedea ţesătura eşecurilor prăzilor sale pe armură. Urma să i se alăture lui Benjamin Peake pe navă.

El, sau scheletul lui, se pregătea să zboare către stele.

106.

Scrâşnind din cauza expunerii îndelungate la aerul cu un gust dulceag Predatorul se poticnea prin mlaştină. Cu fiecare pas pe care îl făcea, putea simţi proiectilul înţepenit adânc în interior, putea reface în minte traiectoria pe care o luase prin corpul lui. Umărul îl ardea. Sângele verde cădea în apa murdară, amestecându-se cu stropii de ploaie.

Dacă nu îşi putea folosi camuflajul nu prea conta dacă se uda sau nu. Nu voia decât să ajungă cât mai repede la navă şi voinţa sa neînduplecată îl mâna acolo. Vânătoarea încă putea fi încununată cu succes, încă mai putea culege trofee ca cel pe care îl căra în spate. Acest trofeu, dacă îşi amintea corect, construise baliza care adusese nava-mamă pe Pământ. După toate rănile suferite în timpul vânătorii, ar fi fost foarte satisfăcător să-i ia craniul şi şira spinării cât încă era în viaţă.

O durere subită îi erupse în picior, de parcă ar fi fost strâns cu un cleşte, însoţită de o presiune imensă care aproape că-l aduse în genunchi. Predatorul se împiedică, dar îşi recăpătă echilibrul, privi în jos şi văzu reptila din mlaştină înşfăcându-i piciorul. Îl cuprinse un sentiment de amuzament ciudat, un oarecare dispreţ, dar îl înăbuşi. Atât de aproape de navă, nimic nu-l putea opri.

Schimbându-şi rapid greutatea pe celălalt picior, Predatorul îşi trase atacatorul după el. Mergând în continuare, extraterestrul se aplecă şi cu un efort suprem îşi desfăcu armura care îi proteja gamba stângă. Această mişcare bruscă făcu fălcile saurianului să se desprindă de carnea sa.

Predatorul aruncă un cuţit înspre saurian chiar când începu să se scufunde din nou în adâncuri, împroşcând apa în jurul lui. Sângele începu să iasă la suprafaţă, dar nu mult, iar Predatorul îşi puse umanoidul mai bine pe umăr şi continuă să meargă.

O dată intrat în navă, Predatorul îl aruncă peste grămada de monitoare şi panouri de comandă. Umanoidul scoase un geamăt de durere şi alunecă în faţa scaunului Predatorului, alături de restul prăzii.

Prada aceasta era aproape moartă, Predatorul cu siguranţă îi frânsese spatele. Dar încă vorbea în limba lui barbară, cuvinte pe care Predatorul nu le putea înţelege, dar le repeta: Mi-ai omorât familia. Ajunge să pocnesc din degete şi eşti mort, nenorocitule.

Predatorul îşi scoase armura, se aşeză pe scaun şi lăsă acele şi celelalte instrumente să se ocupe de rănile lui în timp ce trimitea un mesaj scurt către nava-mamă. Apoi se pregăti de decolare şi de întâlnirea cu nava, apăsă câteva butoane, apoi se relaxă în timp ce analgezicele şi celelalte substanţe îşi făceau efectul.

Nava decolă într-un arc de foc, făcând muribundul să se învârtească, ţipând de durere. Monitoarele arătau solul de sub ei, nava-mamă deasupra şi stelele de dincolo de atmosfera Pământului.

— O să te omor, spunea umanoidul, alte cuvinte pe care Predatorul nu le înţelegea dar al căror sens putea să îl ghicească. Cum ajungeau la nava-mamă, în faţa întregului clan, avea să pună capăt zgomotului acela. Avea să-i scoată şira spinării. Să taie craniul. Să îşi demonstreze victoria.

Ajunge să pocnesc din degete. Onyx a spus că trebuie să doară. Dacă n-ar durea ar fi prea uşor. Doamne ajută!

Nava-mamă se apropia pe monitoare.

Ţipete din direcţia prăzii, care reuşise să se ridice, se sprijinise de zid şi făcea ceva ciudat. Îşi rupea fiecare deget de la mâna stângă. Predatorul mai văzuse pradă care să se sinucidă, dar niciodată să se mutileze.

Asta e pentru Lisa. Asta e pentru Aaron.

Se simţi un scuturat puternic în timpul procedurilor de andocare, apoi nava-mamă apăru, uriaşă, în faţa lor.

Prada îşi ţinea acum degetul mare de la mâna stângă cu dreapta. Ca un comutator. Ca un detonator. Chiar şi fără ecranele din cască, Predatorul ştiu.

Se lansă din scaun înspre pradă.

Prea târziu. Umanoidul urlă în timp ce-şi îndoi degetul mare într-un unghi nenatural.

În timp ce o sclipire de lumină şi căldură emană din corpul prăzii, Predatorul gândi:

Lumi nesfârşite conflicte nesfârşite sânge nesfârşit vânători nesfârşite cicluri nesfârşite…

Lumea dispăru într-o clipă.

107.

Cerul explodă în valuri de lumină portocalie, însoţite de un sunet care crescu până la o asemenea intensitate încât vibraţiile îi făcură pe Sukhon, Da şi restul echipajului să cadă în genunchi în mlaştina arsă. Doar Virote rămase în picioare. Sukhon miji ochii în faţa luminii, simţind ceva apăsând-o pe ochi. Nu existau copaci aici care să mai blocheze din intensitate. Doar negrul şi maroul dezolant şi îngrozitoarea lumină portocalie.

Chiar când părea că se va extinde la nesfârşit, că îi va ajunge, lumina păli deodată, se micşoră şi începu să se retragă, îndreptându-se către un singur punct intens strălucitor, care dispăru la rândul lui cu un zgomot puternic.

Virote o ajută să se ridice cu un braţ, cu AK-ul îndreptat aproape comic către mlaştină. Ce ar fi putut să facă împotriva unei asemenea puteri?

— Demonul a avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat, spuse Virote.

Da, îngrozit dar recăpătându-şi stăpânirea, avea un rânjet de

la o ureche la alta pe faţa tulburată:

— Demonul e mort. Demonul trebuie să fie mort!

— Sper, spuse Sukhon, pentru că nu mai am şi alte gloanţe magice.

— Cu toate astea, echipajul te va urma oriunde acum, spuse Virote încetişor. Şi era adevărat, pentru că văzuseră ce-i făcuse demonului.

Totuşi fericirea lui Da, încrederea lui Virote o tulburau. Nu era de parcă ar fi avut nevoie să vadă creatura murind. Numai că în inima ei nu simţea că murise, aşa cum nici Suchin nu era cu adevărat moartă. Şi creatura şi Suchin continuau să trăiască într-un fel, chit că voia sau nu.

Ceva mai târziu, în timp ce mergeau înainte cu grijă, o siluetă înaltă, sângerând din dreptul capului, cu hainele arse, se împletici prin ploaie, strigând într-o engleză cu alt accent pe care Sukhon nu-l putea identifica:

— Nu trageţi! Nu trageţi!

108.

Maxim ajunsese la capătul puterilor, se prăbuşise în spatele porţii de nord-est a templului atunci când apăruseră lumina portocalie şi explozia în valuri. Era sfârşitul lumii? Probabil.

Închise ochii şi-şi deschise gura, lăsând apa de ploaie să curgă înăuntru şi să-i spele faţa. Se săturase de atâta moarte, se săturase de viaţă. Se săturase să fie invizibil. Versurile pe care le scrisese îi ieşiseră din minte. Era veştejit, în ciuda ploii. Fie ce-o fi. Să-l ia lumina portocalie.

O voce familiară îi spuse:

— Ia, bea asta.

Îşi deschise ochii şi văzu că lumina portocalie dispăruse. Văzu o sticlă plină de noroi care îi era oferită de o mână murdară de femeie, cu ojă neagră ciobită. Privind în sus, o văzu pe Marikova. Observă braţul lipsă, oboseala şi tristeţea de pe faţa ei. Părea că încasase o lovitură care nu lăsase semne.

— Da, Maxim, spuse blând, sunt eu, Marikova.

Maxim luă sticla cu apă, înghiţi cu sete, savurând senzaţia de lichid care i se scurgea pe gât.

— Încet, Maxim, spuse, aşezându-se lângă el.

Se opri din băut şi o privi.

— Am adus o armă – o armă mare. Am încercat să ajut. Am

adus-o tocmai până aici. Dar până am ajuns – totul a dispărut. Şi m-am aşezat aici, gata să mor, şi n-am ajutat pe nimeni…

— Şşş.

Marikova se întinse şi-i puse un deget peste buze.

— Te-ai salvat pe tine.

Atingerea îl electrocută. Nimeni nu-l mai atinsese de zile întregi. Tremură şi valul de cuvinte se opri. După un moment, reuşi să spună:

— Ce s-a întâmplat cu Nikolai?

— Mort.

— Colquhoun?

— Mort.

— Tău?

— Mort.

— Rath?

— Mort.

— Gustat?

— Mort, probabil.

— Horia?

— Mort, probabil.

— Predatorul?

— Mort, pun pariu. Lumina nu mi s-a părut naturală. Ţie? Maxim începu să tremure din nou. Într-un fel crezuse că se terminase, dar acum chiar şi amintirile din Londra păreau să vină dintr-un vis. Trecutul lui nu mai părea real. Marikova îşi scoase arma din toc.

— Maxim, spuse ea, privindu-l intens, acesta e fie un nou început, fie un sfârşit. Ca şi mine, ai de ales.

— Ce vrei să spui?

Era speriat până în măduva oaselor de Marikova. Nu simţea nimic, doar o amorţeală agitată.

Marikova zâmbi, dar era mai mult o grimasă.

— Chiar crezi că te poţi întoarce la vechea ta viaţă după toate astea?

— Da. Nu. Poate.

Alicia. Susan. Presa. Managementul lui. Agentul. Foştii colegi din trupă. Fantomele. Stătea în mijlocul grămezilor de cadavre pe un câmp de luptă care încă ardea, în mijlocul unui străvechi templu. Vorbind cu o asasină.

Intensitatea privirii Marikovei în timp ce se uitau unul la altul

părea ca un fel de adevăr.

Îi puse arma în mână, trăgând siguranţa.

— Ai rămas fără nimic. Ai văzut lucruri pe care nu le-a mai văzut nimeni şi eşti încă în viaţă. Poţi fi cine vrei tu acum. Nu trebuie să mai fi ce ai fost înainte.

— Ce vrei să spui? întrebă Maxim, ţinând arma neîndemânatic.

— Împuşcă-te. Împuşcă-mă. Sau vino cu mine şi devino altcineva.

Maxim o privi pe femeie, privi arma şi o privi din nou pe Marikova.

Încet, îi dădu arma înapoi. Nu ştia dacă era alegerea corectă, sau măcar alegerea corectă pentru el. Nu ştia nici ce vrea Marikova cu adevărat. Cu toate acestea, luă decizia.

— Cum plecăm de pe insulă? întrebă.

Zâmbetul ei părea un soare pentru el în acel moment.

Neclintită, spuse:

— Sunt un agent al guvernului rus. N-am reuşit să trimit rapoarte de o săptămână. Încă o săptămână şi vor trimite o echipă. Nu trebuie decât să supravieţuim până atunci.

Când îl ridică, simţi atâta putere în unicul ei braţ încât realiză că va fi de ajuns pentru amândoi.

109.

O zi mai târziu, Horia stătea pe puntea cabanei, sub un cer albastru fără nori, privind cum Shady Lady se apropia din ce în ce mai mult. Era păzit de doi membri ai echipajului lui Sukhon. Braţul drept era bandajat bine, la fel şi capul. Tenul îi avea o tentă portocalie, un efect secundar al faptului că stătuse prea aproape de evenimentul care îl trezise din nou. Îi spusese lui Sukhon că explozia fusese nava Predatorului care sărise în aer, dar nu ştia cu siguranţă, chiar dacă bănuia că Gustat câştigase în final, în felul lui.

În spatele lui, pe punte, echipajul lui Sukhon adunase tot ce era de valoare – bani din seiful lui Rath, ceva droguri ascunse de acesta, arme, muniţie şi o tonă de mâncare, la propriu. Cei câţiva dintre oamenii lui Rath care supravieţuiseră avuseseră de ales între a fi lăsaţi pe insulă şi a se alătura echipajului. Toţi fuseseră de acord să se alăture lui Sukhon, chiar şi nebunul de Da, pe care Horia îl văzuse la cabană pe post de chelner, dar

care, se părea, fusese unul dintre comandanţii lui Rath. Nu putea spune că-i lipsea Rath prea mult, nu prea îl înţelesese pe om. Dar pentru ceilalţi – ar fi băut în cinstea lor.

Într-una dintre mâini ţinea strâns o sticlă de ţuică pe care o lăsase la cabană. Fluiera un cântec popular românesc şi trăgea câte o duşcă. Atâtea lucruri l-ar fi putut întrista în acel moment, dar faptul că era în viaţă nu se număra printre ele. În curând, sau cel puţin nu foarte târziu, avea să-şi vadă fetele din nou – scumpa lui fiică de cinci ani şi înţeleapta şi iubitoarea lui soţie. Poate încă se afla în stare de şoc, poate urma o depresie în scurt timp, dar totuşi nu reuşea să scape de un sentiment de satisfacţie, o satisfacţie neîmpărtăşită şi de corpul lui plin de vânătăi.

Sukhon – o femeie mică şi delicată ce inspira putere cu postura ei – se apropie de el. În spatele ei, putea vedea bărcile ce plecau de pe Shady Lady spre docuri.

— Mă simt nevoită să întreb, spuse ea. Pentru un ostatic ce trebuie să fie răscumpărat eşti într-o dispoziţie foarte bună.

Horia zâmbi.

— Puteţi să mă răpiţi şi să mă ţineţi prizonier până în România şi n-o să îmi pese, dacă aşa pot să scap de pe insulă şi din mlaştina asta.

— E chiar aşa de uşor să fii fericit? întrebă Sukhon. Mi-am pierdut sora din cauza acelei creaturi. Nu mi se pare aşa simplu.

Horia se trezi pentru o clipă, dădu din cap, apoi miji ochii pentru a o vedea mai bine prin lumina soarelui care se răsfrângea din ocean.

— Avem o vorbă în România: Orice şut în fund e un pas înainte.

Pentru prima oară, nu era un proverb inventat.

Îi smulse un zâmbet lui Sukhon, şi femeia încuviinţă de parcă Horia ar fi ştiut ce zice, când, ca de obicei, lumea era un adevărat mister pentru el.

Epilog.

Nikolai păşea uşor pe insulă…

Prin cabana abandonată, unde insecte şi animale mici îşi făcuseră casă şi un schelet stătea întins în camera comună. Prin junglă, unde cutia neagră clipea acum cu un portocaliu mohorât,

continuând să trimită un mesaj necunoscut. Prin ruinele templului, unde babuinii se hârjoneau printre oase, puricându-se lângă mitralierele ruginite. Prin valea morţii, unde cintezoi mici zburau între copacii noduroşi, făcându-şi cuiburi în cutii toracice şi cranii.

Chiar şi prin mlaştină, unde peisajul ars fusese înviorat de noi plante şi unde un Pol Pot tolănit, cu corpul plin de cicatrice ale rănilor pricinuite de prada sa, îl ignora complet, aşa cum ar fi ignorat un fir de praf.

În faţa ochilor lui Nikolai dansau imaginile unei alte lumi, ale unei alte vieţi. Se mişca de la un moment către altul, cu o muzică ciudată şi extraterestră în cap. În timp ce mergea, o ultimă mică parte din el îşi aminti un deal de lângă Odesa, un cuvânt şoptit cândva în urechea lui. Dar amintirile se pierdeau pe zi ce trecea.

Ştia că pierduse ceva, dar nu ştia ce.

SFÂRŞIT.

Nota autorului.

Am fost dintotdeauna un fan al filmelor seriei Predator, aşa că a fost senzaţional să scriu un roman în acest univers ficţional. Dar a fost, în acelaşi timp, şi o provocare. Am primit foarte mult ajutor pe marginea subiectelor de specialitate unde era mai bine să apelez la un expert. Ca întotdeauna, orice greşeală îmi aparţine, dar mulţumiri speciale se cuvin expertului meu în armament Dave Larsen, care a muncit din greu pentru a-mi asigura tone de informaţii despre diferitele arme şi a comentat pe marginea textului pe măsură ce îl scriam. Îi mulţumesc de asemenea lui K.J. Bishop pentru informaţiile despre mahalalele Bangkokului, lui Horia Nicola Ursu pentru tot ce ţine de elementele româneşti şi Ekaterinei Sedia pentru ajutorul cu rusa, mai ales informaţiile despre cuvântul „volya”.

N-aş fi reuşit să scriu acest roman nici fără primii mei cititori: soţia mea, Ann, Desirina Boskovich, Clare Dudman, Jukka Halme, Tessa Kum, David Lynton, David Moles, Cat Rambo şi Jonathan K. Stephens. Le mulţumesc tuturor.

Adresez mulţumiri celor trei localuri care, în diferite lor

moduri, m-au ţinut întreg la minte în timp ce scriam acest roman: Black Dog Cafe, Hopkins Eatery şi Vinyl Fever.

În cele din urmă, mulţumesc îndelung şi Victoriei Blake şi lui Rob Simpson, extraordinarii mei editori de la Dark Horse, şi minunatului meu agent, Howard Morhaim.

Despre autor.

Jeff VanderMeer este autorul best-sellerului City of Saints and Madmen, cu acţiunea situată în oraşul imaginat de el, Ambergris, şi al altor romane publicate de editurile Bantam, Tor şi Pan Macmillan. A câştigat două premii World Fantasy, o bursă a Scriitorilor Independenţi din Florida, finanţată de Fundaţia Naţională pentru Arte şi, cel mai recent, premiul La Cafard Cosmique în Franţa şi premiul Tahtifantasia în Finlanda. A fost, de asemenea, finalist al premiilor Hugo, Bram Stoker, IHG, Philip K. Dick şi multe altele. Romane ca Veniss Underground şi Shriek: An Afterword au intrat în topurile celor mai bune cărţi ale anului realizate de Amazon.com, The Austin Chronicle, The San Francisco Chronicle şi Publishers Weekly, printre altele. Opera sa, atât cărţi, cât şi proză scurtă, a fost tradusă în peste douăzeci de limbi. The Thackery T. Lambshead Pocket Guide to Eccentric Discredited Diseases e una dintre cele mai cunoscute antologii ale sale şi este considerată un cult classic, împreună cu seria antologiilor Leviathan.

Recenziile şi eseurile lui VanderMeer au apărut în Washington Post Book World, Publishers Weekly şi multe altele. Este editorialist permanent al blogului despre cărţi şi cultură al Amazon.com şi a fost al juriului Premiilor Eisner, printre altele. A fost vorbitor de onoare la evenimente precum Festivalul Scriitorilor din Brisbane, Finncon în Helsinki şi conferinţa anuală a Asociaţiei Bibliotecarilor Americani.

Recent, VanderMeer a început să experimenteze cu alte media, ceea ce a avut ca rezultat un film bazat pe romanul său Shriek, cu o coloană sonoră semnată de formaţia rock The Church, şi o animaţie a povestirii sale A New Face în Hell de către Joel Veitch pentru Play Station Europe. Acum, VanderMeer definitivează un nou roman din seria Ambergris, un thriller noir intitulat Finch, şi scrie introducerea la noul roman grafic al lui Ben Templesmith din seria Wormwood: Gentleman Corpse,

pentru IDW Publishing. Proiectele următoare includ co-editarea a şapte antologii (de la New Weird la o antologia în scopuri caritabile pentru alfabetizare Last Drink Bird Head), un scurtmetraj bazat pe povestirea lui The Situation (publicată de către PS Publishing) şi câteva nuvele, printre care Borne, o continuare la The Situation.

În România i-au fost publicate până în prezent nuvela ce i-a adus World Fantasy Award, Transformarea lui Martin Lake (într-o antologie apărută la Tritonic în 2006), romanul Veniss Underground (Tritonic, 2006), antologiile Millennium Est (editată împreună cu Horia Nicola Ursu, Millennium Press, 2007) şi New Weird (editată împreună cu Ann VanderMeer, Millennium Press, 2008).

Autorul locuieşte în Tallahassee, Florida, împreună cu soţia sa, Ann VanderMeer, editor de beletristică pentru Weird Tales. Poate fi contactat prin intermediul site-ului său, aflat la adresa de web www.jeffvandermeer.com.

NEW WEIRD o antologie editată de ANN JEFF VANDERMEER.

Coboară pe aleile întunecoase ale unor oraşe cufundate în umbră pentru a asista la ritualuri groteşti, în haosul unor festivaluri puse la cale de culte ale morţii. Pătrunde în ţinuturile groazei, unde cei disperaţi îşi dezlănţuie zadarnic furia împotriva puterii monolitice care îi asupreşte, iar trupurile răzvrătiţilor sunt preschimbate în monstruozităţi suprarealiste. Aici, orice te poate duce la moarte, iar inocenţa e o utopie. Aici, în punctul extrem în care Lovecraft a cutezat să pătrundă, iar Peake şi-a luat avânt… aici vei găsi literatura New Weird.

Cu ficţiunile sale incisive, desfăşurate în peisaje urbane descrise cu o acuitate viscerală, estetica New Weird descinde din fantasticul clasic şi din foiletoanele ieftine de odinioară, din horror şi din banda desenată, din thriller şi noir deopotrivă. Un curent ce şi-a atins deja punctul de maturitate se eliberează din crisalida nostalgiei, aducând un suflu literar şocant şi radical inovator în fantasticul contemporan.